

העולם הזה

האם באמת נגמר להם הדלק?

האם באמת חשבו שהגיעו ללבנון?

המגינים

הסודריים

ולא אנחנו מסוגלים להגשים את שאיפותינו
הלאומיות, כל עוד אנו לוחמים איש ברעהו.
שתי תנועותינו הלאומיות הגדולות יכולות
לנטרל זו את זו, אך הן יכולות גם להשתלב
בתנועה משותפת של שיחורור וקידמה.
„זהו משמעותו של הרעיון השמי —
אידיאל המשלב יחד שני רעיונות לאומיים
אידיאל שאנשים לאומיים משני הצדדים
יכולים להזדהות עימו.“

**זוהי תמצית הספר, כפי שנוסח על-
ידי העורכים הזרים:**
הצעותיו המהפכניות של אורי אבנרי
לכינון השלום במזרח התיכון הן תוצאה
שנות פעילותו בחיים הציבוריים והמדיניים
של ארצו. מר אבנרי הוא הדובר המוכשר
של תנועה ישראלית דינאמית חדשה, ה'
תובעת עתה שינויים בישראל עצמה וכי'
גישתה הבינלאומית לעולם הערבי ולמערב.
שינויים אלה יבדילו בין מדינת ישראל לבין
הציונות והדת, ויפתחו דף חדש לישראל.
כמדינה המשובלת במרחב השמי, תחת
להיות זרוע של המערב, מר אבנרי טוען
כי ללא תמורה כזו, ישרור מצב של לחמה
ניצחי במזרח התיכון.
הוא מציע שני יעדים רחבים אך מפורטים:

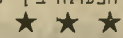
לפני שנתיים נתקבל במערכת מכתב
בלתי-צפוי, חברת מאק-מילן, אחת משתי ה'
הוצאות לאור הגדולות והמכובדות ביותר ב'
ארצות-הברית, פנתה אל אורי אבנרי ושאלה
אם הוא מוכן לכתוב עבורה ספר.
לא היה לנו שום מגע קודם עם ההוצאה.
מניין היא שמעה עלינו? נראה כי ראשי-
ההוצאה שמעו על אבנרי מפי עתונאים
אמריקאיים שביקרו בארץ והתרשמו מהש-
קפתו החדשה על המרחב.
אבנרי השיב בחיוב, אך לא התחייב ל-
תאריך. „האמת היא שכלל לא עלה על
דעתי לכתוב את הספר בעתיד הנראה-לעין“,
סיפר לאחר-מכן. „הייתי עסוק מעל לראש
בעתון ובכנסת, ולא העליתי על דעתי ש'
יהיה לי זמן לכתוב ספר.“
ואו באה מלחמת-ששת-הימים. לפתע הח-
ליט אבנרי שחשוב ביותר להביא את דיעות
העולם הזה לידיעת העולם בכלל, והעולם
הערבי בפרט. לכן, ברגע שיצאה הכנסת
לפגרה, כתב את הספר.
איך? כדי להינתק מכל עיסוקיו, נסע ל-
אמריקה. שם הסתגר בדירה קטנה בגריניץ'
וילאג' בניו-יורק, הכתיב את הספר כולו
בחודש אחד, במאמץ של 14 שעות ביממה.
„זה לא היה כל-כך קל, כי כתבתי את
הספר ישר באנגלית. זו הפעם הראשונה
שכתבתי משהו גדול בשפה זרה. אבל חשבי'
תי שהגישה הישירה אל לב הקורא תאבד
אם אכתוב בעברית, ואם מישורו יתרגם את
זה בסיגנון שיהיה שלו, ולא שלי.“
שאלתי אותו מה היתה החוויה העיקרית
של אותו חודש.

„אירגנתי את העבודה שלי כך שאגמור
תוך 28 יום בדיוק, כי ביום ה-29 היה עלי
לתזור לארץ, ישר לשיבת-הכנסת. ביום
ה-26 נערכה ההפגנה הגדולה נגד מלחמת
ויאטנאם. החלטתי שאני מוכרח ללכת.
„כשנסעתי עם המוני המפגינים לוושינגטון
ניקרה בראשי המחשבה המטרדית שעלי לג-
מור עוד פרק אחד, הפרק האחרון. המחשבה
הזאת ליוותה אותי כל היום.
„פרצתי עם ראשוני המפגינים לפנטאגון,
וברגע המכריע הייתי בין כמאה המפגינים
שנותקו מכל הצדדים עלידי שוטרים-צבאים
חמושים. כפי שסיפרתי בשעתו לקוראי
העולם הזה, החלטתי להיחלץ מן הכיתור,
מתוך מחשבה שאין זה נאה שחברי-כנסת
ישראל ייאסרו בהפגנה בארץ זרה. זה היה
נראה כאילו זרים מתערבים בענייני ארצנו.“
„זו האמת. אבל זו לא כל האמת. באותו
רגע גם עלה בדעתי שאם אאסר, ואבילה כמה
ימים בכלא, לא אספיק לגמור את הספר.
אני מודה שזה קצת השפיע עלי, כשטיפסתי
בחבל מראש החומה למטה.“
אבנרי כתב למחרת היום את הפרק ה-
אחרון — קריאה לשלום — אחרי שנסע כל
הלילה תווה לניו-יורק וצלע הביתה. הוא
נקט את הרגל בעת הטיפוס על החבל.

השבוע הגיע ספרו של אבנרי —
ישראל בלי ציונות — לתנויות הראשונות
בארץ. כבר ראיתי אותו ברחוב אלנבי 71
בתל-אביב, בחנות א.ב.
הספר מכיל אוטוביוגרפיה קצרה של
אבנרי עצמו, ותאור המאורעות שהובילו
למלחמת-ששת-הימים — אולי התיאור ה-
אובייקטיבי הראשון שנכתב על פרשה סתו-
מה זו. אך עיקרו מוקדש לתיאור המלחמה
הישראלית-ערבית בארץ — מאז התנגשו
המתיישבים הציוניים הראשונים עם שכניהם
הערביים, ועד היום.

כדי להציג את המחבר לקהל האמריקאי,
הגדירה אותו ההוצאה, בעטיפת הספר, כך:
„אורי אבנרי הוא חבר הכנסת, הפארלמנט
הישראלי. הוא העורך הראשי, השנוי ב-
מחלוקת, הוא העולם הזה, שבועון-חדשות
העיקרי של ישראל. היה מעורב בצורה
העמוקה ביותר בחיים המדיניים של פלש-
תינה וישראל במשך 30 השנים האחרונות
— תחילה כנער, כחבר אצ"ל אחר כך כחייל
במלחמת-העצמאות. כיום, כאחד העיתונאים
הראשיים של ישראל, וכקול יוצא-דופן ב-
פארלמנט, הוא הפרקליט העיקרי של רעיון
ההבנה ושיתוף-הפעולה בין ישראל לערבים.“

אורי מעניין מהו, לדעת העורכים ה-
זרים, הקטע החשוב ביותר בספר זה, על
300 עמודיו. הם שלפו מן הטקסט את ה-
פסקים הבאים, שגם אותם הדפיסו על
העטיפה, בחזית ה„אני מאמין“ של המחבר:
„אני עברי לאומי, ואני רוצה לעסוק עם
ערבים לאומיים. אני רוצה לומר להם:
המישים השנים האחרונות הוכיחו שלא אתם

התיקון הקטן

אל תצבע את פנים המקרר כי אין צורך בכך.
טמבור-ספריי נועד לצביעת פגמים קטנים
בצבע של המקרר בבית, האופנים של הילד,
עגלת התינוק, מכונת הכביסה של הגברת
או פגמי צבע של מכוניתך. טמבור-ספריי
באחד-עשר גוונים נפלאים יתקן את הפגמים.
טמבור-ספריי מכסה כל פגם. לנוי ולהידור:

טמבור פ

**הושמה לליהודי יום וערב
הספטמבר 1968
לנוער
חילים
חילים משוחררים
ובוגרים**

כפיקוח
ציבורי
וממלכתי

תעודות
הסמכה
ממלכתיות

**פרטים
והושמה
תל אביב
טשניחובסקי 1
1-8 לפנה"צ
4-7 בערב**

- * רדיו-אלקטרוניקה (*)
 - * ריהוט ועיצוב פנים (*)
 - * סרטוט בניין ואדריכלי
 - * גרפיקה שימושית
 - * קיורד ומיזוג אוויר
 - * צילום מיקצועי
 - * צילום אופנה ופירסומה
 - * צילום עיתונות
 - * צילום הסרטה
 - * סרטוט טכני
 - * אינסטלציה חשמלית
 - * עיצוב וציור אופנה
 - * סלודיזה למתחילים
 - * סלודיזה למתקדמים
 - * רדיו ומכשירי שמע
- (*)
**חילים
משוחררים
בקורסים
הענק כלכלה ודמי
נסיעות והדשוד העבודה**

המכללה הפוליטכנית

מיסודם של יוצאי הסגל האקדמי של הסביון. מכון טכנולוגי לישראל

Uri Avnery Israel Without Zionists

A Plea for
Peace in the
Middle East

הספר של אבנרי

הקמת פדרציה של ישראל ורפובליקה
פלסטינית חדשה, והקמת איחוד שמי, קוני
פדרציה של כל מדינות המזרח התיכון.
... מר אבנרי מגיש את הצעותיו על
רקע מלחמת-הזרורות בין הערבי והיהודי,
שטיבו האחרון היה מלחמת-ששת-הימים.
הוא בוחן את עלייתה וצמיחתה של הציר
נות, ואת השפעתה על המדינה הישראלית
החדשה. בדרכו הוא מביא תיאור עוקצני
של ה„מימסד“ הישראלי ושל מנהיגו במשך
זמן רב, דויד בן-גוריון. הוא בוחן את
אופיו הבודד והחמקני של הגנרל משה דיין.
קולו של אורי אבנרי הוא קול שיש
לשמעו. את הספר הזה חייב לקרוא כל
אדם המעוניין בעתידו, הלטה בערפל, של
המזרח התיכון. ישראל בלי ציונות עשוי
ליהפך לספר שעליו יתבססו להבא כל הווי-
כוחים על בעייה גורלית זו.

**ובכן, לפחות בעייה אחת תיפתר עתה:
בעייתם של קוראי העולם הזה בחו"ל, וב'
עיקר הסטודנטים באמריקה, שהפציצו אותנו
במשך השנים בקריאות אס-אראס בנוסח:
„היה לי ויכוח סוער עם סטודנט ערבי
(או עם יהודי אמריקאי) וניסיתי להסביר לו
את דיעות העולם הזה. אולי יש לכם חומר
באנגלית שיסביר את זה יותר טוב ממני?“**

אשכנז

"ביונס" בעצמו מבוס...

חברת "יצהר" שמחה להגיש לך, עקרת הבית, את אבקת הכביסה הביוכימית החדשה "ביונס". עם "ביונס", נעלמו בעיות הכביסה: "ביונס בעצמו מכבס..." השרי את הכביסה במים ולאחר חצי שעה, הכביסה מוכנה לשיטה ולתליה.

גם אם ברשותך מכונת כביסה, כדאי לך להעזר ב"ביונס" לכיבוס-מהיר ולכבוסים-בודדים. אידיאלי לבגדי תינוקות וחיתולים. נסי ולא תתאכזבי. דרשי במכולות ובחנויות שירות-עצמי.

זה נהדר **נס** של יצהר

שערורייה

דתית חדשה

צפה לשערורייה חדשה על רקע דתי. מוקדה, הפעם: גבעתיים. המועצה הדתית בגבעתיים פירסמה מיכרו לתפקיד רב-העיר, ציינה שהוא חייב להיות „אחרי שירות צבאי.“ משנודע הדבר לרב הראשי נסים — הוא הפעיל לחץ, והסעיף הזה בוטל. הדבר יעורר, כנראה, תגובות נועזות מחוגים לאומיים-דתיים.

יחריף המאבק

בתוך הגדה

יחריף המאבק בקרב הנהגת הפלסטינים בגדה ובעזה, כששני מחנות ברורים מפי תמנים כבר עכשיו: אלה התומכים ביישות פלסטינית, רשמית או בלתי-רשמית, ואלה המזוהים עם התביעה להחזיר את הגדה לחופיין. המחנה השני מורכב, ברובו, גם מאנשים שמקבלים תמיכה כספית ממשלת-יורדן, אך יש גם שני סוגים אחרים של פעילים: צעירים קיצוניים, הדורשים „החזרה קודם והפיכה פנימית אחרי-כך“; וכאלה שיאימצו לעצמם בתוך סיסמה את המשפט

„זיכרו מה עשו המצרים לאלה ששיתפו פעולה עם ישראל כרצועה — לאחר החזרת עזה, ב-1956.“

רשימת-מורדים

מושבניקים לכנסת?

חברי-המושב המתנגדים לחקיקת „חוק המושבים“ המדכא, יפעילו אסטרטגיה חדשה: מכוונת לדחות ולמשוך את ההחלטה בכנסת — עד לבחירות הבאות, שייערכו בעוד יותר משנה. כוונתם להפעיל למטרה זו את כל האמצעים שברשותם. אם לא תהיה להם ברירה אחרת, הם אף יקימו רשימת-מועמדים נפרדת לכנסת ה-11, כנראה, כשבראשה — כמה אישים צבאיים בכירים בדימוס.

מעשי-נקם

נגד פלסטינים

אל תופתע אם אירגוני-הטיור הפלסטיניים יחילו בקרוב בביצוע מעשי-נקם נגד נכבדי-גדה המצדדים בהקמת ישות פלסטינית או בשיתוף עם ישראל.

כולם — בעד רחיית החזרת-הגדה לחופיין.

גאולה כהן

לכנסת?

השר מנחם בגין הציע לגאולה כהן לכהן ברשימת-המועמדים של גח"ל לכנסת הבאה — במקום ריאל.

גאולה כהן היתה קריינית תחנת-השידור המהתרתית של לח"י, לפני קום המדינה. מאז 1948 היא משמשת כירימינו של הד"ר ישראל (שייב) אלוד, בעל ה"וועות הניאופאשיסטיות."

בינתיים הוסכם עקרונית שבמקום השלישי שברשימת גח"ל, מייך לאחר בגין ויוסף פלד, יופיע הקצין הבכיר שיהיה, עד אז, קצין מילואים ושבעות-מקוה גח"ל לגייס קולות-הביטחון ניסטים.

כל הפעולה הזאת התאפשרה, לי-אחר שכבר בשלב זה נוספו מן הרשימה כמה ח"כים של גח"ל, בעלי מעמד מישני, אשר כיסאותיהם „דרו" שים" לראשי חירות והמפלגה הליבראלית, עבור מסע-בחירות.

חרם אווירי

על הערבים?

במיקרה שיוטל חרם אווירי רי בינלאומי על אלג'יריה, יארגנו חברות-התעופה של מצריים, סעודיה, בורנייה ו-לבנון פעולת-חירום לשמירת הקשר האווירי עם אלג'יריה.

הערבים מתכוונים לחכור מטוסים לקיום הקו עם אלג'יר — כשהם טסים תחת דגליהן וסמליהן של חברות הערביות האחרות. טייסים צרפתיים אלה מקבלים את שכרם בצרפת — ואיר אלג'יר, הקו האלג'ירי נמצא, למעשה, בתיפועה של איר פראנס.

בינתיים נערכים בירורים

מצד ישראל, אצל הטייסים הצרפתיים ה- מפעילים את חברת-התעופה האלג'ירית הקטנה — כדי שיצטרפו לחרם אשר יארגן אירגון הטייסים הבינלאומי, אם לא ישוחרר המטוס.

טייסים צרפתיים אלה מקבלים את שכרם בצרפת — ואיר אלג'יר, הקו האלג'ירי, נמצא למעשה בתיפועה של איר פראנס.

חקירה צבאית

על אסון אזרחי

לאחר טביעתו בכינרת של רס"ן מנחם אביר — טייס בחיל-האוויר — יחקרו שילטונות-צה"ל את נסיבות המיקרה הטראגי. בין השאר תיגש החקירה גם בשאלת קיומם ויעילותם של שירותי-ההצלה-הזהירה הרה בחופי-הכינרת.

ספיר והערבים

פנחס ספיר, מזכיר מע"י, מחפש בקדחתנות מוצא בשאלת הח"כים הערביים של מפ"ם. שאלת שיבוצם של הערבים בדישמה-לכנסת היא המונעת למעשה את הקמת המערך בין שתי המפלגות. על כל שאר הדרישות מוכנה מפ"ם להת-פטר.

ספיר שואף לגמור את המשאומתן עם מפ"ם בהקדם, והמערך עם מפ"ם נמצא בראש העדיפויות ברשימת הנושאים שבטיפולו.

כהנא יפרוש

המנהל הכללי של משרד-הדתות ומציא המקומות הקדושים, שלמה זנוויל כהנא, עומד לפרוש סופית מתפקידו.

בשנים האחרונות פורסמו, פעמים רבות, ידיעות על פרישתו של כהנא — בייחוד לאחר שנבחר לכהן כרב הראשי של יהודי-פרס. אולם עד כה תמיד התבדו ידיעות אלה. כל ידיעה חדשה על התפטרות צפויה של כהנא מתקבלת, לכן, בספקנות רבה. אולם הפעם נראה שכהנא עומד להפתיע ולפרוש כאמת.

פרשת רצח-ברנדוט

תתעורר מחדש

רצח הרון השבדי, פולקה ברנדוט, מי שמונה כי מתוך הראשון מטעם האו"ם בין ישראל לארצות-ערב, ואשר נרצח בירושלים ב-1948 — יסעיר שוב את המדינה.

העיתונאי ברוך נאדל, מי שהיה בזמנו מפעילי-ח"י, עומד לפרסם ספר סנסאציוני סביב פרשת-הרצח, בו יחשפו, בפעם הראשונה, כל הפרטים הקשורים ברצח זה: ההחלטה שהתקבלה במרכז-ח"י לרצח את הרון, תכנון-הרצח וביצועו.

כמובן יכל הספר פרטים בלתי-ידועים על החקירות שניהלה ממשלת-שבדיה, בזמנו, לגילוי הרוצחים — ועל מימצי חקירה זו. למרות שחוק ההתיישנות לא חל על מעשי-הרצח, נראה שמשרד-ישראל לא תפתח עתה, בעיקבות פירסום הספר בחקירה חדשה לגילוי הרוצחים — שאת שמותיהם לא יסרס נאדל.

צפוי טיהור

בטלוויזיה

מספר ראשים, אלה של כמה מאנשי צוות עובדי-הטלויזיה הישראלית, עלולים לעוף בזמן הקרוב — בעיקבות החלטה ליעל את מנגנון הטלויזיה. אחרי שהתברר שהציוד שנרכש עבור הטלוויזיה בבריטניה הוא לקוי, ואחר-כך כבר בתחילת הפעלתו התגלו במנגנון ה-טלוויזיה שיבושים ביחסי-עבודה וביחסים אישיים, הוחלט להכריא את המנגנון כבר בשלב הראשון.

הטיהור יבוצע אחרי שימונה המנהל הכללי המשותף לכל שירותי-השידור, כולל הטלויזיה וקול-ישראל.

קורא לבן-אמוץ

הודעתי לקרוא את תגובתו של דן בן-אמוץ על ביקורתו של העיתונאי גבריאל מוקד (העולם הזה 1613).

דוחובני

בן-אמוץ! זכותך להגיב על ביקורת שלדעתך היא בלתי-מוצדקת. אבל מי זכות-הגבה ועד לי גיבול-הגדרה עוד רבה הדרך. מוכות זו ועד לכתיבת מאמר מלא שחצנות, נטול כל רמה — רבה הדרך עוד יותר.

מי שנחקק במאמר של בן-אמוץ משתכנע על נקלה שאדם כזה אינו מסוגל להוציא מתחת ידו מאמר ראוי לקריאה — ועל אחת כמה וכמה שאינו מסוגל לכתוב ספר בעל-רמה (אם כי את הספר עצמו לא קראתי ואיני מתכוון לקרוא).

יאיר דוחובני, קריית-מוצקין

התרשמות טובה

אישית, התרשמתי לטובה מסיגנונו ומ-תוכנו של המאמר אשר פירסם דן בן-אמוץ. זה היה פשוט סימפאטי ומרענן. אודה כהן, פתח-תקווה

עולם תחתון מילולי

לא נהגלגלתי לידי הוכחה לקרוא את רשימתו של מוקד בדבר, אשר עוררה את קצפו של בן-אמוץ. פשוט: איני נמנה עם קוראיו של יומון זה.

לעומת זאת, קורא אני וקורא את העולם הזה, ולא יכולתי שלא להיתקל בתגובתו של מר בן-אמוץ. זכותו של פלוני להביע את דעתו — צודקת או לא — נגד בדרנו ובדרנים. זכותו של בדרן נפיץ להגיב. אף כי סיגנונו העולם ה-תחתון וברמה של גניילדים.

אך ספק גדול הוא אם במיקרה זה תי-קבל קביעתו המדור-שנת של המגיב, כי המרחק הרוחני ה-מבדיל בינו לבין תרבות וסיפרות הוא "אפס" כמו מר מוקד.

כי אף אילו היינו מקבלים את ההנחה ה-הפוטטית שלזכור ולשכוח הוא יותר מ-שירבוט חובבני — נראה ששורה שלמה של אפסים מפרידה בין בן-אמוץ למוקד, בין תרבות ברמה כלשהי לדבר-בלע. אנכי: כל השוואה בין בן-אמוץ ל"ידידיו" של מוקד, הסופר יצחק אורפז, היא בכחית-עלבון-בליסלח לסיפרות העברית. יוסף בן-יטל, רמת-גן

בן-יטל

נגד היוהרה

בן-אמוץ כתב ספר בן 414 עמודים וחיכה לסקאנדל קטן.

דן רצה במלחמה ספרותית וסופו שיצא למלחמת-מילים-גסות כדי להגן על ערכים לאומיים: צבא, אי-לנש"ל, מארקו-טור-גימן ואורי זוהר.

ולעצם העניין: אי-ני לצידו של דן בן-אמוץ כשהוא בא לרמוס את היוהרה חסרת כל המעצורים של גבריאל מוקד. אך כדי להשיג מטרה זו יש לדון כישרונות מעולים הרבה יותר מאלה שהפגין, לצערי, ב-רשימתו.

אלכס מסיים, תל-אביב

מסיים

נדהמים!

אנו נדהמים! כלומר — כל מכרי, אמרנו: אין זה אותו דן בן-אמוץ שכתב לזכור ו-לשכוח, האיש שצינו לעצמנו שיש לשים לב לכישורו הסיפורתי.

מה קיבלנו? כישרון עם מילים של שוק הכרמל. חוסר-טאקט וחוסר כל חוש של פרופורציה.

אנכי: הקהל מעריך את מעשיה-התרמה של (המשך בעמוד 6)

יש עצה!

שלש קופות חולים בלתי-תלויות - קופת חולים "עממית", קופת-חולים "מרכזית" וקופת-חולים "אסף" - עשו למעןך משהו מיוחד!

נשים עובדות פטורות לחלוטין מתשלום מס נפרד. אם משולם בגינן מס-מקביל, הן זכאיות ל-7 עד 14 ימי החלמה אחרי אישפוז לשנה.

בקופות חולים אלו תהני את ובני-משפחתך גם מהרחבת הזכויות הכללית עליה הוחלט לאחרונה, דהיינו:

- ★ דמי מחלה בעת אישפוז: — 25 ל"י ליום עד 100 ימים לשנה.
- ★ ביטול או צמצום ההגבלות הקיימות לגבי חברים ותיקים.
- ★ ביטול מחלט של הגבלות למחלות ומומים מלידה לגבי ילדים הנוגדים לחברי הקופות.
- ★ ביטוח רפואי מקיף הכולל בחירה חופשית ברופאים, תרופות, שירותי בריאות משוכללים ללא תלות אירגונית או מפלגתית וללא תשלום נוסף לדמי הביטוח הרפואי.

פרטים במשרדי קופות החולים.

קופת חולים
אסף

רח' ברנר 13א'
טל' 621990, ת.ד. 469

קופת חולים
עממית

רח' ארלוזורוב 100
טל. 229231 ת.ד. 16161

קופת חולים
מרכזית

רח' שפרינצק 15 ת"א
טלפון 259306

"העולם הזה", שבועון החדשות הישראלי, המערכת והמינהלה: תל-אביב, רחוב קרליבך 12, טלפון 30134'5, תא-דואר 136 • מען מברקי: עילמפרס • בית-דפוס משה שהם בע"מ, תל-אביב, רח' פין 6 • גלויות: ציקוגרפיה כספי בע"מ • העורך הראשי: אורי אבנרי • המוציא-לאור: העולם הזה בע"מ.

מכתבים

(המשך מעמוד 5)

„בדוני קליפורניה“. אבל אין קשר בין מעי שים אלה לבין הקמת „חזית דיונון“ נור צצת, הדנה נגד מי ובעד מי ללכת „פה אחר“.

אביב מרגלית, רמת גן

תגובת ירד

מדוע לא יוצא הרסן כנגד הביקורת בזמן האחרון? מהי ההתפרצות הזו של כל „כנור פיית האמנים שוכני קליפורניה“ כנגד הביקורת? האם על זה החליטו אתמול בדיסקו סק, שיש לדפוק את הביקורת?

לא, לא. לא אנשים צבועים ומגוחכים שי אבר עליהם הכלת כמו דן בראמוץ יבהילו את הקורא האינטליגנטי והמבין. כל ה„אמנים“, רחמנא ליצלן, „אמני-הבי דור“, הינם זבל גמור. תרתי משמע. לא רק שצוק ירדני גבריאל מוקד בביקורתו הי אובייקטיבית והנהדרת, אלא שהוא גם אדם אמין.

משמיעים מיקצועיים ומטומטמי-השקפה, כמו אורי זוהר, חיים טופול, אנמון — כנופיה של רודיפירסומת (בכל מחיר!) ור בצע כסף (בכל אמצעי), המנצלים מעמד של „מוכרים בציבור“, ללא כל טאקט וטעם, יוקאו בסופו של דבר מכל קהל אינטליגנטי. היחיד כבדאדם, מכל הגבריה המיוחסות הנו, הוא חיים חפר. אמן אמיתי.

ואם ישנם בין קוראי העולם הזה עדיין קוראים מהרמה של גבריאל מוקד — ולא של בראמוץ — הרי שיבינו במה הדברים אמורים.

יוסף עשהאל, תל-אביב

קראתי בהנאה את כתבת-ההשמצה של דן בראמוץ, ואקרא באותה הנאה את תגובת-ההשמצה של הכת הנגנית.

דוד גולני, תל-אביב

● ראה לעיל.

ככה-ככה?

למרות ההודעות המוקדמות שהדתיים יצרו פוגרום, הלכתי לנשף הכתרת מלכת-המים במלון הוילנד בירושלים. בלית עם אשתי ערב די נעים, אבל לא משהו יוצא מגדר הרגיל. בסך הכל נשף ככה-ככה.

זה לא הפריע לי, מפני שאני כבר יודע מה קורה בנשפים גדולים. אבל מה שהפריע לי, זה שהכתב שלכם דיווח שזה היה נשף פנטסטי וכו' וכו', לא נאה להעולם הזה לעשות כך — אפילו כשהמדובר במדור פירסומי.

שמואל כרכיאל, ירושלים

מישחק הסמלים

רק עתה התגלגל לידי העולם הזה עם סימליהמין המתאימים לאל-על (העולם הזה 1612).

כאן בני-יורק מוכרים סמלים כאלה המתאימים למטרות אחרות לגמרי: יש סמל לסביבות, סמל להומים, סמל לבי-סכסואלים, סמל לגברים הזקוקים ל-שתי נשים — ואפילו סמל לנומאליים.

הסמלים עשויים מלמתכת מבהיקה, עוז לים 10 וחצי לירות, ואפשר להזמין אר-תם אצל הסוכנים באמצעות הדואר.

שאול כהן, ניו-יורק, ארה"ב

לא דרשו נסיגה

כאחד מחותמי המכתב למערכת אובזרבר הלונדוני מה-21 ביולי, ובהתייחס ל ידיעה ב-מדור תשקיף תחת הכותרת „פעולות תגמול נגד הסטודנטים“ (העולם הזה 1612), הריני להביא לתשומת ליבכם, כי מעולם לא דרשנו את נסיגת צה"ל מן השטחים הכבושים.

לעומת זאת שללנו את תביעות הסיפוח של תנועת אי השלמה, וביקשנו להבהיר כי ישיבת צה"ל בשטחים הינה מאונס, לא מרצון. כן טענו בזכות יוזמה לפיתרון צודק של בעיית הפלסטינים, יוזמה שתביא בחשבון את זכותם להגדרה עצמית, באם רצונם בכך, תוך הסכם עם ישראל. הבענו אף דעתנו, כי כוחה של ישראל עימה, וביכולתה להרשות לעצמה גישה חיונית — ולו אף נסיונית — במגמה לשבור את הקיפאון הנוכחי. כמו כן קראנו לעידוד ולתמיכה בהתבס-

המשקה המקרר את הקיץ !!

ורמוט איטלקי-שטוק, הטוב בישראל (עם קרח, לימון וסודה)

* ורמוט איטלקי ביאנקו * ורמוט איטלקי אדום מובחר * ורמוט איטלקי דרי *

שטוק - יצרן הברנדי הגדול בעולם

שטוק 84' STOCK

פרסום ר.ד.ר. נתניה צילום: ו. מרטון

„אולפן גרג“ (בר-קמא)

פותח ב-20.8 קורס ערב של שבוע אחד בלבד ל-

קצרנות

עברית ו/או אנגלית

הצלחה מובטחת! הרשמה: ר"א : גורדון 5, טלפון 236209

בעיות ולבטים

בחי המיו

מאת

הד"ר מרדכי זידמן

הוצאת רשפים.

להשיג בחנויות הספרים הגדולות

מבחר גדול של

שעונים

מזהב ומזהב לבן

בהנחה 30%-50%

ישר מהיבואן

רחוב העליה 34, תל-אביב

אוויות מתנוונות בארצות ערב, אף אם התבט-
אוויות מעין אלו הינן מן הסתם חלשית ונדיר
רות, והתרענו נגד התעלמות מהן ומביטולן
בשישים.

כאמור, לא היתה במכתבנו כל קריאה ל-
נסיגה. בוטאה בו הזדהות עם המתנגדים ל-
סיפוחים. בכך ביקשנו לתרום להזמנת הרשם
המתנכש בדעת הקהל האנגלית, לפיו מאפיין,
כביכול, הלך-רוח קיצוני ומונוליטי את מר-
בית אזורי ישראל היום.

דן יעקבסון, לונדון

● הקורא יעקבסון, מרצה בטכניון הי-
שועה עתה באנגליה, הוא אחד מ-170 החות-
מים הישראליים, אשר שמוניהם לא פורסמו
באוכרבר. העיתון הסתפק בציון החותמים
כ"אביגיל אגרנט ו-16 אחרים. האחרים:
פאול ברנשטיין, רותי בזנר, ג'פרי צ'סטר,
דן כהן, מינדה עליון, ג'רי פייג, אלון הופ-
מן, יעקב ישראלשווילי, ורדה לנגהולץ, ציפור
דה לוי, אברון פולקוב, ר. סוסקולן, אליוס
שטרן, שלמה סורנסקי, ג'ינס ויינרוס, גדעון
יובל.

תמונה כפולה

רצוי שלפני שתפרסמו תמונה, תבדקו אם
זה תואם את המציאות.
במדור מכתבים (העולם הזה 1613) מופי-
עה תמונה תחת השם לוי, ואילו במדור דעות

הלוי

אלימזרי

באותו גיליון מופיעה אותה תמונה תחת
השם אלימזרי.

גדליה דובטרו, נתניה

● הקורא דובטרו צודק — חלקית. תמור
נתן של אלימזרי השתרבה בטעות למדור
מכתבים. אחרי הדפסת הגיליונות הראשונים
נתגלתה הטעות והתמונה הוחלפה בתמונה
האמיתית. הקורא גדליה היה ודאי אחד מי-
אלה שקנו את הגיליונות הראשונים.

מלחמת יוקרה

הרוב הברור בו אישרה נציגות העם את
הצעת הרפורמה בחינוך חייב לשמש מנוף
לתנופה בביצועה, ופתח לתקופה הושה ב-
חינוך.

קיים בליבנו חשש רציני, כי ההנהגה הי-
נוכחית של הסתדרות המורים, אשר הרחי-
קה לכת מדי במלחמתה ברפורמה, לא תדע
להתאים עצמה למצב החדש, ותחלה את
יוקרתה בפעולות שיחבלו בביצוע הרפורמה.
ברית המורים למען הרפורמה קוראת ל-
מרכז הסתדרות המורים להתעלות מעל ל-
שיקולי יוקרה מדומה מעין זו. יוקרתו ו-
גאוותו של ציבור המורים הן אך ורק ב-
טיפול החינוך, בהצלחתו והתחדשותו המת-
מדת. עסקנים אשר לא יבינו זאת, ידע צי-
בור המורים לקום ולהחליפם.

מזיה אמזוק, תל-אביב

● קוראים, המבקשים פרטים נוספים על
ברית המורים למען הרפורמה, יכולים לסל-
פן למספרים 828681, 239536, תל-אביב.

שיח לוחמים

עליכם לתת יד לתרגום הספר שיח לוח-
מים לשפה הערבית — למען יראו הערכים
וילמדו מי הם האנשים שלחמו בהם וניצחו
איתם.

שאין אלה אותם "יהודונים", שהם למדים
להכיר עליפי חינוכם, או בפי התעמולה של
מנהיגי-ערב.

מקמים ניר, מלח כשיר, א/מ נירה

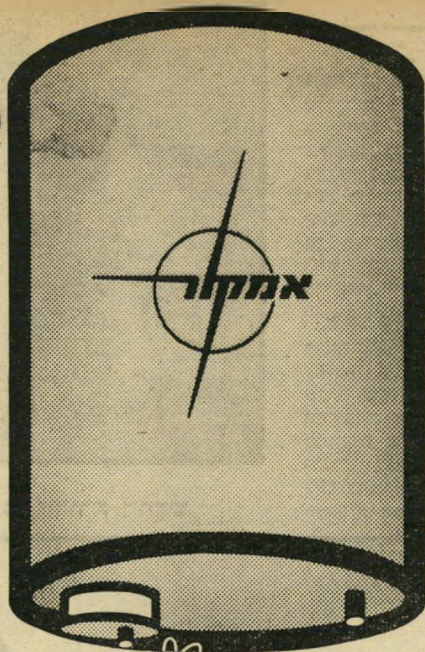
בית הדורדים

יש לכם סבלנות של ברזל: אני מגלה
עוד בעמוד 7 של גיליון 895 של העולם הזה,
שהופיע ב-1954, הצעה להקים בית-לדורים
בישראל.

וחבל שלא הזכרתי זאת גם בהקשר
עיתונאי, ולא רק בדו"ח לבוחר.

נורית גורדשטיין, אשקלון

● זכות קדימה במדור זה תינתן
למכתביהם של קוראים המצריים
את תצלומיהם למכתבים.

חדש!

דוד חשמל, "אמקור" דגם 1969 הינו הדוד
היחידי הנהנה מיתרונות בלעדיים אלה:
— אחריות של 8 שנים.

ציפוי של הדופן הפנימית באמאיל-
זכוכית, דבר המאפשר להשתמש במים
הנקיים גם לבישול.

— אורך חיים רב.
— שרות נאמן של "אמפא".

מדור לדור - תהידי

אמקור

דוד שמש, "אמקור" עם אחריות לשמונה שנים להשיג באמצעות "שרותי
בר" רח' המלך גורג, 68, ת"א, טל. 227933 וסוחרים מורשים בכל הארץ
החלפת דוודים מכל הסוגים בעיר ובכפר.

דלילה
הבושם המפתה
באריזה המפתה

35
שנות גאורג
בשרות היוני והביאות
Tanya

22 מיליון דולר במכונית אחת

חמים בשחי של 22.4 מיליון דולר
נתפסו כתא מטען של מכונית
בצרפת.

בקבוק שמן סידי. של "עץ
הזית" מכיל רק 580 גרם של
שמן, אך ערכו התזונתי רב.
סידי הוא השמן האידיאלי לכל
הטירות הבישול, הטיגון, האפיה
ואף לתיבול הסלטים. והראיה:
גם השנה זכה במקום הראשון
במשאל העם.
לכן אומרים גם "המברחים"—
הוא היחידי שמן סידי.

תמרורים

א ו ש פ ז • נשיא ארצות-הברית ל-שעבר, הנגראל דווייט אייזנהאואר (77), בעקבות התקפת-לב שלישית תוך שלושה חודשים, השיטית מאז כיהן בנשיאות.

מתגרשת • בריגיט בארדו (33) מבעלה השלישי ג'נטר זאכס (35), תוך הפרחת שמועות על רומאן חדש המתפתח בין "ב.ב. הלאומית" לבין איל-הספנות האיטלקי לואיג'י ריצ'י, הצעיר ממנה ב-תשע שנים, עימו היא נראתה מחובקת ברחובות סן-טרופה.

נפצע • מרסיס של רימון במצחה, מפסק חטיבת רגלים בוויאט-נאם, הנגראל פראנקלין דיייוויס, כאשר מארב של הוויאט-קונג פתח באש על סירת-נהרות, בקירבת סייגון. בנו, סגן-מישנה סטיפן דיי-וויס, נהרג לפני שנה בקירבת אותו מקום.

ב.ב. וידורה החדש

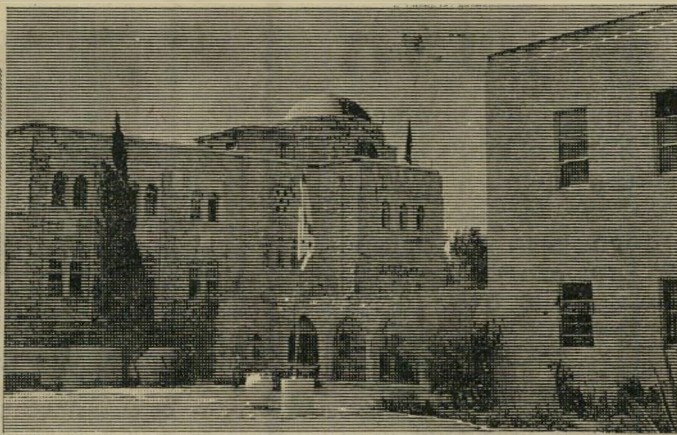
נפטר • בגיל 77, ד"ר הרמן פלד מן פרנקל, המדען היהודי-הגרמני, שניכלא במחנה-ההשמדה טרוישטאט על-ידי הנאצים, השתקע לאחר מכן בהולנד וזכה לתהילה עולמית כאשר המציא את התרכיב המחסן את הבקר והצאן נגד מחלת הפה והטלפיים.

נפטר • בגיל 82 צבי סוחובווי סקי, אחד מאבות ההסתדרות ותנועת העבודה בארץ. בגיל 18 עלה ארצה מביאליסטוק עיר מולדתו, עבד תחת שלטון התורכים בפרדסים של פתח-תקווה ויפו, עבר משם לרחובות בה חי עד מותו. בצד התמחותו גם הפירת בארות בישובי הדרום, הירבה גם לכתוב על בעיות הפועלים, היה בין מייסדי הפועל הצעיר. בצוואתו קבע את סדר-קבורתו, הורה שלא לערוך לו הספדים או אחרת-אבל, וכי יש להביא אותו למנוחת-עולמים בקבוצת שילר, שם נקברה אשתו לפני כחודש.

נחוג • יום הולדתו ה-51 של ד"ר אנדרה שוראקי, יליד עין-כמושנת באלג'יריה, שהגיע לתפקיד יועצו של דויד בן-גוריון בענייני מיוזג גלויות. הוא בן ל-משפחת רבנים ומשוררים, שעבר לפאריס בה קיבל את השכלתו האקדמאית (משפטים ופילוסופיה) ובה לחם במחתרת האנטי-נאצית. ביקר בארץ רק אחרי הקמת המדינה, אך מאז תכפו ביקוריו עד ש-1958 עלה להשתקע בה, בנה את ביתו באבות-הור, מול הר ציון.

נחוג • יום הולדתו ה-68 של העיר חונאי מנחם קפליווק, הידוע בעיקר בשל כתיבתו על נושאים ערביים. יליד רוסיה, שעלה ארצה בגיל 22, הוא למד את הערבית המדוברת מפיו פועלים ופליחים. איתם עבד בנטיעות מחלקת הייעור של ממשלת המנדוט. ידעתו המושלמת בערבית ספרותית באה לידי ביטוי בחיגום ספרי-מופת של הספרות הערבית המודרנית.

20 שנות הישגי ישראל

דובק

דוילאל

פילטר

פרסום ליד 'ענקיסון'

20 סיגוריות כ"ד המלך

האוניברסיטה העברית בירושלים

למעלה: האוניברסיטה הישנה על הר-הצופים. נחנכה ב-1925 ע"י לורד בלפור וד"ר וייצמן. הופרדה מהעיר ע"י הלגיון הערבי ב-1947. למטה: קריית האוניברסיטה החדשה בת 7 פקולטות ו-12,000 סטודנטים, החלה ב-1954. עתה שוב שלמה ירושלים וכמה מהפקולטות יוחזרו למקומן המסורתי על הר-הצופים.

...וסיגוריה זו - אחד מהישגי דובק

חוק הגנת השכר, שנתקבל השבוע בקריאה ראשונה בכנסת, בא לתת גושפנקה ממלכתית למסע שוד — שוד גלוי ומחוצץ, שוד לאור היום.

יש מכנה משותף לחוק זה ולחוק המושבים, שנדון באותו יום. שניהם חוקים פיאווראליים מובהקים, חוקים שריחם של ימי הביניים נורף מהם. חוק המושבים בא לתת לפיאוראל המפלגתי, במסחה של תנועת המושבים, שילטון לחיים ולמחת על חבר המושב. כמו בימיה הביניים, הופך עובד האדמה לצמית. כמו בימיה הביניים, כפוף עובד האדמה לשיפוט הפיאוראל ולמשפט הפיאוראל. כמו בימיה הביניים, אין הוא חופשי להיות את חייו כרצונו, לדגול באמונתו על-פי הכרעתו החופשית, להוריש פרי עמל כפיו לבניו.

אכן, החוק מעניק לריבון המפלגתי את כל הזכויות שהיו שמורות לריבון הפיאוראלי בימיה הביניים, וזאת הלילה הראשון.*

★ ★ ★

חוק הגנת השכר! איזה שם אירוני, ציני, לחוק שכל תוכנו להפקיר את שכרו של העובד לחמס מפלגתי!

בימיה הביניים היתה ידועה התופעה של האבירים השוודים, הארונים החומסים. היו אלה פיאוראלים מקומיים, ששלטו על חבל ארץ כלשהו, ושהטילו מס שרירותי על כל מי שנאלץ לעבור ולהעביר בו סחורה.

עתה באות המפלגות, בקנונייה משותפת, ומטילות מס דומה על חבריהן הסתדרותיות.

הסתדרות העובדים — כולן, החל בהסתדרות הגדולה וכלה בהסתדרות הקטנות — כפופות לריבונים מפלגתיים. ריבונים אלה זקוקים לכסף, כדי לפתח, לטפח ולנפח מנגנונים שתלטינים. הם זקוקים לכסף כדי לממן מערכות בחירות כוזבות, כדי לשחר את הבוחר ולקנות את קולו בטיולי חנינם, ובהסעת חנינם לקלפי, ובהמולת תעמולה חסרת תוכן אך אדירת רעש.

מניין יחסי הריבונים את הכסף?

אילו רצו האזרחים להיות חברים במפלגות פיאוראליות אלה, לא היה צורך בחוק חמסי המפלגות. כי אז היו האזרחים מצטרפים למפלגות מרצונם החופשי, ומשלמים להם מסי חבר מרצונם החופשי.

והי כל החוק הזה בא כדי להכריח את האזרחים לעשות דבר שאין הם מוכנים לעשותו מרצון חופשי!

★ ★ ★

אני אומר: להכריח. זה עיקרו של החוק.

להלכה יכול, כמובן, עובד להודיע למעביד כי אינו מסכים לניכוי. בודאי שהוא יכול. אין שום סיבה שתמנע זאת ממנו — חוץ מהפחד פן יפסיד מחר את מקום עבודתו, וכי ההסתדרות כולה, על מנגנונה המפלגתי האדיר, תקום נגדו.

מי יהיה גיבור כזה? מי יפקיר את פרנסת אשתו וילדיו למען מחווה דמוקרטית כזאת?

לא, העובדים ישתקו. הבוסים המפלגתיים יודעים זאת. אין הם פוחדים ממיכתב סירוב. כמה אקדמאים, כמה עובדים בלתי תלויים, כמה אנשים אמיצים או חזקים יסרבו לשלם, ויזוהו את עצמם במיכתב סירוב.

כל האחרים, כל מאות האלפים, יחרקו שיניים — וישלמו. לא תהיה להם ברירה.

★ ★ ★

החוק הזה אינו מעמיד אפילו פנים של רצון חופשי. אין הוא דורש מהעובד שיעהיר

אבירי החתם

של כל המפלגות הפיאוראליות גם יחד. ההבדלים המהותיים ביניהן נעלמו מזמן. התיכוחים הרעיוניים ביניהן לא באים אלא לאחו עיני תמימים.

כמו בימי הביניים, המאבק היחיד בין הפיאוראלים הוא המאבק על חלוקת השלל.

מאבק זה יימשך, מן הסתם, אבל בינתיים התאחדו כל המפלגות כדי להגדיל את השלל, כדי לשלוח יד חזקה לתוך כיסו של האזרח חסר-המגן. זוהי משמעותו היחידה של חוק זה.

אנחנו רוצים במפלגות — מפלגות חופשיות, מפלגות הנאבקות על רעיונות. אולם מנגנונים פיאוראליים, מנגנונים של חמס — להם אין מקום במדינה חופשית.

וגם עובדה זו חשוב לזכרה: שלל זה לא יבוא במקום שלל אחר. גם להבא לא יהיה שום פיקוח על ספריה-חשבונות של המפלגות.

גם להבא יפעילו המפלגות את כל אמצעי-הסחיטה נגד מיפעלים וחברות, החל בשיחות טלפון של שרים ערב הבחירות וכלה בביקורים של חברי-כנסת מרכזיים בעלי-השפעה בוועדות.

גם להבא תהיינה פרשות בנוסח תל-גיבורים וטומרפין ודן, גביית קומיסיונים מפלגתיים על מיכרזים ממלכתיים, תשלום דמי לאי-חרף ותורמות של מונופולים שונים למפלגות על-חשבון הצרכן.

★ ★ ★

לכן חייב הציבור להכריז מלחמה על קנונייה זו. אנו קוראים לאזרחים להתקומם נגדה. אנו קוראים למאות אלפי חברי ההסתדרות ריזות — כל ההסתדרות! — לשים לאל את המזימה החצופה, על ידי חתימת הצהרות קולקטיביות המוניות לאית-שלום חמסי-המפלגות.

בפירוש על הסכמתו לניכוי המסי-המפלגתי, כמו שהחוק המקורי להגנת-השכר קובע לגבי ניכוי מסי-ההסתדרות.

המס החדש ינוכה אוטומטית — אלא אם העובד עצמו, ביוזמתו שלו, יודיע מצידו שאינו מסכים לניכוי.

בכוח-הכפייה של המנגנונים והחוק, מכריחים את העובד להפריש מפרי עמלו כדי לפרנס ביוקרטית מפלגתית טפילית, אחרי שכבר הוכרח לפרנס ביוקרטית הסתדרותית, שגם היא טפילה במידה רבה מאויר.

כך מחתרת המפלגה על העמדת-הפנים של אירגון וולונטארי, אירגון הבנוי על רצון חופשי. מפלגות המימסד הקיים כבר חדלו מזמן מלהיות אירגונים וולונטאריים, אם בכלל אייפסם היו כאלה. עתה, בכוח חוק זה, נקבע רשמית כי הם אירגוני-כפייה.

לא המפלגה שייכת עוד לאזרח, המשלם לה מסי-חבר כרצונו, כפי שדורש האיריאל של דמוקרטיה השתתפותית, אלא האזרח הוא השייך למפלגה, המטילה עליו מסי-חובה.

ושוב, ההקבלה מודקרת לעין: בימיה הביניים לא היה המישטר שייך לפרט, אלא הפרט הוא שהיה שייך למישטר, לפיאוראלים.

ואותם פיאוראלים — כולם היו מעור אחד. בודאי, הם רבו ביניהם, הם לחמו איש ברעהו. אך ברגע שהעז מישתו להתקומם נגד מישטרם — הם התאחדו כאיש אחד כדי להגן על זכויות-היתר של מעמדם. דפי ההיסטוריה מלאים בליגות של נסיכים ודוכסים, רוונים ואבירים.

וגם בכך דומה המצב אצלנו למצב של אז. החוק המובא לנו, מקורו בקנונייה משותפת

* זכותו של הפיאוראל לבעול את בנות הצמיטים בליל נשואיהן.

שני המיגים הסוריים, שנחתו למרגלות ראש הניקרה, השכיחו דברים רבים. אבל לא מאורע זה היה החשוב במאורעות הש"בוע האחרון. ולא בו היה אורח ישראל חייב להתעמק ולחפש מסקנות.

הרבה יותר חשוב היה מיקרהו של סגן אריה דביר, הצנחן הנכה אשר תושבי הבית המשותף ברחביה סירבו להרשות את שכינו בביתם.

היחס המדהים עורר בעליבתיים אחרים להציע תחליף נאות לצנחן. אבל העובדה הבלתי-נעימה היא, שאילו נתקלו ידירי בתים משותפים אחרים באותה בעיה, הי רבים מאוד מהם נוהגים באותה אכזריות והתנכרות.

כי האורח הישראלי, המערין את צבאי — אדיש לחיל הבוחר.

ההתחלה: ליר ההגנה. בדיק כמו עם המידקות הצועקות „כל הכבוד ל צה"ל" מעל מכוניות פרטיות שאינן עוצ רות לאסוף חיילים-טרמפיסטים.

באותו יום עצמו בו זרמו אלפי מכוניות בכבישי הצפון, כדי לחזות בשני המיגים, אשר היה לראות מאות חיילים לצדי איתם כבישים, כשידיהם מורמות בתחיה לנח שיאסוף אותם. רבים מהם עמדו כך במשך שעה ויותר.

ייתכן כי חטאה של הממשלה במיקרה זה גדול, באשר לא מצאה לנכון להבטיח הסעה חים ומאורגנת לחיילים בתפשות קצרות. אבל אדישות מחפירה זו אינה יכר לה לפסור את האזרח הפרטי מלהקל על סיבול של החייל, במידה שהו ניתן בירו. כדאי לזכור: האדישות וקשיחות-הל מתחילות ליר ההגנה, בעת שחולפים ע"פני הדמויות בחאקי. סופה להגיע לביטויים מכוירים כמו זה שבבית המשותף ברחביה.

דת

קרה

משהו

בירושלים?

החיכוך סער, השבוע, במיטב המסורת של המחלוקות הדתיות. ושני הצדדים היו, כמובן, יהודים שומרי-מסורת ובקאים ב תורה.

עילת-החיכוך: „העזתם של אנשי הקיבוץ הותי לשנות ממטבע שטבעו חכמים בתפי לת, להוציא ולהכניס קטעים בסידור — כראות-עינם", ואף להשמיט מה שלא נראה בעיניהם בתפילת נחם של תשעה באב. כך כתב יהודה נחשוני, איש פועלי אגודת ישראל. היו לו, לכאורה, סיבות לזעום: כי אנשי הקיבוץ הותי התעלבו מן הנוסח המסורתי של התפילה המדברת על ירושלים החרבה, התקינו לעצמם תפילה חדישה ו מעודכנת ובה שורות כמו „ירושלים עיר הניבנית מחורבנה / המקומת מהריסותיה והמיושבת משיממותיה".

כי בעיני רוב שומרי-המצות אין זה כשנה אם אומנם ניבנתה ירושלים מחדש; מה שחשוב הוא שבתפילות כתוב שעיר דודי הרבה עדיין.

קן שר אינטריגות. אך לא כך סברו אנשי הקיבוץ הותי, ולא כך סבר גם בר אוריין אחר: שמואל אבידור-הכהן.

כתב אבידור: „ברור לי כי הדיעות ה מובעות על-ידי מכובדנו, רבי יהודה נחשוני, מייצגות את דעת רוב הציבור החרדי בארץ.

... הן זה לא סוד שבמשך החודשים שעברו מאז ששת הימים לא קם שום מוסד רבני לתת לנו אינטרפרטציה רוחנית ל מהותם של ימים אלה. כלום באמת די בכך שהרבנות הראשית (שהיא במידה רבה קן של אינטריגות ומחלוקת קלוגות) קבעה שליטיה עלובים במבואות הרהבית?

... אין הקיבוץ הותי חייב לחכות להכרעות מבהוץ, בשעה שהוא יכול להיות בטוח במאה אחוזים, שהן לא תבואנה. וטוב עשה הקיבוץ הותי שהוא צועד כ חלוץ בפני המתנה.

שתי הדיעות. די היה בחיכוך עצמי כדי להסעיר את החוגים החרדים המגוונים. אבל נוספה עוד סיבה לסערת-הרוחות: גם דעתו של הרב נחשוני וגם זו של

(המשך בעמוד 14)

פסטיבל ההוליוודי

הייתי אומר שהוא ערבי, סיפר חייל שבא עם הגל הראשון. „הם פתחו את התא שלהם והתיישבו על הכנף. חיכו עד שיגידו להם מה לעשות. חיכו כל הזמן."

קיבוצניקית שמנמנה סיפרה בהתרגשות: „הם חשבו, כנראה, שהגיעו ללבנון. בשום אופן לא רצו להאמין שנחתו בישראל. עד שראו את החיילים עם הנשק."

★ ★ ★

חורים בגירסה הפורית

לא היה כימעס סוף לסיפורים האישיים, שפרחו בלי הרף, שעה שחיילים מיוז עים ניסו — ללא כל הצלחה — להרחיק את הסקרנים. זוגות התחבקו על רקע המטוסים וביקשו מידידים שינציחו את הפוזה. יפה פיות ניפנו בחן קולנועי, לעיני עשרות ה

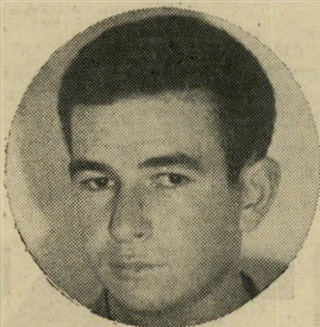

עריוויזמה מנהריה הציב שני ארגוני קרח גדולים לצד הכביש, ומכר להמון הצמא כל בקבוק טמפו בחצי-לירה. נופשים באו בכירכות צבעוניות, וחתיכות צרפתיות ממעורון הים התיכון באכזיב לא טרחו אפיר לו להשליך חולצה על אוצרותיהן השזופים.

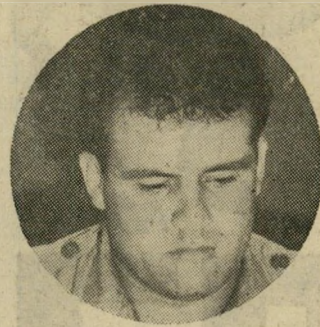
כולם נהרו אל שדה-השקף הקטן, הנושא שם מפואר של שדה-תעופה, ושנועד רק ל נחיתת מטוסים קטנים של חברת ארקיע או חברות-הריסוס.

„הייתי כאן כשנחתו!" סיפר בעל החווה הסמוכה, חוות כנען. „הם ירדו אחד אחרי השני על המסלולים. למעלה היו מטוסים שלנו. תיכף הופיעו שוטרים עם גיפים ו הקיפו אותם. בא הליקופטר עם קצינים בכי רים של חיל-האוויר, ולקח את השניים."

„אחד מהם היה יגיני כזה קטן. בכלל לא

טייס ריפאעי

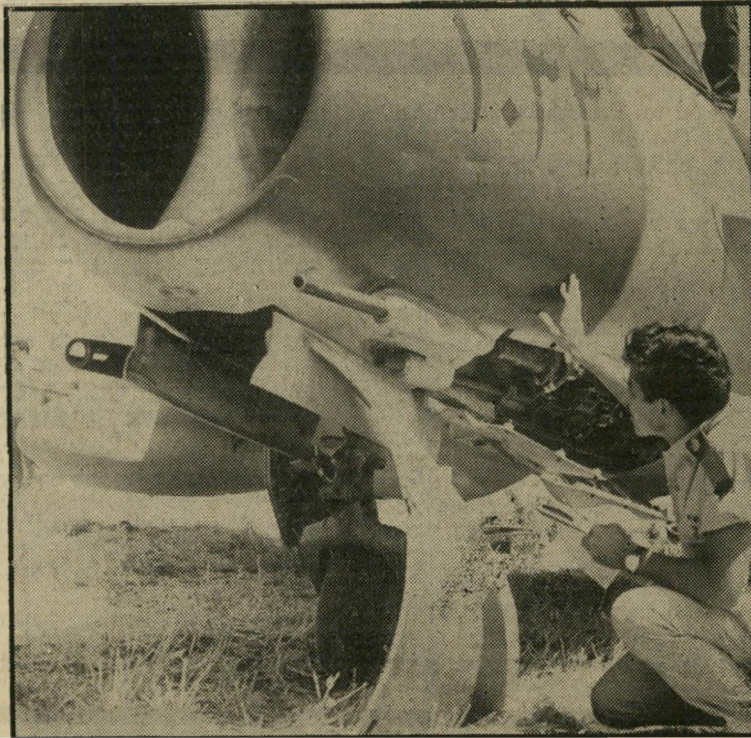

טייס אדהם

שלוש חיילות-צה"ל, אראלה, אהרונה ורחל, מסתירות לי צילום ליד זנבו של אחד משני המיגים.

ומאחר

מלכנים קצין ישראלי מתכופף מתחת לחרטים המיג ובוחן את מערכת החימוש של תותחי התאומים, היורים כדורים בקוטר 23 מ"מ. ההוראות על מיקסה תיבת-החימוש כתובות ברוסית, ועל מכשירי טאיהיים — בגרמנית.

מה הולך?

מתחת לחרטום של מיג מיספר 1041 נושא אייל, החיפאי בן השנתיים, עיניים מלאות השתוממות אל כל ההמולה.

מצלמות והמסרקות. ילדים השתרבבו בין הגלגלים. אנשי-מיקצוץ רציניים עטו על ה-מטוסים המיושנים, ערכו בהם בדיקה כלי לית מהירה.

לעת ערב הוכנו המטוסים להעברה. מש-איות-ענק עלו על מסלולי בצת, ומנופים הרימו את המיגים ממקום ריבצם. הם יצור-פו לטיסת המיגים החדשה שלנו, הכרנו אחד הלצים.

אלא שמתחת לבדיחות ולאווירה הפסטרי-באלית, ניקרה השאלה הגדולה והרצינית: איך הגיעו המיגים לישראל? הגירסה הסורית נשמעה הגיונית: שני פר-חיטיים יצאו לאימונים במזג-אוויר קשה. ה-דלק נגמר. הם נחתו נחיתת-אונס בשטח עויין. אך בגירסה הזאת היו חורים גדולים לאין

היריד הסכונטאני

נוצר כמה דקות בלבד אחרי שנחתו שני המיגים הסוריים. תושבי-הסביבה — ועימם מאות נופשים מנהריה ומאכזיב — לא היו זקוקים להודעתו של דובר-צה"ל כדי לדעת היכן נמצאים המיגים. הם זרמו אל שדה-בצת, פלשו אל שדות השלף שעליהם הוחנו המטוסים הסוריים. בתמונה נראה מטוס מאחור ומימינו השני.

ערוך יותר מאלה שהבקיע חיל-האוויר הי-ישראלי בקווי-ההגנה הסוריים אשתקד.

מרחב-אימונים

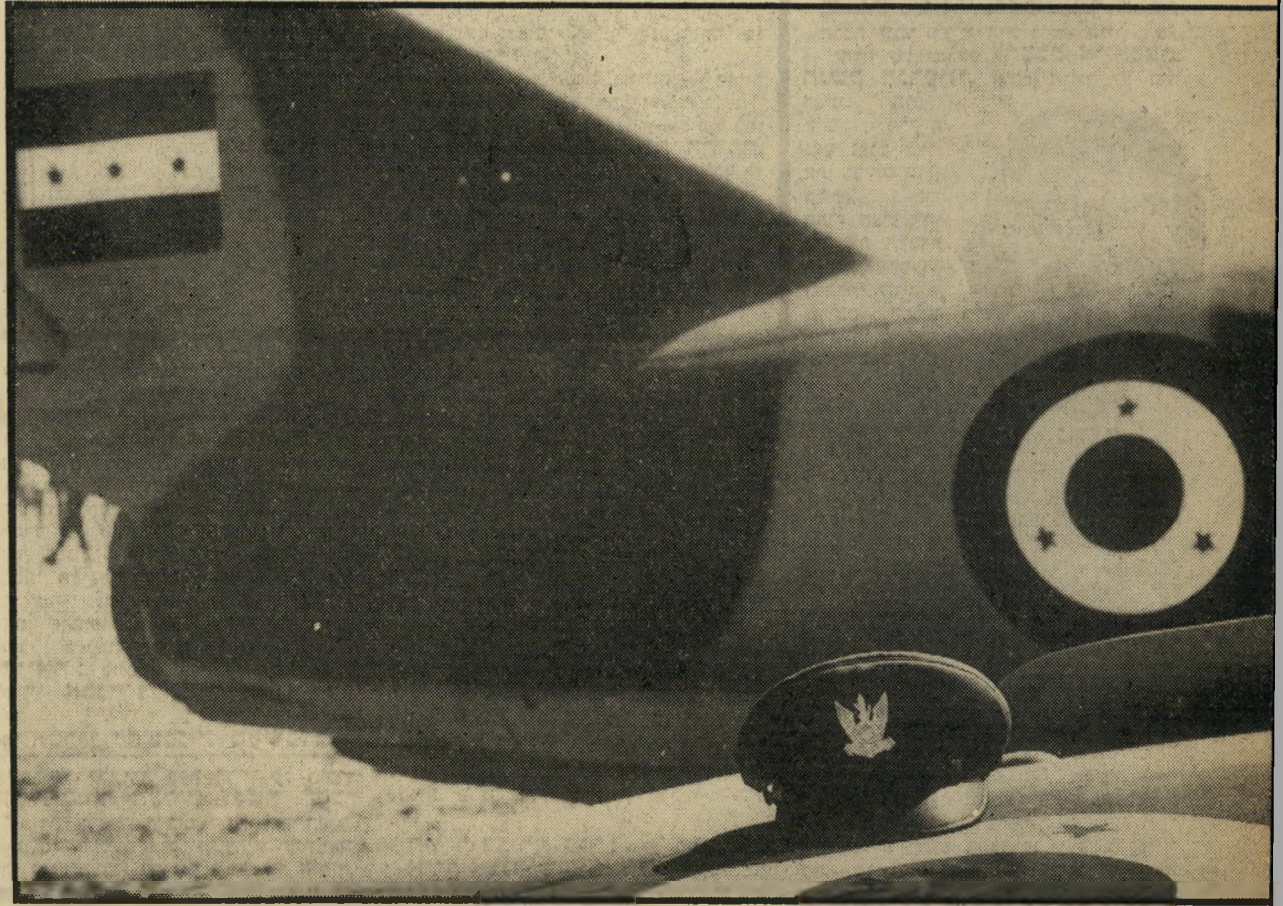
ההגיון הפשוט — לא של איש-מיק-צוע, וללא כל אסמכתה צבאית — קר-בע כמה עובדות-יסוד: מרחב-האימונים של מטוסי-סוריה הוא ע-תה מצומצם ביותר. עיראק וירדן אינן מ-רות חדירה לשמיהן, תורכיה אינה ידו-תית, ישראל עוינת ומסוכנת, לבנון קטנה מדי. נותר רק הים.

זה מכביר מדוע באו המיגים ממערב. אם נכון שהתרוקנו מיכלי-הדלק שלהם — מה גרם לכך?

ואם נאלצו לנחות מחוסר-דלק — מדוע לא נחתו בביירות? שם קל יותר לנחות, והמרחק מבצת לביירות — במונחים של מטוסי-סילון — כימעט אפסי.

פחדו ממאסר?

קשה להאמין שהטייסים שבאו מהים, לא ראו היטב את ביירות משמאל ואת חיפה מימין. קשה עוד יותר להאמין, שלא הבחינו בצוקים הלבנים של ראש-הניקרה — ושלא ידעו כי משמאל נימצאת לבנון ה-יידותית ומימין ישראל האוייבת. מדוע בכל זאת נחתו בישראל? האם בגלל המטוסים שתגו מעליהם? או שמא יש להפש את התשובה במרדיות ה-פנימיות בסוריה, כאשר כת אחת של קצ-נים מחסלת את אנשי הכת היריבה? שעה שקציני-טייס נעלמים בבתי-הסוהר הצבאיים? האם הרגישו סגן ואלדי אדהם הגברתן וסגן-מישנה רדפאן ריפאעי הגינני, שסכנה כזאת מאיימת גם עליהם — והחליטו לברוח? חוקרי השניים שמרו על שתיקה מוחלטת, אבל עיתונות העולם מלאה ניחושים וסב-רות. הנפוצה ביותר: שהמטוסים הישראליים חטפו את המיגים — כתגמול על חטיפת ה-בואינג של אלי-על.

ישראלי, שבא לבדוק את המיג, הניח כלאחר-יד את כובע-המצחיה שלו על הכנף של המיג. סמל ה"ל-האוויר המוסקף בולט על רקע שלושת הכוכבים של הדגל הסורי, המצוייר על זנב המיג. תמונה מיקרית, המ-סמלת יותר מכל תי-לעומת הסורי, טייס-אור מילולי את מצב חיל-האוויר הישראלי

ניקים ונכסאות

כן — עוד קורים ניסים בימינו, ואפילו בכנסת. נס כזה קרה השבוע: חברי הכנסת שלמה יעקב גרוס מאגודת ישראל קרא הודעה בשם סיעת העולם הזה — כוח חדש. איך יכול היה דבר כזה לקרות, ללא ההתערבות הישירה של ההשגחה העליונה?

זה קרה כך:

כאשר נודע לנו על המזימה להעביר לפתע את חוקי המושבים, בעל המימדים העצומים, בימים האחרונים של מושבי הכנסת, כאילו זה עניין כהול ובוועד, שיגרנו מיכתב ליו"ר הכנסת ודרשנו את דחיית הדיון. אימנו שאם לא כן — לא נשתתף בדיון. היו"ר העביר את המכתב לממשלה, מתוך הסכמה אילמת עם חכמו. הממשלה סירבה לדחות. מדוע? מפני שקבוצת הלחץ של עסקני תנועת המושבים, שיש להם עמדות מפתח במע"י ובכנסת, חכמו להעביר את החוק — מייד. המפלגה קיבלה את הדרישה והחליטה להפעיל את המכשש הגדול — בניגוד לרצון רוב סיעות הכנסת.

איך היינו צריכים להגיב על כך? נציגי שבע הסיעות שחתמו על המכתב (גח"ל, מפד"ל, ל"ע, אגו"י, פא"י, מ"ח ואנחנו) התכנסו. החלטנו פה אחד להגשים את אימנו, ולהחרימ את הדיון, אחרי שת"כ אחד יודיע מעל הדוכן, בשם כולנו, על החלטתנו זו ועל נימוקיה. איזה חבריכנסת? בעייה זו נפתרה אוטומטית. הח"כ הראשון שנקרא לדוכן עם פתיחת הדיון, בתור דובר סיעת האופוזיציה הגדולה ביותר, היה גרוס. חיברנו יחד את ההודעה, וגרוס קרא אותה. כאשר הודיע כי הוא מברך גם בשם סיעת העולם הזה — כוח חדש, בירך אותו ישראל קרגמן, בעוקצנות. על הופעת הבכורה שלו בשם סיעתנו.

גרוס

זה היה הנס הראשון. מייד לאחר מכן קרה הנס השני — סיעתנו נעדרה במשך דיון שלם מאולם המליאה. הלכתי למיון ושתיית קפה, כאשר נישא אלי יוזה הררי, והתלוצץ: "אתה תמיד מפגין. כשאתה יושב בכל ישיבות המליאה, מההתחלה עד הסוף, אתה מפגין. ועכשיו, כשאתה יושב במיון, אתה גם כן מפגין."

(אגב, הררי אמר לי, בשבוע הראשון של ישיבת הכנסת, כשראה שהחלטתי להגשים את הבטחתי ולהיות נוכח בכל ישיבות המליאה: "נראה כמה זמן תחזיק מעמד! אני מוכן להתערב שזה לא יקח יותר מארבעה חודשים." חבל שלא התערבתי איתו, כי בינתיים עברו 36 חודשים.)

עיתון אחד התמרמר במאמר ראש על פעולת ההחרמה שלנו, וטען כי היינו צריכים להשתתף בדיון ולדבר, כדי לשכנע את תומכיה החזקים. נדמה לי שזהו שיא של נאיביות. בכל שלוש שנותי בכנסת ראיתי רק פעם אחת איך נאומים משנים הבצעה בכנסת — נאומי בעניין רצח העם בביאפורה. להאמין כי בעניין זה, כשזיה מני וגמור עם מע"י לדרוס כל התנגדות בכוח גס, ויכולו נאומים לשנות משו — לזה דרושה באמת תמימות. הנאומים לא היו משנים דבר. ואילו פעולת ההחרמה, מצד שבע סיעות המייצגות 47 חבריכנסת, שינתה את כל האווירה באותו יום והפגינה בצורה חותכת את התנגדותנו הקיצונית להצעת חוק זו, ולצורה בה הובאה לאישור.

כדי לא להשאיר כל ספק היכן אנחנו עומדים, מסרנו באותו יום הודעה לעיתונות, בה פירטנו את עמדת סיעתנו, כלהלן:

חוקי המושבים בא לתת גושפנקה חוקית לנהגת מישטר פיאודאלי ברחבי ההתיישבות המושבית. תנועת המושבים באה במקום הריבון הפיאודאלי של ימי הביניים. כמו במישטר הפיאודאלי, נשללו מחברי המושב זכויות האדם היסודיות ביותר, כגון הזכות לרכוש ולפרע מעל, הזכות להוריש את רכושו, הזכות לקבוע בעצמו את סידור חייו, זכות לחופש המצפון.

במישטר הנקבע בחוק זה, הופך חברי המושב לצמית, הכפוף לשירותם של בוסים ארציים-מפלגתיים ושל מנגנונים אלמוניים.

מחברי המושב נשללת במידה רבה הזכות המובטחת לכל אזרח במדינה — הזכות להישפט על ידי בתי דין חוקיים, על פי חוקי המדינה.

מובן שחוק זה היה מתבטל מאליה במדינה בעלת חוקה דמוקרטית, כמו ארצות הברית. שם היה בית המישפט העליון קובע כי הוא נוגד את החוקה. חוקי המושבים, כמו חוקי השלשון הרע וחוקי כפייה אחרים, מבליט את הצורך החותך בחקיקת חוקה כתובה ונוקשה, שתבטיח את זכויות היסוד של האזרח בישראל.

סיעת העולם הזה — כוח חדש — חלילה להילחם נגד קבלת חוק זה בכל השלבים, ותגיש את כל הסעד האפשרי לכל הפעולות אשר ציבור חברי המושבים שווהיהחופש ימצא לנכון לנקוט בהן. במאבק על זכויות.

אגב, עוד באותו יום, בדברנו נגד חוק מסי המפלגות (ראה הנדון). ניצלנו את ההזדמנות כדי לחזור על דברים אלה מעל הדוכן.

פסיים הטכניים של החוק הוספתי כמה מ"לם על עובדת ההוצאה לפועל:

אורי אבנרי: ... קודמי בוויכוח, ואני מניח שגם הנואם שיבא אחרי, הינם עורכי כידון, ואני יכול להתחרות איתם בעניינים מישפטיים. אבל בדבר אחד אני יכול להתחרות איתם: כאשר הייתי נער ועבדתי במשרד של עורכי דין, ובמשך שש שנים עסקתי בענייני ההוצאה לפועל, היו תיקים שירותי מקדמי בתפקיד זה. ושאותם היו רשתי אחרי שש שנים בלאים אחרי. היו תיקים שהטיפול בהם הווצאה לפועל לא התחיל ולא נגמר באותו שש שנים.

קריאה: בינתיים אפשר לגדל זקן... **אורי אבנרי:** התיקים בודאי גדלו זקנים.

אמרנו לחשפנית מעורבנת.

אינטרמצו קל היה בעת הדיון על חוקי לחוק המושב העליון לשלשון הע"ב רית. רק ארבעה ח"כים דיברו על החוק, האולם היה כימט ריק, השעה הייתה מאוחרת, ולכן העזתי להכניס נימה של הומור. מכיון שהאקדמיה לשלשון מונה כחוק רק 23 חברים, ואלה מודקנים מבלי לפרוש, הוצע בחוק שחברים בני 75 ומעלה יישארו באקדמיה אך לא יכללו במניין ה-23.

אורי אבנרי: ... לפנינו פיתרון מקור

הנאום האחד שלא נאמתי, בגלל החלטתנו להחרים את הוויכוח על חוקי המושבים. לא קילקל את השיא שהגענו אליו בשבוע שעבר. עליתי על הדוכן תשע פעמים — שיא שאין לו תקדים לא רק בפעולת סיעתנו, אלא בכל תולדות שש הכנסות עד כה. ואלה הנואמים:

• דיברנו על פרשת הטיפות המים, שוב, ודוררנו סערה ממושכת (ראה מי"ג נדח). התגובות על נאום זה מוכיחות שוב עד כמה קשה להשמיע בכנסת מחשבות לטובת הארץ. כל שאר הנואמים הסתפקו בי גינוי שיגרת של אלגוריה.

• בסוף אותו דיון עליתי שוב על הי וכן כדי להודיע כי ויתרנו על הצעת הסי כום שלנו, וכי הצטרפנו להצעת הסיכום של סיעות הרוב, כדי להפגין את אחדות ישראל במאבק לשיחור המסוס. (רק קרי"ח ומ"ח הגישו הצעות נפרדות.)

מי הם הפאשיסטים?

סערה אחרת התעוררה בעיקבות נאומנו (בפני 13 ח"כים) נגד חוק מסי המפלגות (ראה הנדון). ח"כ משה ברעם טען שאנו פאשיסטים, מפני שהתקפתי את מישטר המפלגות. (עניתי לו, בשרות קריאותי בניי, כי אנו מתנגדים למפלגות השתלטות גיות של המיסוס הקיים, אך תומכים במי רש במישטר של מפלגות חופשיות.) השר יוסף אלמוגי הגיב על דברי נגד הבוסים המיפלגתיים בטענה שאני עצמי בוס מיס לגתי. (השבתי לו, שוב בקריאותי בניי, כי לתנועת העולם הזה — כוח חדש אין תקציב, אין מיספלים כלכליים, אין מנגנון — וממילא אין בה "בוסים").

בעד אותו חוק הצבעו מפ"ם, גח"ל וכל חלק מע"י, כולל אנשי רסי, שהבטיחו לי בוחריהם בשעת תמורה ושיחור מן הי שיעזרו למנגנוני המפלגות. אנשי ל"ע דיברו נגד החוק, אך נטשו את האולם דקה לפני עריכת ההצבעה. גם הדתיים נעדרו. ההצ בעה: 8 בעד החוק, 6 נגד.

לממשלה מותר הכל.

נימקנו את הסתייגותנו העקרונית מה: סעיף הקובע בהצעת "חוק יסוד: הי ממשלה", בו נאמר כי לממשלה מותר לעשות כל פעולה שלא הוטלה בחוק על רשות אחרת. תבענו לקבוע כי לממשלה מותר לעשות רק מה שהוטל עליה בפירוש בחוק.

בהתחלת אותו נאום אמרתי:

ישראלי! הנהגה הקדים ואמר כי זהו "חוק לדורות". אם כן, אני רוצה להביע את פצאיתי על כך שהכנסת, בבואה לקבל חוק לדורות, נראית כפי שהיא נראית ברגע זה. אפשר היה לקנות אפשר היה לדרוש, שלכל הפחות בקבלה "חוק לזר" רות" יהיו ספסלי הכנסת מלאים, שחברי הכנסת יקשיבו לנאומי ההנמקה של המס תיגיס יציביו, כפי שיביעו, אחר ששמי עו בעצמם את הנימוקים.

באותו רגע נכחו במליאה פחות מ-20 חברים. כשאמרתי את הדברים, כמה גם גוללה מאיר ויצאה. בהיעדר ההצבעה באו כל החברים מן המיון, והשר זאב שרף עזר צחק כללי בהיכנסו לאולם, כשידיו מורמות בהצבעה, מבלי שיכול היה לדעת על מה מצביעים. מובן שההסתייגות שלנו נידחתה על ידי הרוב, כשרק גח"ל, המיח והקומוניסטים מצביעים בעדה.

התיקים צמחו זקן.

הסתייגנו מתקין חוקי האזרחות ור רשנו כי להבא יקבל אום את האזרחות הישראלית רק חצי שנה אחרי שבא לארץ, וזאת רק אם שהה במשך חצי השנה בארץ, ואם ביקש בתום חצי השנה את האזרחות בכח. כיום מקבל כל יהודי את האזרחות אוטומטית ביום הגיעו ארצה, והעולם מלא יהודים שבאו לארץ לכמה ימים, לקחו דר כון ישראלי — ומאו לא נוא עוד בארץ. מובן שההסתייגות נידחתה.

תמכתי בתקין לחוק ההוצאה לפועל, שאפשר להגיש שטר וזיק ישר להוצאה לפועל, מבלי שהיה צורך להגיש תחי לה מישפט ולקבל פסק דין. רק שלושה ח"כים אחרים דיברו בוויכוח זה, שנערך מאוחר ללילה, ואחרי ניתוח הפרטים המיש

יעקב שלמה גרוס: האקדמיה הס

כימה למילה "סיפשיעשרה"? **אורי אבנרי:** מה שייך לשפה ומה לא שייך לשפה — את זאת בסופו של דבר העם עצמו מחליט, תחילה באמצעות העי תונות, אחר כך בספרות, ובסוף בשירה.

בסוף התחכחתי עם שני הח"כים הדתיים שדיברו לפני, ושהתנגדו לשימוש במילים שהיו פעם מקודשות, כמו המילה "מישכן", וגם להמצאת מילים חדשות, כמו "מעודכן":

אורי אבנרי: ... לגבי שפת קודש, ידוע לנו שתולדות הצינונות שאותם החוגים שחבריה הכנסת גרוס מייצג אותם כיום, הת נגדו גם להנהגת השפה העברית, גם לצי יונות וגם להקמת מדינה יהודית.

שלמה יעקב גרוס: — — — (לא נקלט בפרוטוקול.)

אורי אבנרי: איני אומר את זה לי גנאי, אני פשוט רוצה להזכיר את הוויכוח ההיסטורי, שבהחלט היה במקומו. כשהחוגים הדתיים האלה התנגדו באירופה להחייאת הי שפה העברית, הם אמרו: אסור להשתמש למטרות זול בשפה שהפכה שפת קודש.

שלמה יעקב גרוס: אתה יודע מדוע? כי ראינו מראש שמהשפה העברית ייוצר העולם הזה.

אורי אבנרי: זה בדיוק מה שהת כוונתי להגיד. אתם רוצים לשמור את הש פה העברית בשביל העולם הבא, ואילו הש פה העברית היום משמשת את העולם הזה. אבל מאז שהאומה החליטה להחיות את השפה העברית — אי אפשר לבוא עוד ולר מר: אסור להפקיע מילה זו או אחרת, מפני שהייתה פעם קדושה. מחסום זה נפל, ואינו לת היא, לדעתי, לפסול את המילה "מישכן", או כל מילה דומה, מפני שפעם סימלה דב רים קדושים. היום זוהי שפה של חול. היא משמשת עט של חול, וזה בסדר גמור. דבר שני: המילים החדשות, שאתה כל כך מתמרמר עליהן, הן דווקא דוגמה של מילים יפות. אני חושב שהמילה "מעודכן" היא מילה טובה מאוד. ואם אתה מתנגד לה — זה אולי מסוס שאותו זרם בציבור, שאתה מייצג אותה, איננו מעודכן.

למי תהיה פצצה אטומית?

הרבה יותר רציני היה נושא הדיון הבא — יחסו של ישראל להכנס אייחפצת הנשק הגרעיני. אולם הדיון לא היה

רציני. תופי מרקיש טובי נאם נאום שיג רתי וביקש לרין בנושא, שר החוץ הציע לה סיר את העברת הנושא להעדה ואמרתי לח"כים, שרובם הפגינו אדישות לעניין: **אורי אבנרי:** ... היית רוצה, בהזדמנות זו, להשמיע כמה כמה להירוורים, שדווקא לי מותר להשמיע, כנציג סיעה קטנה, שזעתה אינה מחייבת אלא את עצמה. לפי כל חתת הדעת המתפרסמות בעיתוני העולם — ישראל היא בעלת פוטנציאל גר עיני, בפני המדינה ודאי תעמוד, באחד הי ימים, הכרעה גורלית כיצד להשתמש בפו טנציאל הגרעיני שלה. אנחנו, חכרי ואני, דגלנו תמיד בפירור המרחב מכל נשק גר עיני, אולם אין די בהשמעת הדרישה הזאת, מפני שלא די בהחלטה חיצונית על פירור המרחב מנשק גרעיני.

אם אי פעם נעמוד בפני מציאות, או אפי לו בפני סכנה, של חימוש אויביו במרחב בנשק גרעיני, יהיה זה חוסר-אחריות מצי דנו לוותר על ניצול הפוטנציאל שלנו. מאיד, יהיה זה לא פחות קל-על מצי דנו אם לא ננקוט במעשים, שאפשר לעשו תם, כדי שהמרחב לא ייגרר למירוץ של חימוש גרעיני.

דושים שני דברים: (א) התחייבות הדדית של כל הצדדים ב (המשך בעמוד 26)

גורדא

„נציג, אל-פתח'!“ — „אתה מצדיק את החוטפים!“ — „אתה מצדיק את הטרור!“ — דברים אלה הוטחו בפני אורי אבנרי, בוויכוח על פרשת המטוס, בעת שנשא נאום זה:

בומדיאן

— לדורות! — בינינו ובין העם הפלסטיני, בינינו ובין העם הערבי כולו. זה הפחד שלי. ועתה, כבוד היושבת-ראש, כמה מילים על הצד האלגירי. העניין אינו אלגירי ביסודו. ביסודו הוא פועל-יוצא של המאבק הנטוש בינינו ובין העם הפלסטיני. אולם כיום אנו עומדים מול ממשלת אלג'יריה, המחזיקה במטוס בצורה בלתי-חוקית. וממנה אנו תובעים, וממנה עלינו להשיג, שיחרור המטוס על צוחר.

אני רוצה לומר עליך משהו סנסציוני ואישי. אני נימנה עם אותם ישראלים, שאהדו את מלחמת-השתי-רוור האלגירית, והשתדלו כמיטב כוחם לתת לה סיוע מידי. לפני עשר שנים היה ויכוח במדינה אם מותר לעזור...

מרדכי ביבי: מסתבר שטעית.

אורי אבנרי: עליך הייתי רוצה לומר מספר מילים.

לפני עשר שנים היה ויכוח במדינה אם מותר לעזור לאלג'ירים, אם כדאי לעזור להם. אמרו לנו אז: צרפת היא בתי-בריתנו; עם צרפת קושרים אותנו „סנטימנטים עמוקים“, שהם מעבר לכל ברית רגילה. ממילא חייבים אנו לתת יד לצרפת במלחמת-הדיכוי האכזרית, המגועילה, נגד העם האלגירי.

הברירה שהיתה: צרפת או אלג'יריה?

ואנו אמרנו אז: הברית עם צרפת תחלוף ביום שבו תיגר מר המלחמה עם העם האלגירי. אך אם ניצור, תוך ימי המאבק והמצוקה, מגע וברית עם האומה האלגירית, ישנה הדבר בעתיד את המצב במרחב כולו. דעתנו לא נתקבלה. והיום — צרפת בוגדת בנו; צרפת מסרבת לעשות את המעשה הקל והפשוט ביותר למען שית רור המטוס. ואילו האלג'ירים שונאים אותנו.

אליעזר שופטק: דברייך מצדיקים חסיפת ה-מטוס. אתה מצדיק את אלג'יריה!

אורי אבנרי: לגמרי לא. תן לי להמשיך, ו-תקבל תשובה על שאלותיך.

שמואל תמיר: לא רק את חסיפת המטוס הוא מצדיק, אלא את כל פעולות-הטרור!

אליעזר שופטק: חברה-הכנסת טובי מגנה את חסיפת המטוס, ואתה מצדיק אותה!

אורי אבנרי: רבותי מסיעת המרכז-החופשי, אני הקשבת לדבריכם. אנא, אל תנסו להוריד אותי לרמה האינפנטיל שלכם.

שמואל תמיר: טוב מלחמת-ששת-הימים דיי-ברת כך, וזו היא שומעים לדברך — היו הערבים פה.

אורי אבנרי: איזו אינפנטיליות! איזה דיבור. שלחתם מיכתב לדין. דיין זקוק למיכתב שלכם?

דיין זקוק לעצות שלכם?

שלמה יעקב גרוס: אתה מדבר כאדם שאיננו מהעולם הזה.

שמואל תמיר: אתה הופך בהדרגה לדובר של אל-פתח בבית הזה!

פעולות-עונשין, הפוגעות בארצות-ערב — גם זה דבר שאירגוני-החבלה מעוניינים בו, מפני שהם רוצים לכפות על מדינות-ערב להמשיך במלחמה אקטיבית נגדנו.

שמואל תמיר: זאת אמרת גם לפני מלחמת-ששת-הימים.

אורי אבנרי: אמרתי, וצדקתי וס'אז.

הרוצה ללחום בית-נשים, צריך לייבש הביצה. צודק חברה-הכנסת שהעיר כי בדיק את זאת אמרתי גם לפני שנתיים, גם לפני שלוש שנים, גם לפני חמש-עשרה שנה: הפיתרון היחיד לבעיית-הטרור הפלסטיני, מציאת פית-רון מדיני, פיתרון שיפתור את בעיית העם הערבי הפלסטיני,

אדוני היושבת-ראש, כנסת נכבדה. תמהני על טיבו של דיון זה. האם נתחרה בינינו בהמצאת גינויים חריפים יותר, בה-ש מעת איומים קיצוניים יותר? האם המילים החריפות תבואנה במקום מחשבה ובמקום מעשים? הרי לגבי העניין עצמו, כולנו מאוחדים מקיר-אל-קיר, ולמעשה אין על מה להתחכת.

לא נסכול הפרעה ברכייהתחבורה שלנו. לא נשלים עם חסיפת מטוסים ואוניות. נעשה מה שדרוש כדי לשחרר את המטוס והצוות. על כך אין מה להתחכת במליה הזאת, ואין שום צורך באולטימטומים, בהצהרות מפוצצות, ובדברים אינפנטיליים.

אולם אפשר היה לדרוש מאת עצמנו ויכוח רציני על העניין שפירשו: התחלת שלב חדש במציאותנו הביטחונית. העובדה המכרעת בפרשה זו: שמשלת אל-ג'יריה נכנעת לאירגוני-החבלה הפלסטיניים. למרות שיש בממשלת אלג'יריה יסודות הרוצים בהחזרת המטוס — הם מבקשים גושפנקה של הליגה הערבית, ושל מיטרים ערביים אחרים, כדי לעשות דבר שהוא למורת רוחם של אירגוני-החבלה. זוהי המציאות.

מדוע? מפני שאירגוני-החבלה הפכו מעצמה חשובה בעולם הער-בי, מעצמה מדינית ומעצמה פסיכולוגית. אין עוד מיטטר ערבי היום, ממאראקש ועד מוסול, מבומדיאן ועד עבד-אל-נאצר, המסוגל להתעלם מהם.

מלחמת היום השביעי

אירגוני-החבלה הם המכתיבים כיום את התהליכים למדינות הערביות, ולא להיפך; הם המכתיבים את המהלכים לבומדיאן, למלך חור סיין וגם לעבד-אלנאצר, ולא להיפך.

האתגר העיקרי העומד עתה בפני מדינת-ישראל, אתגר החורג בהרבה מפרשת המטוס, הוא המלחמה הנטושה בין ישראל ובין האירגונים הפלסטיניים.

זוהי מלחמת היום השביעי.

זהו המכנה המשותף של כל אשר קרה סביבנו בשבועות האחרונים: של פרשת המטוס, שנחטף עלידי חברי איר-גוני-טרור פלסטיניים; של הקרבות לאורך קו הירדן, שבו נפלו לאחרונה שני קצינים בכירים וחיללים אחרים; של מעשי-הטרור בעזה ובגבולות; של פעולת צה"ל באזור אל-סאלט; של המאבק באו"ם וההיכוח על שיגור שליח-או"ם, שיברר מצב הערבים בשטחים המוחזקים.

כבוד היושבת-ראש, אני מזדעזע לפעמים מק-לות-הדעת שבה פותרים נואמים במדינה, וגם בבית הזה, את כל הכעייה הזאת.

אותם שלא היו קרובים בעבר אל אירגוני-החבלה, שלא עקבו מקרוב אחרי מעשי אירגוני-החבלה בעמנו שלנו — אולי אינם מבינים את ההזקקות של מלחמת-טרור וטרור-

נגדי; את הסיכונים ואת הסכנות הטמונים במלחמה זו. אירגוני-החבלה על מטילה על צה"ל משימה שתלך ותחמיר, משי-מה שבחזאי אין איש בעה"ל שש לקראתה.

פעולה נגד הטרור — זוהי הריגת יתוש. אין תרופה מוטה למלחמה מסוג זה. אם נחטוף מחר מטוס אלגירי או מצוי — וזה קל מאוד, אין דבר יותר קל מאשר לייטט מטוס-נוסעים בדרך לקאהיר —

אברהם טיאר: מנין לך הנסיון הזה?

אורי אבנרי: המטוסים האלה טסים בקוים קבועים ובזמנים חזומים. אפשר לקחת לוח-זמנים, ולברר מתי והיכן עובר המטוס. ואין מטוס-נוסעים בעולם שלא יתלווה למטוס-קרב, כאשר מטוס-הקרב מבקש אותו, עלידי ניפנוף כנפיים, לבוא אחריו.

אך השאלה, בפופר-שלידך, האם זה יעזור?

האם חסיפת מטוס, מצוי או אלגירי תביא, בהכרח, לשיחרור המטוס שלנו והצוות?

ואולי להיפך, אולי זה יזיק ויביא דווקא תועלת לצד השני, בכך שנשעה את הרמה בינם ובינינו, ונשמיט את הקרקע מתחת לפעולתנו המדינית, המבוססת על קריאה למלחמה בשוד ימי ואחירי, מלחמה בפיראטיות. והוא הדין לגבי המלחמה בטרור בכלל.

הפצצת כפיסים לא תחסל טרור, כי הטרור אינו זקוק לכפיסים קבועים ומוגדרים.

שלמה יעקב גרוס: מה אתה מציע, כיצד לפעול נגד הטרור?

אורי אבנרי: איני יודע.

פעולות-עונשין, הפוגעות באוכלוסייה, עושות את מלאכ-תם של אירגוני החבלה. כי זה בדיוק מה שכל אירגון-חבלה מעוניין בו: פגיעה באוכלוסייה, כדי ליצור בה אחירה של הזדהות עם אירגוני-החבלה.

קלות-דעת מזעזעת

אורי אבנרי: תמשיך, תמשיך לעשות רושם של דעת-הקהל האינפנטילית הקטנה שישנה בשולי החברה. יבושט לכם. נראה אם זה יעזור לכם.

שמואל תמיר: נציג אל-פתח, נציג פלסטיין

אורי אבנרי: עם ישראל הוא הרבה יותר מבר-גר מכפי שנידמה לכם. וזה יתברר לכם תוך שנה.

כבוד היושבת-ראש, גם בימים ההם יצרנו מעשים כלשהם עם בני העם האלגירי. ידענו אז, והדבר מקבל את אישורו גם היום, שאין שינוא לישראל בקרב המוני העם האלגירי.

היחס האישי הטוב, לאו דווקא מצד השילטונות, אלא מצד האלגירים שעומים נפגשו אחינו שם, יוכיח.

אין עדיין שינוא בקרב המוני העם האל-ג'ירי, אלא שבאלג'יריה יש מושטר העויין עוינות קיצונית את ישראל.

אליעזר שופטק: אולי תסע לאלג'יריה ותשי-פיע על בומדיאן?

שמואל תמיר: מאות אלפי יהודים ברחו מה-יחס „הטוב“ הזה.

יצחק גולן: אייבי נתן יטיס אותה.

אורי אבנרי: אני מקווה שבין הפעולות בהן נקטה ממשלת-ישראל יהיה גם שימוש באותם גורמים טובים בעולם הנמצאים במגע עימנו והנמצאים ב-מגע גם עם הכוחות באלג'יריה, ואני עדיין מקווה שהמעשים האלה יסאו פרי ולא יהיה צורך לנקוט בצעדים קיצוניים יותר.

גבירתי היושבת-ראש, כאיש הוועד הישראלי למען שיחרור אלג'יריה, שאינו מתחרט גם היום על שגילה אהדה לעם-שלחם על שיחרורו, אני פונה מעל במה זו אל העם האל-ג'ירי, אל הטובים שבבניו, לידידי מימי המאבק:

שחררו את המטוס והצוות, ועשו זאת מייד!

אשר מתוכו צומחים אירגוני-החבלה, מתוכו מתגייסים חב-ריהם, והוא הנותן את הדחף הרעיוני והרגישי למאבקם.

שלמה יעקב גרוס: תביא לנו הצעה של ה-צד השני, שהוא מסכים לכך!

אורי אבנרי: מה הטיפול שלנו בבעיה זו?

היכן ההידברות בינינו ובין העם הפלסטיני?

אמר ראש-הממשלה, מעל דוכן זה: אם המלך חוסיין לא יכנס עימנו למשאומתן, אז ניכנס להידברות עם העם הפלסטיני. ואמר שרה-החוק, מר אבא אבן: אם המלך חוסיין לא יכנס עימנו למשאומתן, כי אז נחפש דרכים להידברות עם העם הפלסטיני.

שאלתי גם את שרה-החוק יגם את ראש-הממשלה. בבית הזה: מה זאת אומרת „אם“? מתי „אם“? האם קבעו גבול של זמן למלך חוסיין להיכנס למשאומתן?

ומדוע ההידברות שלנו עם העם הערבי ה-פלסטיני תלויה בעמדתו של חוסיין? מדוע לא נפתח בהידברות מייד?

עוד לפני שיש טעם להתחכת על השאלה מה להציע לעם הפלסטיני, לאיזה פיתרון עימו לחתור — הרי יש לפתוח בהידברות עימו, והידברות זו איננה.

כבוד יושבת-הראש, אני חושש מפני מלחמת-טרור. לא מפני שאני חושש, חלילה, שלא נגבר בה. אני מאמין, אני מקוה, שנגבר גם במלחמה מעין זו.

אבל אני חושש מההידברות המוסרית, המעשית, הפסיכולוגית, שהיא פועל-יוצא של כל מלחמת-טרור וטרור-נגדי.

אני חושש שנצטרך לאחוז באמצעים אשר ישנו את עצם דמותנו כמדינה, כחברה וכעם; אשר ישנו את דמות לוחמינו.

אני חושש ממצב שייצור מישקע נורא של שינוא הדדית, עד שלא ייתכן עוד שום שלום

ילדה יהודיה נחטפה לפני

לפני חודש ימים היה נביל אל-מוג'רבי בן ה-14 אחד מבני-השבא של שכונת-העוני תופאח, בעזה. הוא הסובב ברחובות, מכר שלגונים ושנא יהודים. אביו החורג, חייל בגדוד הפלסטיני, נהרג במלחמת-ששת-הימים. יום-יום שמע נביל סיפורי הסתה על זועות-היהודים. הוא נשבע לעצמו שרק יתבגר, הוא יצטרף לשורות אירגון התבלה אל-פתח, כדי לנקום ביהודים. היום מתגורר נביל בירושלים, בין יהודים. הוא מניח תפילין, לומד לדבר עברית, מתכוון לטקס הספידים, שיכניסו בכריתו של אברהם אבינו וחולם להתגייס לצה"ל, לחבוש כומתה אדומה — ולהיות צנחן.

מה שגרר לשינוי הקיצוני שהתחולל בחייו של נביל אלמוג'רבי הוא סיפור הנראה כלקוח מאגדות אלף-לילה-לילה. זהו סיפור מעורר צמרמורת, המסמל את הטראגדיה של שני העמים החיים בארץ הזאת, שונאים זה את זה — כשרק כמה סמלים פורמאליים מונעים את המעבר מצד אחד של המיתרס לצידו השני.

★ ★ ★

הילדה

נעלמה

תחילתו של הסיפור בשכונת חסן בק שבגבול יפו-תל-אביב, בשנת 1939. באחת הדירות בשכונה זו התגורר אז שאול

במקום אל-פתח תפילין

כהנדוויק עם אשתו ושתי בנותיו הפעוטות. דוויק ואשתו היו עולים שבאו מחאלב שב-סוריה.

חיהם המשותפים לא עלו יפה, והם החליטו להתגרש באותה שנה. האם נטלה את הבת הצעירה, נעמי, שהיתה אז בת חודשים ספורים בלבד, ועזבה את הבית. הבת הי בכירה, עליזה בת השנתיים, נשארה בדירת האב.

המלחמה פרצה — ושאול התגייס לצבא הבריטי. את בתו הקטנה השאיר תחת השגחתה של שכנה ערביה, חגית חדיג'ה. מדי פעם היה מקבל חופשה ממחנה-הסירותים בסרפנד, כדי לבקר את בתו.

חודש לאחר גיוסו בא עמנואל כהנדוויק לביתו ולא מצא לא את הילדה ולא את ה-שכנה הערביה. הוא מסר תלונה במשטרה. זו פתחה בחקירה שתוצאותיה לא העלו מאומה. דוויק נשלח עם גורדו לליון, נפל שם בשבי הגרמנים, חזר הביתה לאחר ה-מלחמה, כשהוא משלים עם העובדה שבתו הקטנה נרצחה כנראה בידי ערבים. הוא התחנן שנית, הוליד שבעה ילדים, התפרנס מאז למחייתו כרוכל בשוק-הכרמל, שאף מקום של קבע אין לו, הנע ונד עם דוכן-הירקות שלו ממקום למקום.

כ-30 שנה עברו מאז נעלמה בתו עליזה. יום אחד, לפני כחודש, ניגש אליו בשוק

במדינה

(המשך מעמוד 10)

אביור-הכהן פורסמו בגיליון אחד ויחיד של השבועון הדתי פנים אל פנים. דעתו של הראשון — במאמר-פותח ארוך ומיובלט. דעתו של אבידור — במדור משולחן הד-מערכת, שהוא כותב מדי שבוע, בתוקף תפקידו כעורך השבועון.

ימאים

המרד

דעך

ביום ו' בשעות הבוקר, הפליגה מחיפה לבואנוס-איירס האונייה הישראלית מנדרין קור. האונייה תביא לארגנטינה את כל מור-צני התערוכה הישראלית. בדרך ירד כנראה מסיפונה רבי-המלחים צבי לור. צבי הוא בחור שרירי, נאה ואינטליגנטי שדיברו שקט ושקול, ומראהו דומה להפ-ליא לזה של אסי דיין. השבוע עמד צבי ב-מרכז דאגותיה של החברה הימית להובלת פרי, בעלת-האוניות שעל סיפניהן תוסס ב-זמן האחרון מרד-הימאים החדש.

נציג חרור יעוזב? בנוסף לתכונותיו הבולטות כאישיות, צבי לור הוא גם איש-מיקצוע ממדרגה ראשונה, שהתחנך וגדל על היס. זהו נציג בולט של דור שלם של ימאים ישראלים צעירים, שדרך חייהם זהה, ושעליהם מבוסס כיום, למעשה, עתידו של הצי המיסחרי.

ההתנגשות בין צבי וידידיו לבין רבי-החובל ההולנדי, קיפרס, ועם הקצין הראשון שלו, החלה עוד ביום צאת האונייה החדשה ממספנות ברגן שבנורבגיה, אל עבר ארגנ-טינה — בחודש מאי השנה.

מן הרגע הראשון ניסו שני הקצינים ה-הולנדיים להשפיל את מעמדו של רבי-המל-חים הישראלי ולמרר את חיי הצוות. צבי הוכרח לעסוק בעבודות שחורות, אותן אין אף קצין דורש מרבי-מלחים. כל פקודה שהוא נתן לאנשי-הצוות נסחרה במתכוון עלידי אחד הקצינים. סמכותו לתת חופשות-נמל לאנשי הצוות — נשללה ממנו.

"הצאי-אנשים". כאשר ביקש צבי לתת חופשת-מחלה לנגרי-האונייה, שגבו נפי-גע חמורות, דרש רבי-החובל ההולנדי שהנגר יתייצב מייד לעבודה, כי "ידוע שכל היהודים הם משפחה אחת", ואיני צריך הצאי-אנשים על האונייה שלי.

לעומת זאת, כאשר ביקש רבי-המלחים ל-הגיש תלונה כנגד מלח ספרדי, על שהסתלק מן האונייה ללא רשות, קיבל המלח הספרדי את מלוא-הגיבוי של שני ההולנדים, בטענה

רבי-מלחים לור (מימין) *
אכזבה וירידה?

שהם מכירים אותו ממסעות אחרים והוא "המלח הטוב ביותר על האונייה". בפסח, כאשר ערכו אנשי-הצוות סדר עד-שתיים לפנות בוקר, העיר אותם רבי-החובל למחרת בבוקר, לעריכת ביקורת-ניקיון, ואף פסק להם ביקורת נוספת בצהריים — כי ה-ראשונה לא סיפקה את חושו האסתטי. מיו-חר לציינ, שפסח הינו יום-חופש. צבי ביקש לשלוח לאיגוד הימאים בחיפה (המשך בעמוד 22)

* לידו: רבי-מלחים משה לוי.

ביבוד הקיץ של צ-ד

זוכריות חמוצות טרופיקאנה
זוכריות פירות
זוכריות יין
זוכריות לי

טעמים ומרעננים וצורת חברת נצרת לממתקים בע"מ

למכירה בגלל פירוק אולם לתעשייה

300 ממ"ר על שטח של דונם
באזור-התעשייה בכביש פתח-תקוה

פרטים: טלפון 914343

30 שנה, גודלה כבתה של בדואית בסיני - הולידה ילדים ששנאו יהודים - עד שלפתע...

דיה תקל עליהן את מצבן הכלכלי הקשה.

★ ★ ★

פתחיה

או עליזה?

קשה היה להאמין לסיפור זה. אבל חגיה ידעה למסור פרטים ופירוט פרטים: היא גילתה את השמות המדויקים של הוריה של עליזה ואת כתובת מגוריהם.

כשהספק מכרסם בליבו, חזר הרב דרעי ליפו לבדוק את העובדות. הבית בו התגורר דוויק לא היה קיים עוד. לא היו בידו שום נקודות-אחיזה לגלות את האב. אבל הרב לא נואש. הוא חקר אנשים, גילה ש' אותו דוויק היה ממוצא חאלבי, התעניין בין עיליי-חאלב - עד שיום אחד שאל במיקרה רוכל בשוק-הכרמל אם הוא מכיר את שאל כהן-דוויק. "הנה, שם", אמר הרוכל, "ה' מסעדה הזאת בשוק היא של אחיו".

כך גילה הרב דרעי את האב והוביל אותו לפגישה המדימה בבית-המושל בעזה. או-לם לאחר אותה פגישה נשאר הרב דרעי במקום שעמד לפניה.

האב הנסער עמד חסר אונים מול בתו בת ה-32. העני המרוד, הלוחם את מלחמת-קיומו והמטופל בשבעה ילדים לא יכול היה להושיע את בתו לבדו.

"תעשו בה מה שאתם מבינים", אמר לבסוף. אמה של עליזה, נשואה כיום בירי-שלים לפועל פשוט בשם מזרחי, ומטופלת

מפקדת כחות צה"ל
רצועת עזה וסיני
מינהל אזרחי.

קצין מטה לענייני פנים
1535 - 00
עזה, כ' בחשוון תשכ"ח
16.7.1968

לכל הספרנייט.

הנדון: עליזה כהן (השם הקודם: פתחיה אלמוגרבי).

זוהי כותרת ה' תעודה הרשמית שהוצאה על-ידי הממשל הצבאי בעזה, לפיה

פתחיה הופכת לעליזה

גבר עטורי-זקן, שהציג את עצמו כרב חנניה דרעי מיפו.

"אתה שאל דוויק?" שאל הרב.

"כן, זה אני" השיב הרוכל.

"אתה התגרשת מאשתך הראשונה בשנת 1939?" הוסיף הרב ושאל.

"מה קרה? היא מתה?" נחרד הרוכל.

"היתה לכם בת שנעלמה?" הרגיע אותו הרב, "ספר לי מה קרה איתה".

דוויק סיפר את סיפורו. עוד באותו היום נסע עם הרב לעזה. שם, בבית המושל הי צבאי הושיבו את הרוכל בין שיבעה גברים. אל החדר הוכנסה ערביה קמוטה ובלה. היא סקרה את שורת-הגברים והצביעה על שאול: "זה האיש" אמרה בערבית.

"חגיה!" קרא שאול. הוא זיהה בזקנה את שכנתו הערבית, בידיה הפקיד לפני 30 שנה את בתו בת השנתיים. תוך דקות מעטות חיכתה לו הפתעה מדהימה נוספת: אל הי חדר הוכנסה אשה ערבית, בת 32. "זאת בתך עליזה?" בשר לו הרב דרעי, והשאיר את האב ובתו, שאינם מכירים זה את זה, להתוודע.

★ ★ ★

רב ספרדי

ואשכנזי

דרך ארוכה עבר הרב חנניה דרעי עד שהצליח להפגיש את האב עם בתו הי חטופה.

הרב בן ה-36, שעלה ממארוקו לפני 18 שנים, הוא דמות מיוחדת במינה, מעורר בכל הפוגש בו כבוד ויראה כלפי הדת. הוא משמש כרב בשכונת חיסכון שביפו, שם

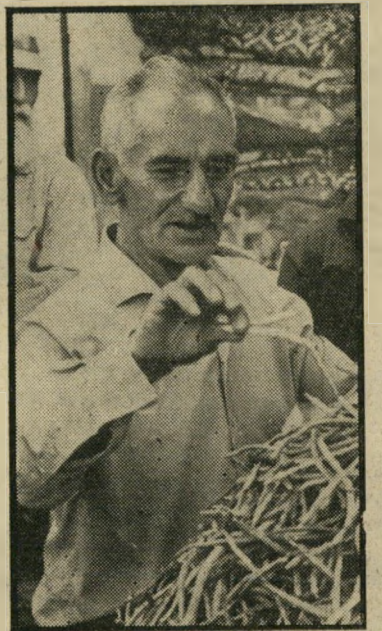
הערבית פתחיה אלמוגרבי מעזה כעליזה כהן, שמותר לה להתגורר בישראל התעודה פונה לכל המעוניינים להושיט לה עזרה, אולם לא היה בכוחה לפתוח בפניה את דלתות הביורוקרטיה המחשלתית.

ואת בתה, פתחיה אלמוגרבי, ביקשתי מהן לספר את סיפורן.

הסיפור ששמע הרב דרעי היה דמיוני מדי מכדי שיהיה אמת. חגיה הודתה כי בהעדרו של אבי הילדה גנבה את הילדה לעצמה ו' ברחת עימה למצרים. היא הגיעה עד לאל-עריש שבמדבר סיני, הציגה את עצמה כי אלמנה ואת הילדה כבתה פתחיה, בת בעלה המנוח איברהים בן סאלים - בעל שלא היה קיים מעולם.

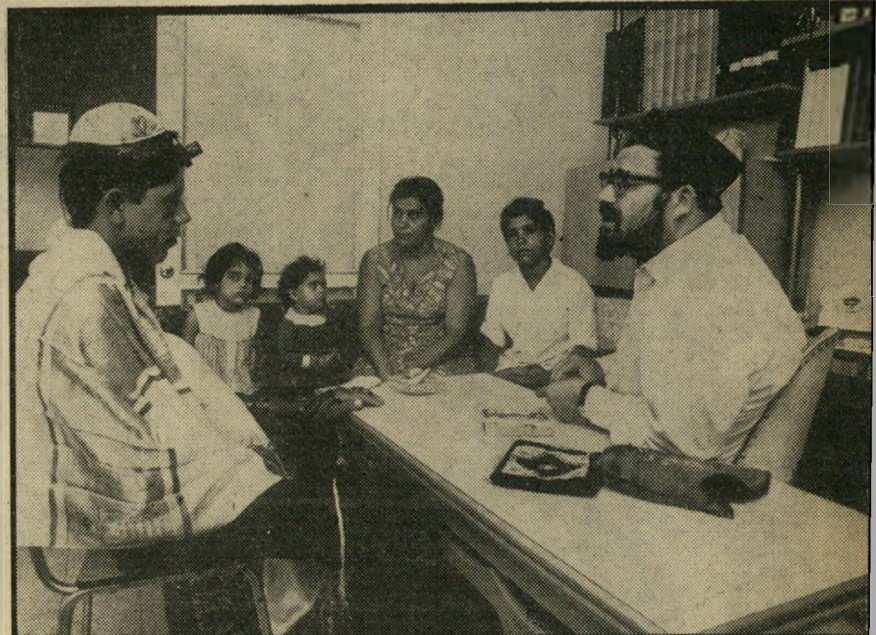
זמן מה התגוררו השתיים באל-עריש. אחר-כך התחילה חגיה לנדוד עם הילדה ל' קרוביה, למצרים, ומשם חזרה למדבר סיני. מעולם לא גילתה לאיש את סודה. לפני 15 שנה הגיעה חגיה עם פתחיה בת ה-17 לעזה, שם השיאה אותה לפליט ערבי מיפו.

עליזה ילדה לו בן, את נביל, לפני שי נפטר האיש. אחר-כך נישאה שנית, ילדה שוב בן, מחמוד, והתגרשה מבעלה השני. לפני שבע שנים נישאה בשלישית לפליט

האב שאול כהן דוויק, אביה של עלי-זה כהן, שלא ראה אותה מזה 30 שנה חזר ונחשפה בהיותה בת שנתיים. כיום הוא רוכל ירקות בשוק-הכרמל בת"א.

פלסטיני אחר, לו ילדה בת, ספי בת החמש. כשפרצה המלחמה, יצא בעלה להילחם ב' גורו הפלסטיני - ולא חזר עוד. פתחיה נותרה בהריון, ילדה לאחר המל-חמה את בתה אמל, שהיא כיום בת שנה. לאחר המלחמה חזרה פתחיה אל אמה חגיה, השתיים חיו על קיצבות-מזון של אונר"א. את שתי בנותיה הקטנות מסרה לטיפול למכרים. חגיה לא חשבה מעולם לגלות את סודה - עד שיום אחד הגיעה כנראה למסקנה שרצועת-עזה לא תוחזר עוד למצרים ולכן מוטב לגלות לבתה את סוד-מוצאה. אולי עובדת היותה ילדה יהו-

הרב חנניה דרעי מיפו (מימין) מלמד את נביל אלמוגרבי מעזה להתעסף בסלית ולכרוך תפילין. מהצד משקיפים בשיעור האב מחמוד, בן התשע, האם עליזה כהן, ובנותיה אמל, בת השנה, וסאפי, בת החמש.

שיעור ביהדות

החטופה זוהי פתחיה אלמוגרבי כפי שהיא נראית היום. פתחיה התגלתה כעליזה כהן-דוויק, שנחשפה מבית-אביה ביפו. גודלה על-ידי חוטפתה הערבית כמסלמית בסיני, במצרים ובעזה.

אף היא בילדים משלה. אחותה הצעירה נעמי מתגוררת בחיפה, ואף היא אם לשבעה ילדים.

פתחיה אלמוגרבי רצתה לחזור ולהיות עליזה כהן - אלא שאיש מבני משפחתה לא יכול היה לקלטה. כאן נטל הרוב חנניה דרעי שוב את המשימה על כתפיו. הוא החליט לסיים את המיזוזה בה התחיל.

★ ★ ★

"האב הם

יהודים?"

מספר הרב דרעי: "קיבלתי רישיון מהממשל הצבאי בעזה, לקחת את הי-אשה וילדיה לתל-אביב. הבעיה היתה - כיצד להודיע לילדים שהם יהודים וכיצד לאסוף אותם ולהציאם מעזה?"

"את הבן הבכור, נביל, מצאתי על שטח'הים בעזה, מוכר שלגונים. סיפרתי לו כי (המלך בעמוד 18)

זה הוצג בטלוויזיה החינוכית

רית, הודה הבמאי האנס פריש, "אבל ההצגה מבוקש בהולנד".
למה? "הולנד נתנה לאנושות כמה מציירי-העירום ביותר. זה מעיד שיש משהו בנשמה ההולנדית הכמהה של אמנות. אנחנו מספקים כמיהה זו. נותנים שעה עירום חי ומודרני זה כאילו מראה את גדולת-הציירים אולי זאת הסיבה שהחיווין הבא של פריש יזכה בהצגה שלו במוזיאון אמסטרדם המפורסם. "חמישים בחורות ישתתפו בה. הריגוש אנושי שילבש צורה ופשט הרף. כל זה בפלסטיק שקוף. עצוב!"
מכיוון שהיו מבקרים שטענו, כי ההצגה תורמת להריס ריוטיזם של הנועד ההולנדי, הבטיח פריש להצגה הבאה שדיים יהיו צבעים אדום-כחול-לבן — צבעי הדגל הלא

על בימות עריה העיקריות של הולנד. תיו- מורת משונה — כליה העיקריים: סירים, שאבי-אבק, תופים — סיפקה מוסיקת-רקע מודרנית. מיקרופונים חבויים מתחת לכיס- אות הצופים הגבירו את צריחות-הקהל, הפי- כו אותן לחלק מן המוסיקה.
"לא האמנתי שנהיה גם הצלחה מיסחי-

כי ההצגה ניתנה במסגרת התוכנית החינו- כית לבני-הנוער, והבמאי הקדים דברי-הס- בר: "כל הדברים החשובים בחיים נעשים בלי בגדים — הלידה, האהבה... מטרחה של תוכנית זו היא אחת: לשחרר אתכם מכבליה-המוסכמות של החברה הזקנה."
לפני שהוקרנה על המסך, הועלתה ההצגה

ב פירסומים המוקדמים נאמר רק: "עצמים חיים — הצגה." כאשר הופיעו העצמים על המסך הסתבר שהם אומנם חיים — אבל עירומים. שלוש הצעירות וה- גבר לבשו רק מעטה של פלסטיק שקוף.
תחנת-הטלוויזיה ההולנדית הוצפה במיכ- תבים — רובם של הורים נדהמים ונזעמים.

ביותר

הוללים
טוג זה
ציור
"רתם."
כורה
ירומות
ה בלי

הפאט
לאה ה
מי!"

...אבל לא אצלנו!

(המשך מעמוד 15)
בישראל נמצאו קרובי-אמו. האם הם יהיו דים? היתה שאלתו הראשונה. לא ידעתי מה להשיב לו. אמרתי לו שקודם כיום. הייתי צריך לקנות ממנו מאה שלגונים, אותם שיתחייב בפני מעבדיו למכור אותו יום.
„עכשיו הייתי צריך להוציא את הבנות מהמשפחתו שאצלן היו. ידעתי שעם המשי פחות איכל להסתדר — ואומנם הסתדרתי איתן. שילמתי להן כמה עשרות לירות וסיפרתי להן שאני לוקח את הילדות לראות את קרובי-משפחתן בישראל.
„הבעייה היתה, איך להוציא את הילדים מהשכונה בלי לעורר חשד. אמרתי לנביל שיתחיל לחלל שלגונים לכל הרחוב, בחינם. מייד הצטופפו סביבנו עשרות ילדים. כך הלכנו בתהלוכה גדולה, מבלי לעורר חשד. „הצלחתי להביא את ארבעת ילדיה של פתחיה לבית המושל. שם שאלתי אותה אם היא רוצה לחזור ליהדות או שהיא מעדיפה לחיות כערביה.
„הסברתי לה כי אם ברצונה להמשיך ל- התגורר בעזה, היא יכולה לעשות זאת ולא יאונה לה כל רע. לא לחצתי עליה. פתחתי בפניה את כל הדרכים והאפשרויות, שלא תחשוב שאנו רוצים לגיירה בכוח.
„היא השיבה לי: „אני רוצה לחיות ב- מקום שחיים הורי וששם ילדו אותי. באשר יחיו האחים שלי. באשר ימותו — אמרתי. „לקחתי אותה ואת לידה אלי הביתה.”

★ ★ ★
„בשר ערבים פתחון!”

ל אחר שפתחיה ובנותיה טבלו ב- מיקוה, נתן בית-הדין הרבני בתל-אביב פסק-דין הצהרתי, המכיר בה כיהודיה. ה- בנים — שנימולו אומנם כמוסלמים — הם יהודים לפי ההלכה היהודית, כיוון שאמם יהודיה. אבל עליהם לעבור עוד טקס הטפת דם, כדי להשלים את המילה.

לשלושת הילדים הקטנים של עליזה כהן לא היה המעבר ליהדות ולישראל קיצוני כמו לגבי הבן הבכור נביל. הוא, שחונך כל ימיו על שינאת-יהודים, לא היה מוכן להשלים עם היותו בעצמו יהודי. הוא סירב לגעת באוכל שהוגש לו בבית הרב דרעי, טען כי הקור הוא של תרגולת שהונהגה בכרם הסחון של אנשי אל-פתח שחוטטים. רק אחרי שהרב דרעי לקח אותו ללול והראה לו כמה מאכלים את העופות וכיצד שוחטים אותם ומכנינים אותם למאכל — הסכים לטעום.

לאט-לאט נשברה התנגדותו. תחילה רצה לברוח ולחזור לעזה. „בבקשה, סעו” אמר לו הרב דרעי. נביל נשבר. הוא קיבל על עצמו בהסכמה להיות יהודי, התחיל ללמוד מפי הרב דרעי את עיקרי היהדות, כולל הנחת-תפילין והתעטפות בטלית.

סיפר הרב דרעי: „יום אחד ידעתי שהוא יהיה יהודי. היה זה כשפנה אלי ואמר: „בעוד ארבע שנים, כשאתגייס לצה”ל, תע- זור לי שיקבלו אותי לחיל הכומות ה- אדומות.”

★ ★ ★
דת — כן;
אזרחות — לא

אין ככוונתו של הרב דרעי להפוך את נביל ואחיו מחמד ליהודים דתיים. הוא יסתפק אם יהיו ישראלים נאמנים. לשם כך יש בדעתו למסור אותם לחינוך באחד הקיבוצים; ולא דווקא קיבוץ דתי. אלא שבינתיים הסתבר, כי הדרך ליהדות היא ארוכה, קשה ומסובכת.

הרבנות הכירה אומנם ביהדותה של עלי- זה כהן — אבל המדינה אינה מוכנה לה- כיר בה בתור שכזאת. מכיוון שבידיה תעו- דת-יהודי של ערביה מעזה, מסרב משרד- הסעד לסייע לה. הסוכנות היהודית מסרבת לטפל בקליטתה. אין מוסד המוכן לעזור לרב דרעי לקלוט את עליזה ונבילה, ב- ישראל.

הרב דרעי משכן אותה בכל פעם בדירה אחרת אצל ידידיו. הדירה האחרונה היא ב- ירושלים. הוא תומך באשה בעזרת תרומות שהוא אוסף ממכרים. אבל מצב זה אינו יכול להימשך לאורך ימים. המצוקה הכל- כלית עומדת כמיכשול על דרך קליטתה של עליזה כהן במדינה ממנה נחטפה בהיותה תינוקת.

יש רגעים בהם היא שוקלת אם לא מוטב היה לחזור להיות ערביה בעזה בביקתת- החימר העלויה בשכונת-העוני. כי הביורוקרטיה אינה רגילה לטפל באג- דות המהלכות על שתיים. עליזה כהן עלולה עוד לללות שיש סוף טראגי לאגדה שלה, שכבר התחילה בטראגדיה.

שמואל דיין היה אינך, סופר, עסקן,

חבר-כנסת, אב מפורסם — ועקשן

אבא דיין

דור הולך בעת טקס הקבורה בנהלל, ניצב דויד בן-גוריון בין מוקירי זיכרו של שמואל דיין. פניו — ופני הנעומים סביבו — מדמים בבירור כי אין זו סתם לווייה: כאן נעלם עוד שריד של הדור האגדי שבא ארצה בעלייה השנייה.

דומיית הפרידה בבית-הקברות המוצל של נהלל, המושב ששמואל דיין היה ממייסדיו. בנו, שרה-ביטחון משה דיין, ניצב דומם, זרועותיו שלובות, בעת סתימת הגולל. כאן קבורים גם אחיו, אמו ואחותו של משה דיין.

לא במיקרה גדל משה, בנו בכורו של שמואל דיין, להיות סמל של „הגבר”. אביו חניך אותו לכך מילדות. פעם, כעונש, סגר את הילד — שהיה אז בן שנתיים — לילה שלם בלול של דגניה.

★ ★ ★
מקור דגאווה

אולם כשראה את בנו מצמיח כנפיים וממריא לפסגות חדשות, הצניע את ליכתו שלו, לבל יפריעו נוכחותו ואישיותו לדיון החדש. רבים מחבריו משוכנעים, כי זאת הסיבה שהוא פרש מהכנסת. את גאון תו במשה הפגין גם כאשר לא היה בנו סופולארי ביותר. פעם, למשל, בשיא פרשת לבון, סובבו כמה סטורנטים נרגזים, ב- לבתו ברחוב אלנבי, ואחד מהם קרא: „הנה האבא של משה דיין!”
„נכון?” השיב, והחצה קידה לגלגנית.

הבן הבכור משה, בגיל שלוש, בין הוריו דבורה ושמואל דיין, בקבוצת דגניה א', ב'1918.

קשה לכתוב סיפור על האיש שמואל דיין, כי הסיפור נוטה בעל- כורחו להיות סיפורה של תקופה. מזכיר רים את לידתו לפני 78 שנים בואשקוב שבאוקראינה — ומייד מצטיירת תמונה של המאסה האדירה של יהדות רוסיה, אשר נתנה לעולם את גדולי החסידות, את מר- בית מנהיגיה שר המהפכה הבולשביקית, ואת גוש-המנהיגים של ההנהגה הציונית ומדינת-ישראל.

מזכירים את עלייתו ארצה ב'1908 — והרי לך העלייה השנייה על כל אנדוניה. מעלים את עבודתו כפועל חקלאי במושבות השרון, ואת הצטרפותו לכ"סדי קביצת דגניה א' — ומקפלים במשפט זה את תורת עבודת האדמה של א.ד. גורדון.

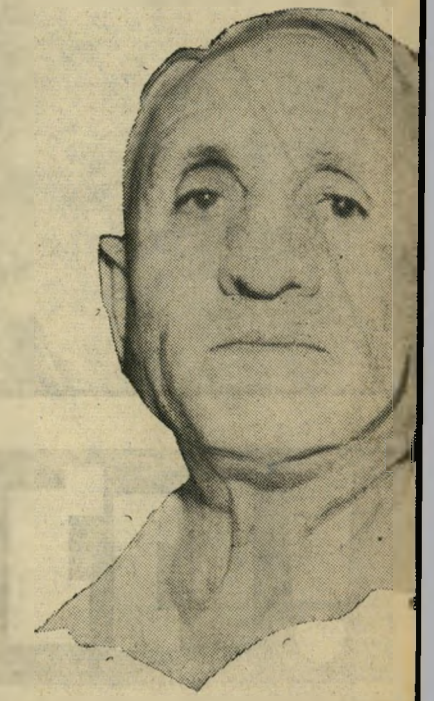
★ ★ ★
עקשנות

שמואל דיין היה אופייני לשיכבה של מה של מנהיגי התנועה הפועלית של דורו. אבל הוא גם הצטיין בחלוציות שהבי דילו אותו מכל היתר. ובמיוחד: עקשנותו, שנראתה לרבים כנוקשות קשה.

תכונה זו דחפה אותו להצטרף אל אבי רעיון מושבי-העובדים, אליעזר יפה. שהגיע מאמריקה. הניח את יסודות המושב הרא- שון — נהלל. דגניה א' היתה אז בת עשר, ולמשפחת דיין היו כבר שני ילדים. אך שמואל — האיכר שהיה גם סיפור ועסקן של תנועתו — גמר אומר בליבו, והמשפחה החלה את הכל מחדש, ביישוב עני, שתי- שביו אפו את הפיתות שלהם על זררים, ונאחזו בציפורניהם באדמה רחוקה-קדחה.

★ ★ ★
חמימות

מה שהוא השיג בעקשנות, השלימה אש- תו דבורה בחמימותה האנושית. כמוהו, היתה גם רבקה ילדת אוקראינה, והיא על- תה ארצה שנה אחת אחריו.

אנשים

השרירים

של

אלון

את הטלחיויה איאפשר לרמות. לפני שלושה שבועות הופיע סגן ראש הממשלה **יגאל אלון** בתוכנית הבידור קלייזוסקופ, שם רואיין ביו **חנה זמר**. באותו ראיון פירט יגאל אלון את רשמית המועדים שי הוא רואה לראשות הממשלה הבאה. הוא נקב בשמותיהם של **לוי אשכול**, **גורדון מאיר**, **פנחס ספיר**, **אבא אבן**. כאשר הוכרז אחריהם גם את שמו של **משה דיין**, פרץ הקהל בתשואות נלהבות שנמשכו כמה דקות. מהאולם נראה אז אלון מחייך בשל וזה, לתגובה הפתאומית של הקהל, שנודעה להביכו. כשהוקרנה התוכנית, השבוע, על מסך הטלחיויה, שודר הקטע במלואו. אז נראה, שכאשר כחאיכף הקהל, צילמה מצ' למת הטלחיויה את אלון בקלואאפ, מקרוב. איאפשר היה שלא להבחין או בהתכווצות יות נזעמות של כל שרירי הפנים והעניים — שאלון ניסה, לשאח, להילחם בהן. ● ח"כ המפד"ל, **משה אונא**, הגיש הש' בוע לכנסת את החוק להגנת הדייר, בשם ה' ממשלה. כשעלה על הדוכן היה אונא במכר כה רבה, התנצל וביקש את סליחת חברי הכית על שבהצעת החוק שהוגשה להם בכ' תב נכתב בטעות "החוק להגנת השיכירות" במקום "החוק להגנת השכירות". ● כאשר התקיים בשבוע שעבר בכנסת הדיון על חוק המושבים, היתה הישיבה צריכה להת' נהל, לפי תורנות סגני יושב ראש הכנסת, על ידי ח"כ המפד"ל, **טובה סנהדראית**. אולם להתפתח הנוכחים נוהל הדיון על ידי סגן היושבראש, ח"כ מע"י, **משה סרדינס**. ● הסתבר כי לפני הישיבה ביקש סרדינס, שהוא אחד מנציגי תנועת המוש' בים, לתת לו לנהל את הדיון — מכיון שביצוע הקהל נכחו רבים מאנשי המושבים והוא רצה להציג את עצמו לעיניהם בעבר' דה. בקשתו התקבלה וכל תורנות סגני ה' יו"ר השתבשה בשל כך. ● ד"ר **משה סנה** רגיל לספר את הסיפור על **אנוסטי כבל**, אחד מאבות הסוציאליזם הגרמני, שבכל פעם שקרא מאמר חיובי על עצמו בעיתון ימני היה ניגש לראי, סוטר לעצמי ושואל: "מה עשית, אנוסטי, שעיתון כזה כותב טובות עליך?" השבוע קרה הדבר לחברו של סנה, ח"כ **שמואל מיקונינס**. הוא נאם בכנסת על פרשת המטוס החטוף, והגיע לטונים כל כך גבוהים של התלהבות לאומית, עד ש**שמואל תמיר**, איש ה' ימין הקיצוני, קרא לו: "מיקונינס — ברא' בו!" קרא אורי אבנרי למיקונינס: "חשוב היטב למה הוא אומר לך בראבוב". השיב מיקונינס: "הוא אומר בראבוב לפאטרוניזם שלי, ולא לקומוניזם שלי". המשיך אבנרי: "אם זה קורא לך בראבוב, תחשוב על זה עוד פעם". ● ואם בקומוניזם עסקינו: רק עתה נודעו שמות הנשים היהודיות, חברות רכ"ה, שזכו לצהריות קוהגליה, לפי ה' פקודה לשעת חירום, כפי שנוהגים להפעיל

הכסף של הקיבוץ - לא של ביאפרה!

הרפתן של קיבוץ השומרה הצעיר עין-שמר, **יואב שועלי**, הוא קודם כל ובראש ורא' שונה צייר. יש האומרים גם — צייר מחונן. את כל שעות הפנאי שלו הוא מקדיש לציור ועד למלחמת ששת הימים הספיק כבר לע'

רוך כמה תערוכות יחיד בתל-אביב, שזכו להערכה.

מאז קרו ליואב שועלי (28), נשוי ואב לשניים, שני דברים. האחד: המלחמה עצמה. השני: טיול בהר"ל. במלחמה היה יואב טנקיסט שהשתתף בקרב רחיהם בעמק דותן. אחר כך נסע לחו"ל, סייר בבריטניה וערך גם שם תערוכות אחרות. באחת ה' תערוכות נרכשו כמה מתמונותיו על ידי אחד הגניקולוגים הידועים בבריטניה.

יום אחד, כשיבקר יואב בקליניקה הפר' טית של אותו גניקולוג, הוא נדהם למראה סיגנון חדש של אמנות: על שולחנו של ה' רופא ניצב — עובר בן שבועות מיספר, מצופה בפוליאסטר.

שתי חתיות אלו השפיעו על יצירתו של

עט בכל אחד מרישומיו וציוריו מופיעה האשה כסמל המלחמה, המפילה את הגברים חלל, מסביבה. ★ ★ ★ **את ציוריו** בסיגנון הגניקולוגי עומד שועלי להציג השבוע בגלריה מבט בתל-אביב, בתערוכה המבטיחה לעורר הדים רבים. אולם כאילו לא היה די בזעזועים האישיים של שועלי, שהיו גם השראה ליצירתו, הוא זועזע שוב. לא מזמן בפעם שלישית: הפעם באה שואת ע"ביאפרה. לכן החליט להקדיש 15% מהכנסות תע' רוכתו לקרן לעזרת ילדי ביאפרה, התחנך להפוך את הפתיחה החגיגית של התערוכה למיבצע התרמה למען ביאפרה. אלא שכאן הוא נתקל במכשול בלתי

לאחר שאחד האורחים פנה אליו במיכת'ר' תלונה על שאין המועצה פועלת לחיסול מכת-היתושים בעיר, השיב לו מענית במיכת'ר' רשמי בוז הלשון: "אין כדאי שאמהות תהיינה ביוגן בגלל כמה לירות ספורות. במקום להיות ביוגן יש ללכת לחיות ושם לקנות מרססיד שמחירו רק כמה לירות, אולי פחות ממחירו של בקבוק קוניאק או עראק, ובכמה טיפות חומר ריכוז חרסס חדריהשינה והנה עבר כל יוגנה יחד עם היתושים. כלנו יחד נשמח בחדאי כאשר מגיפת-היתושים תיפסק על תל-אביב."

הגלויות של

תורג'מן

והפרס על הבדיחה המוצלחת ביותר של השבוע מגיע בחדאי **לגברי לוי**, המנהל האדמיניסטרטיבי של הק"ח הממחל של **יונתן ברמון**, המסיירת עתה בדורסאפ' ריקה. וזורכים את פרשת האוכל הכשר של אנשי-הלהקה? בדורסאפ' ריקה עוד וזורכים. אחד מרכני יוהנסבורג אף הטיף לקהילתו לא ללכת לחזות במופעי-הלהקה, משום ש' אנשים סיירו לאכול מזון כשר שהוגש להם כמטוס. הדבר עורר את חמתי של גברי לוי, הוא הופיע כעבור שבוע בבית הכנסת, שיטע את הרב בקריאות-כיניים בהן טען כי כל אנשי-הלהקה לחמו במלחמת ששת-הימים והנה לא מגיע להם יחס זה. פרצה שערורייה שזכתה לכיסוי מלא ב' כתורות ראשית בכל העיתונים הלא-יהודיים. דיים. אבל הבדיחה מתחילה רק כאן. לאחר התקרית החליט גברי לוי לבטל הופעה ש' להקת-כרמון שנועדה להיערך בתשעה באב. בהודעה שמסר לעיתונות הדורסאפ' יקאת נאמר: "ההופעה תבטל מכיון שתשעה באב הוא יום אבל דתי בישראל. כל אנשי-הלהקה הם אנשים דתיים מאוד." ● **יהורם גאון**, כוכב סירטו של **אורי זוהר**, כל

עד כה רק נגד ערבים. השלוש: **ציפורת שרונ**, חברת המזכירות של הסתדרות המורים הישראליה, ששירתה בצה"ל וה' נשואה עתה לפעילת-רק"ח ערבי, **אירנה צריבה**, צברית מושכת, מורה לפי מיק' צועה, שהיא אשתו של איש-רק"ח אחר, **צריבה חאמיס**, אף הוא ערבי; ועורכת הדיון היהודיה **עמית חביב**, אשתו של **נעמן חביב**. על שלושתן נאסרה, בין ה' שאר, הכניסה לשטחים המוחזקים.

התלמוד של

הדסה מור

לא להאמין, אבל גם זה יכול לקרות. הסופרת **הדסה** (ברכיים לוהטות) **מור** המ' ריאה השבוע לארה"ב בשליחות המזווה ביותר שמישהו מסוגל היה להדביק לה: הפצת התלמוד בקרב יהדות ארצות-הברית. הדסה נשלחה לארה"ב על ידי המיפעל לתר' גום התלמוד לאנגלית ולעברית אל-עט והיא מתכוונת להפיגש שם עם ראשי-אירגונים ישיבות, קהילות ומיסדות שונים. אותם תנסה לשכנע לרכוש את התלמוד. מה לה' דסה ולתלמוד? הישיבה על כך הסופרת עצמה: "למדתי תלמוד בסמינאר ובאוניבר' סיטה, ואני בקיאה בו יותר מעשרות אלפי גברים, הנראים לכאורה מתאימים יותר לע' סוק בהפצתו. אני רואה בנטיעת שליחות להחדרת התודעה היהודית בקרב יהדות אר' צוה-הברית." עם מפיצה כזאת עשוי עוד התלמוד ליהפך לבסטי-סלר. החשש היחיד הוא, שהדסה, שהרומאנים שלה עסקו עד כה בפרשיות אהבותיהם של קציני צה"ל ומשקיפה-האר"ם, עשויה עוד לכתוב רומאן על פרשיות-אהבותיהם של ראשי הישיבות ב' ארצות-הברית. ● אם היו מעניקים בישראל פרסים לבדרנים, אין ספק שהפרס הראשון היה מגיע ל**פנחס מענית**, ראש המועצה המקומית של עירית-הפיתוח ירוחם שבנגב,

שליחה מור

ועכשיו עם רבנים?

צייר שועלי ויצירה גניקולוגית

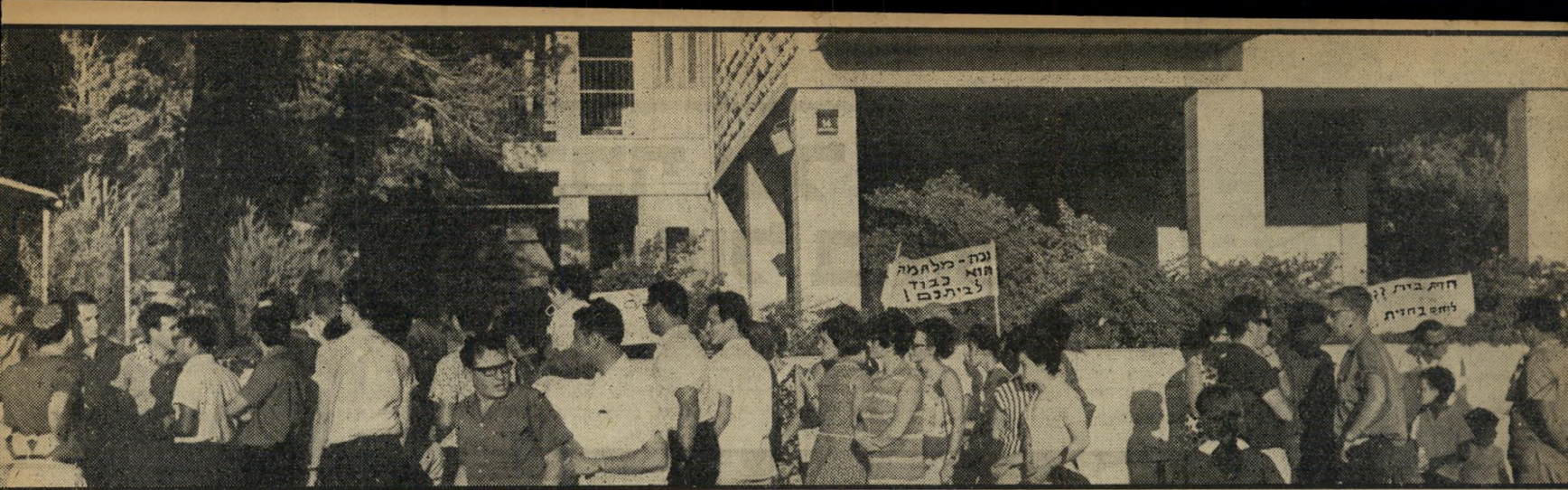
הגלריה תשלם

צפוי — קיבוץ השומרה הצעיר עין-שמר, שהוא נמנה עם חבריו.

לקיבוץ לא היה שום דבר נגד ציוריו או נושאייהם. להיפך, המשק מוכן לסייע לו לעבור לציור, כהתעסקות יחידה. אבל כשי המדובר בכסף, אפילו אם הוא נועד למטרה הומאנית כמו הקרן לילדי ביאפרה — כאן

אל ההכנסות מציוריו של אמן, חבר-קיבוץ, שייכות לקיבוץ. והקיבוץ אינו מוכן שאחד מחבריו יחליט על דעת עצמו לתרום כספים השייכים למשק. משום כך הודיעה מוכירתו עין-שמר לשועלי, כי הוא יכול ל' הרגיש כלפי המתרחש בביאפרה כל מה שהוא ירגיש — אבל הכסף ממכירת תמו' נותני יושלש לקיבוץ ולא לביאפרה. אף-על-פי-כן יוקצו 15% מההכנסות ל' קרן-ביאפרה. אם לא מכספי-הקיבוץ — מא' חוזיה-מכירה, המגיעים לגלריה מבט, אשר מציגה את תערוכתו של שועלי.

מחזר מזן, סיגל לעצמו התנהגות ורמה של כוכב. התסריטאי הבריטי הנווד וולף **מנקיביץ** הגיע לארץ על-מנת להסריט כאן סרט בביומו, לפי תסריט שכתב **יוסקה** (המנוח רוצח) **גרום**. עלילת הסרט עוסקת בהתי הכדורגל והטוטו בארץ. הכל היה מוכן להסרטה וחסר היה רק הכוכב הראשי, מנקיביץ החליט שהוא יעשה את הסרט רק אם יקבל את יהורם גאון לתפקיד הראשי. יהורם קרא את התסריט והחליט שזה לא בשבילי. למרות ההצעה הכספית הקוסמת הוא דחה את השתתפותו בסרט והרפסה בוטלה, בינתיים. ● פחות ברוך היה **חיים זאפול**: הוא לא היסס פעמיים כאשר הוגש לו, לקריאה, תסריט במטרה לקבל את אישור-השתתפותו בסרט שיוסרט לפיו. הוא קרא את התסריט, שנכתב לפי היצירה הקלאסית הרומאית, הסטריקון והשיב — "הן". הסכיבה: את הסרט יביים **פרדיקן פליני**. ● האמרגן התל-אביבי, **מרקו תורג'מן**, עורך עם שלושה מאמנים, **גאולה גיר ואילן ואינני**, סיוורופ-עות בדורסאפ' ריקה, כתבר נאמן אין מרקו שוכח את ייחודי מרחב דיונון בתל-אביב, מתחלק עימם בחתיותיו ומציף אותם ב' גלויות של כושיות חשופות-חזה. המקבלים לא נשארו חייבים. אמני תל-אביב שלחו ל' מרקו מיכתב קולקטיב, המכיל בעיקר עצות בענייני-מין, בו כתב כל אחד מהם עצה משלו. המיכתב, עליו חתומים עשרות מאמיני ישראל, עשוי להיות רבי-מכר בשוק ה' אוטוגרפים. ● הקרב האחרון בחיזוי המל' חמה בין המבקרים לאמני-הבידור התחולל ביום השישי האחרון, כאשר **דן בן-אמון**, בתוכניתו הזמין לגני צה"ל שני ילדים בני עשר, כדי שיבקרו הצגת-ילדים שראו. הוא שאל אותם שאלות על הבימוי, ההיפאורה והתאורה, סיים את הקטע בהערה: "גו, טוב, אני רואה שאתם יכולים להיות מבק' רים. יש לכם כל מה שיש למבקרי-התיאטר' רון שלנו."

באופן ספונטאני נקבצו חושבי ירושלים מול הבית ברחוב סעדיה גאון שחושבו ווסירו חזית הקרב מול חזית

הצטרף למפגנים נגד צרות המוחין ונגד קט' נזירות של דיירי הבית. בא בכיסא גלגלים.

אחד החיילים שחלף על פניה סבר, כי שמע מתוכה קולות של נשים וילדים. הוא דיווח על כך למפקדו. דביר בחר את אחד מחייליו הדובר ערבית, שלח אותו שיקרב אל פתח המערה. שם צעק החייל אל ה"י"שבים במערה. ביקש מהם לצאת החוצה בהבטחה שלא יאונה להם כל רע. דביר התקרב אליו כדי לראות מקרוב את המת' רחש, לוודא שלא יפגעו בנשים וילדים. לרגע הזדקף ואז פגע בו כדור בצווארו. בנקודת איסוף הפצועים, תחת אש, טיפלה בו אחת החובשות הירושלמיות. היא הזריקה לו מורפיום. "אני הולך למות", אמר לה דביר. "אינני מרגיש אף אבר בגופי", "זה בגלל המורפיום", אמרה לו האחיות, "הכל יעבור ויהיה בסדר".

בכיסא לכל ההיים

אריה דביר — יליד הקיבוץ מרחביה — עבר עם הוריו, בגיל שנתיים ל' חיפה. שם סיים את בית הספר הריאלי. הוא היה תלמיד הפאקולטה לרפואה. שנה ראשונה, כשפרצה המלחמה. כאשר הרופאים סיימו את כל שיכלו לעשות להבראתו, הסתבר שהוא יהיה מרותק לכסא גלגלים כל חייו. אולם דביר לא איבד את כוח החיות שבו. ללמוד הרפואה לא יכול היה אומנם לחזור; לעומת זאת, הוא החליט להתחיל ללמוד בפאקולטה למאמיטיקה בירושלים. אחיו הצעיר, גד דביר בן 18, נרשם ללימודים יחד עימו, יוביל אותו להרצאות וחזרה בכיסא הגלגלים.

עירום למחצה מתחת לסדין לבן שכיטה את גופו, הוא יכול היה להניע רק את ראשו. כי אריה נכה במאה אחוה, משותק בכל חלקי גופו.

אריה דביר הוא אחד הבודדים מבין פצועי מלחמת ששת הימים שנותרו עדיין בטיפול רפואי. "הוא אחד הפצועים הקשים ביותר של המלחמה", לחשה אחות בשביס לבן במסדרון בית החולים. שנה וחודש בלבד עברו מאז ישבו ה' אקדמאים מרחוב סעדיה גאון 14 במיקלטים. שנה וחודש מאז נפצע סגן אריה דביר, כשכדור פגע בצווארו ושיתק את מערכת העצבים שלו. הם שכחו את המלחמה. הוא יזכור אותה כל חייו. יזכור אותה כל אלה שיראו אותו. דיירי הבית מרחוב סעדיה גאון 14, לא יהיו ביניהם.

"אינני מרגיש דבר!"

בשישי ליוני 1967, בשעה 5.00 לפנות בוקר כבר נכבשה גיבעת התחמושת. הקרב עדיין השתולל ליד בית הספר לשוט' רים וליד מלון אמבסדור. מחלקתו של סגן אריה דביר כבר פרצה לעבר השכונה ה' ערבית ואדי'גיו.

תור'כיו לחימה מבית לבית, כשהם מחפ' שים מיסחור מכדורי הצלפים הערביים בצל גדרות האבן של הבתים, הגיעה מחלקתו של דביר למערה — אחת מרבות שבואדי.

באש'זיקוקין של כדורים נותבים, פצצות מרגמות ופגזות תחמים. כמו כל אורח' ירושלים שלא היו בקריה חזית, חיפשו דיירי בית האבן — רובם אקדמאים — מחסה במקלט.

אותו זמן — הלילה של היום הראשון למלחמת ששת הימים — היה גם אורי דביר, מרחוב הלל 59 שבחיפה — בירושלים. הוא לבש אז מדיקרב של צנחנים, ענד על כתפיו דרגות של סגן, שמזה שנה היו מונחות בארון. עתה, בראש מחלקתו, הסתער עם יחידות הצנחנים הראשונות שעלו על מערה ההגנה המבוצר של הלגיון הירדני, במיורח ירושלים.

באחד הלילות של חודש יולי 1968, שנה וחודש לאחר מלחמת ששת הימים, שוב הת' כנסו בצותא דיירי הבית שבשכונת רחביה. הפעם כבר לא ישבו יחד במיקלט. הם כינסו אסיפת דיירים של חברת הבית ה' משותף ברחוב סעדיה גאון 14 בע"מ.

הד"ר ולטר קרסקה, עורך הדין שמואל עמית, הגברת לאה קלמן ושכניהם עסקו בבעיית החשובה: סכנת ירידת ערכן של דירותיהם.

ושוב היה סגן אריה דביר (23) בירושלים אותו לילה — כמו בכל הלילות מאז ה' חמישי ביוני 1967: הוא שכב מרותק ל' מיטה לבנה בקומה הרביעית של המרכז הרפואי של הדסה, במחלקה לשיקום.

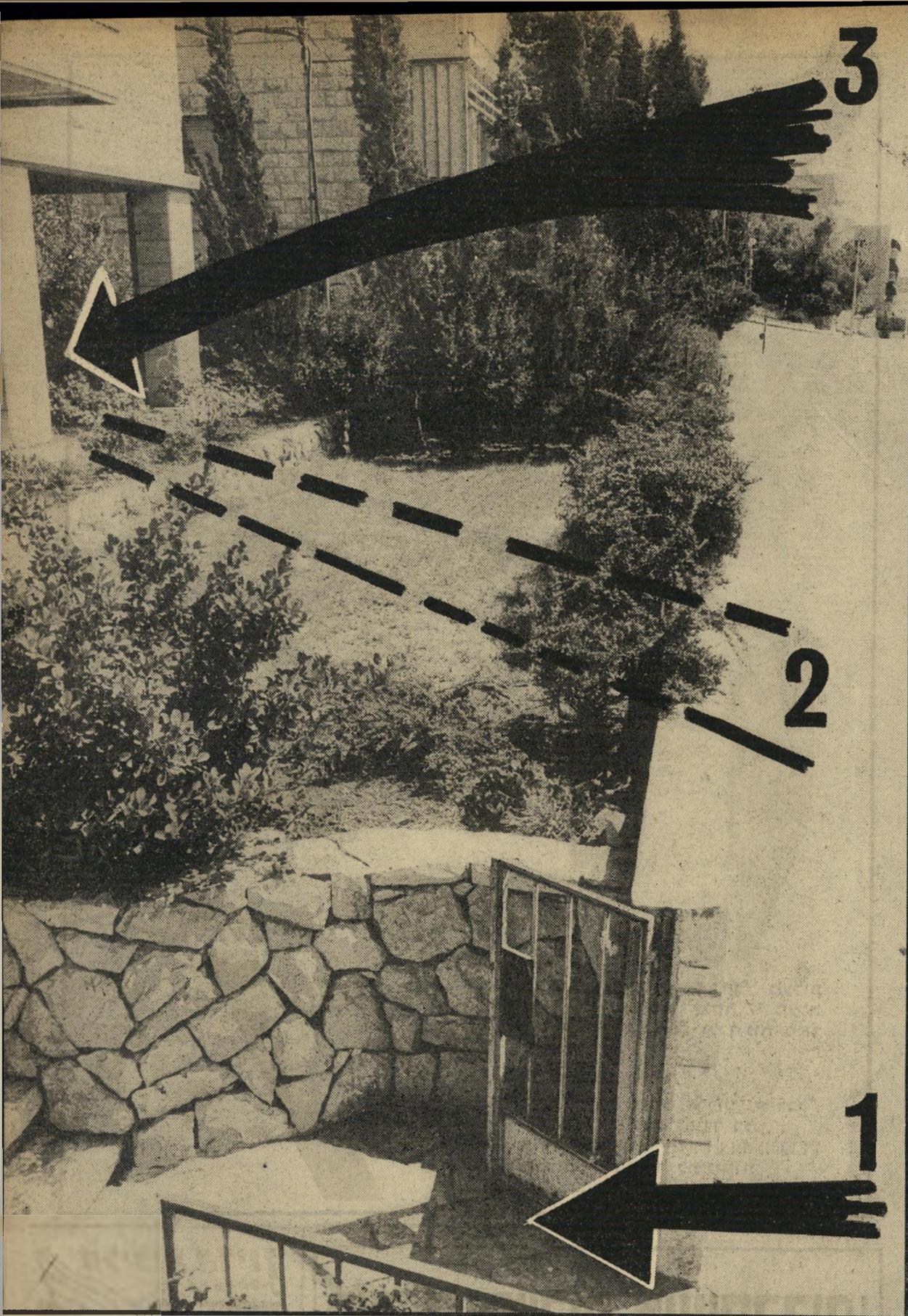
בליל ח'ומישי ביוני 1967, שהו דיירי הבית שברחוב סעדיה גאון 14 בירושלים — במיקלטים.

כל הלילה התנפצו פגזים ברחובות ירו' שלים. השמים שמעל העיר האפלה להטו

היתה נאלצת לעמוד לבדה מול כל דיירי הבית שסירבו לבצע שינויים בגינה — כדי לאפשר לנכה גישה נוחה. בתמונה נראה צבי קלמן מנסה להסביר לסטודנטים המפגנים את עמדת הדיירים.

גברת אטינגר ומר קלמן גברת אטינגר, עובדת האוניברסיטה בירושלים, שהשכירה את דירתה לצלחן הנכה (למעלה)

לקראת מאורע זה נפתח תהליך שיקומו של דביר. משרד הביטחון רכש עבורו מכונית, הועיד לו דירה בשכונת הווילות העומדת להיבנות בגיבעת המיתר בירושלים. עד שתסתיים בניית הדירה, חיפשו עבורו דירה זמנית נוחה, שתאפשר לו גישה קלה למקום ושתייה בעלת חימום בימי החורף. לאחר חיפושים נמצאה דירה כזו. היא שכנה בקומת הקרקע של הבית שברחוב סעדיה גאון 14, בשכונת רחביה הירושלמית. הדירה הייתה שייכת לגברת ד"ר אטינגר דולזנסקי, אשת הפרופסור שמואל אטינגר בעלת הבית עצמה, שהיא תושבת ירושלים מזה 32 שנים, מתגוררת בבית סמוך. את הדירה היא משכירה לדיירים מתחלפים. כשפנה אליה משרד הביטחון, בבקשה להשכיר את הדירה לנכה, לא היססה הגברת

השחית גינה למען נכה הבית

אטינגר פעמיים: אביה, הפרופסור דולזנסקי, נרצח בשיירת הרופאים שעלתה להר הצופים במלחמת העצמאות. על כן היתה מוכנה להעמיד את הדירה לרשות הנכה. היו רק כמה בעיות הטעונות סידור, לפני שאריה דביר יוכל להכנס לדירה: על מנת שיוכל להגיע בכיסא הגלגלים שלו לפתח דירתו, היה צורך לסלול שביל גישה מאספלט מהמדרכה — לדירה, דרך הגינה. לשם כך היה צורך לפרוק פירצה בנדר האבן המקיפה את הגינה, ולהניח את שביל האספלט לאורך עשרה מטרים החוצים את הגינה. שינויים אלה לא ניתן היה לבצע ללא הסכמת שאר דיירי הבית המאוגדים בחברת בית משותף. אלא שבישראל של שנת 1968 אין הדברים כה פשוטים.

ששה הצביעו נגד

בישראל של 1968 שכחו הנהגים כי רק לפני שנה אספו כל חייל שהמתין לטרמפ על הכביש. בישראל של 1968 קשור המושג "חודת האומה" בחובה הביורוקרטית של המוסדות הממלכתיים ולא ברצונם הטוב של האזרחים.

באסיפת הדיירים של הבית ברחוב סעדיה גאון 14 השתתפו נציגי שבע משפחות. שש מהן הצביעו נגד ביצוע השינויים בגינה ונגד סלילת השביל, הפכו ממילא את השכרת הדירה לנכה לבלתי אפשרית. הסביר נציגי הדיירים, עורך דין שמואל עמית, את נימוקי הדחיה של הוועד: "שינויים בגינה, בחזית הבית, פירושם — חורבן הגן ופגיעה בערך הנכס. ההרס יגרור לנו נזקים בערך של אלפי לירות." עמית, העובד באגף המכס שבמשרד האוצר הוסיף וטען: "אין אני הייב למדינה

הקורבן סגן אריה דביר, במסגרת בית החולים הדסה בירושלים. הוא חסוגל להגיע רק ראשו ופרק יד.

החזית היקרה זוהי חזית הבניין ברחוב סעדיה גאון 14 בירושלים — שדייריו ראו אותה חשובה יותר מנוחיותו של צנחן נכה. החץ (1) מסמן את הכניסה הנוכחית אל הבית, דרך מדרגות עליהן אין הצנחן יכול לנוע בכיסא הגלגלים שלו. החץ (3) מצביע על מקום הדירה שיועדה לנכה. השביל המקווקו (2) מסמן את שביל הגישה דרך הגינה.

רק שכל הוויכוח הגיע לאוזניו של דביר ופגע בו. לא היתה לנו כל כוונה אישית! ביום שישי האחרון הטריח עו"ד עמית את עצמו לבית החולים הדסה, קרב למיטתו של אריה כשבפיו דברי התנצלות וחרטה. "בוא נשכח כל מה שקרה", אמר לדביר, "הדירה תעמוד לרשותך". דביר, שחור השיער וחרף המבט הסב את עיניו ממנו, חזר לעיין בעיתון המונח לפניו — שבדפיו הוא מעלעל בעזרת כפית התקועה בפיו.

עורך דין עמית הסתלק כלעומת שבא. נציגי משרד הביטחון הודיעו בינתיים לוועד הבית שאין עוד צורך בהסכמתם: משרד הביטחון אינו מעוניין לשכן נכים בביתם. סיכמה הגברת אטינגר: "עכשיו, כשכל הרעש נגמר, אני מרחמת על הדיירים. הם אנשים פשוטים שלא הבינו מה הם עושים. הם לא יסלחו לעצמם לעולם מה שעשו." משטרת ישראל לא היתה בטוחה שדעה הקהל היא כדעתה של הגברת אטינגר. ליתר ביטחון היא הציבה שוטר בפתח הבית.

ויעורר סערה כה גדולה. הם ניסו לסתת, בגימגומים — אולם לא היה להם כבר לאן. **"אזכור של דינק'!"** **אמרנו דברים** שלא היינו צריכים לומר, התנצל צבי קלמן, שהוא בי עצמו בלתי כשר לשירות צבאי, אילו היה לנו עוד יום לחשוב, היינו מדברים אחרת. "לא ידענו מי הבחור... לא ראינו שום נציג של משרד הביטחון. גברת אטינגר אומנם אמרה לנו שהיא משכירה את הדירה למשרד הביטחון, אבל היא אינה נציגה של משרד הביטחון בעינינו".

"נוצרה נגדנו איירה של לינק' ציבורי", התמרמר עו"ד שמואל עמית. "שום דיירים של בית משותף אינם אוהבים שישיכירו דירות בביתם, כל פעם, לאנשים אחרים. "לפני כמה שנים הושכרה דירה בבית הזה לטיפוסים של העולם התחתון והיה קשה להיפטר מהם. חוץ מזה, לדעתי המקום בכלל לא מתאים לדיור של נכה. כואב לי

יותר מתשלום מיסים ושירות בטחון. מדוע שהגברת אטינגר תגרוף כסף על חשבונאי? החלטת ועד הדיירים היכתה את עובדי מחלקת השיקום של משרד הביטחון בתדהמה. הם הדליפו את הפרשה לעיתונות. תוך מספר שעות נסערה הארץ. בירושלים התארגנה הפגנה ספונטאנית המורכבת מ' חבריו ללימודים של אריה דביר שיצאו עם כרזות בידם אל בית המריבה. הדיירים הסתגרו בדירותיהם, הגיפו את ה' תריסים. רק צבי קלמן, הנשוי ללאה קלמן שעל שמה רשומה אחת הדירות בבית, מצא עוז לצאת אל המפגנים.

חבריו של אריה דביר ליחידת הצנחנים ופיקודיו במחלקה נסערו אף הם. "אם לא יחזרו בהם הדיירים", הודיעו טלפונית למערכת העונס הזה, "נעלה על הבית. אחר כך נראה אם משהו מהדיירים עוד ירצה לגור שם." הדיירים עצמם לא ציפו כנראה שתוכן ישיבת ועד הדיירים שלהם יזכה לפירסום

במדינה

(המשך מעמוד 14)

מיברק ולתאר את המצב; אולם המיברק לא שודר עקב התנגדותו הפסקנית של רב החובל. לזאת לא יכלו כבר להסכים צבי והצוות. בבואנוס-אירס הם השביתו את האונייה.

השגריר התערב. רב-החובל ההולנדי קרא למישטרה הארגנטינית, ביקש להוריד את צבי ואת שני חברי-הוועד — הנגר ו"מלח-כשיר יצחק גטניו — מן הסיפון. הי טענה שבפיו: "כל עוד נימצאים אלה על האונייה, אין אני ואין הקצין הראשון בטוחים בחייונו".

את טענת-ההבל הזימו צבי וחבריו בפני השגריר הישראלי בבואנוס-אירס, אשר שיכנע במהרה את קפטין קיפרס להפסיק את ההצגות, לקשר את הצוות עם האיגוד, ול"הפליג להמבורג".

בהמבורג נפגש הצוות עם מזכיר האיגוד, אהרון צוקרמן. צוקרמן הבטיח כי עם הגיעם לחיפה — יוחלף הפיקוד על האונייה. אך בחיפה נוצר מצב של תיקו: החברה דרשה להוריד דווקא את רב-המלחים, לבסוף הפליגו גם הוא, גם הקצינים, נושא המריבה. בחוף רווחה השמועה, כי המורד ירד לחופי-שה ארוכה באירופה, ובכך חיפזתר הבעייה לשביעות רצונה של החברה, ומבלי לפגוע ביוקרתו של האיגוד.

יוקרה זו חיונית עתה יותר משבעבר, כי לא שכנו הגלים שהקים המורד המקורי. משה לוי מהאבוקדוקור ולמרות שהוא עצמו נעזש קשות, ואף נאסרה כניסתו לנמל — ממשיכה התסיסה נגד שליטת ההסתדרות באיגוד הימאים.

חדרה

העסקן נזכר בעלומיו

חדרה אינה עיר-שעוריות. הדבר המסעיר ביותר הקורה שם הוא הדרכי השנתי בין הפועל ומכבי המקומיות.

אווירה זו של שלווה ושיעמום פאסטורליים הטרודה, כנראה, את מזכיר-העיר, עמנואל כוכבי.

כוכבי, צבר בן 63, משמש כמזכיר העיר עוד מימי ראשוני העיר. איש מבין ותיקי המושבה אינו יכול לתאר לעצמו את העיר-ייה בלי כוכבי — אבל זה עלול לקרות.

הפקידה היתה מושכת. וזאת — אם משום שהעסקן הוותיק צריך כבר לצאת לפנסיה — או אם בגלל אירוע עליו יותר, שהתרחש לפני כשבועיים.

במזכירות העירייה נתקבלה לעבודה, לפני מספר חודשים, פקידה צעירה וחגיגית לאחר שירותה בצה"ל.

הפקידה בת ה-20 משכה את עינו של המזכיר הישיש, והוא ציפה להזדמנות נאותה.

במזכירות, בה עובדים בחדר אחד מיספר פקידות ופקידים רבים, לא יכול היה כוכבי לשחרר את רסן-יצריו. אבל כאשר הועברה הפקידה לגיב זמני, כמחליפה במחלקה ה"טכנית של העירייה, מצאה את עצמה עובדת בחדר נפרד.

כוכבי לא פסח על ההזדמנות, ניכנס לחדר. חושיו הרדודים ניצורו באו"ן עלומים מחודש. הוא חיבק, גיפף ונישק את העלמה המופת-עת. שלא ידעה אם לצעוק או לצחק. לבסוף הצליחה לח"וק מורעותיו.

תזונה לוועד-

עובדים. זה לקח לפקידה שבוע בערך עד שהחליטה מה-ל-עשות. למשטרה דא-רצתה לפנות, משום הבושה שבחקירה ובמשפט הפומבי. לכן בחרה לשלוח מיכתב-תלונה לוועד-העובדים של העירייה.

הוועד, בראשות המזכיר שאול צברי, התחיל כבר לטפל בפרשה, ומזכיר העיר, שיצא בינתיים לחופשה איסטראטגית — נקרא לבירור.

שילטונות-העירייה ומזכירות ועד-העוב-דים עטפו מיד את הפרשה במעטה סודיות מוחלט.

אבל הבעייה לא נעלמה מאליה. על כך יחליט כנראה ראש-העיר דעציר של חדרה.

כוכבי

נקה 7 - הסבון ללא סבון
היחיד בצורה חזית

ל"סבון ללא סבון" מעלות רבות, אך לאל-סבון, "נקה 7" מעלה נוספת — הוא מוצק, ולכן נוח מאד בשימוש.

לבחירתכם "נקה 7"

ורוד — עם בושם צרפתי, "מירבל",
ירוק — עם ריח לבנדר רענן,
כחול עם בושם — FLEUR BLEUE
ושנהב — מיוחד לתינוקות.

תוצרת ביחיד נקה בע"מ * המפיצים — חב' גורית בע"מ

חיילים וחיילות משוחררים!

בפיקוח משרד העבודה

גיפתחים עבורכם קורסי יום

* **אלקטרוניקה**

* **ריהוט ועיצוב פנים**

שכר הלימודים ודמי הנסיעה מטעם משרד העבודה.

★

המכללה הפוליטכנית

רח' טשרניחובסקי 31, תל-אביב
8 — 1 לפנה"צ, 4 — 7 בערב.

חליפות הדיון
בגדים איכותיים

תנאים
ח"א שדר' מסדיק 19
אולבוס 62 25 19 12

לאשה בהריון

חמתנה חטא ביותר —
ספרו של

פרופסור יוסף אשרמן
"לקראת אמהות"

לחשיג בכל חנויות-הספרים

בגלל החום; בכל אופן הפרידו ביניהם.
ברוריה רצתה להתקרב קצת ופנתה לעבר חדרהמיטות ממוזגהאחר שבבית הזוג צעורין. היא פתחה את דלת החדר ואת מי היא רואה שם אם לא את היהלומן פריץ חוצ'נר ואשתו, בחברת עוד זוג אחד.

„או, אני רואה שכל המשפחה כאן“, הפליטה ברוריה צורן ספונטאנית. היתה לה אולי כוונה טובה בהערה זו — אלא שלא הבינו אותה נכון. כי חוצ'נר היה פעם ידיד המשפחה של ברוריה צורן.

גולם יחסיו עם ברוריה התקלקלו והוא הפך לידיד המשפחה של זוג אחר. מאחר שלתימנות על חוגו של חוצ'נר, אוהבהשמשניה, היא כנראה זכות גדולה באותה חברה, שימשו יחסים אלה כנושא לקיאנה.

על רקע זה סברו כמה נשים שהערתה של ברוריה צורן היתה אולי צניית מדי.

במקום התפתחו חילופי דברים שפרצו מחדרהמיטות החוצה, אל המיזנון. מה נאמר שם בדיוק קשה לצטט מבלי להסתכן בלשון הרע. על-כל-פנים ביטוייהגנאי ההדדיים אולו ממש. וכשלא נותרו עוד מילים עברה הפעילות מהפה לידים.

★ ★ ★

היתה שם אורחת אחת, סליה הייטנר, ישראלית הנשואה לסוחר-חולצות וינאי, השוהה כיום כתיירת בארץ. היא סברה שברוריה צורן העליבה את חברתה עימה באה למסיבה, ופקדה על ברוריה: „תשתקי כבר!“ ברוריה לא שתקה — ואז הרימה סליה את זרועה על ברוריה.

על מה שקרה שם בדיוק, חלוקות הדיעות. יש הטוענים כי ברוריה תפסה את זרועה של סליה, נעצה בה את ציפורניה והשאירה שם עיקבות רחיים. בתגובה סטרה לה סליה והיכתה אותה. אחרים אומרים כי היתה זו סליה שהרימה יד הראשונה להכות את ברוריה וברוריה רק חסמה אותה, כלמה את המהלומה בציפורניה. על-כל-פנים עמדה להתפתח שם תיגרה רצינית ולולי התערבו הגברים, והפרידו ושמלות פרומות.

אחר-כך הגבירו את צליליהפטיפון, המשיכו לרקוד

מסע יב-הת המכוכות

ולאכול סנדביצים, וכשזה נמאס — הלכו להמשיך בבלות בדיסקוטקים: חבורה אחת אצל מאנדיס וחבורה שנייה אצל ינוקא.
זה מה שהיה בסך-הכל ואין שום סיבה להתרגשות. לא צריך להצטופף סביב אבירי החברה הגבוהה-כביכול כדי לחכות לסצינת-מהלומות נוספת. לפזר את ההתקהלות ולהפסיק את הרכילות. תנו להם לחיות — כמו שהם רוצים.

שרפמן, (70), מורה זקנה לפיתוח-הקול, והוא — עיתונאי ישיש, (65) ז'אן גרינבלט, המתפרנס בקושי מעריכת אלבומים של חבריההכנסת.

אנשיהעסקים הוריוזים, המחפשים אחר קיצורי-דרך וקיצוצי-הוצאות התקשרו עם אחד המשרדים הידועים בתל-אביב, המספק שירותי שמירה, סדר ותקירות פרטיות.

אותו משרד, דרכו פועלים מספר בעלי-אגרוף מעוררי-כבוד, שיגר אחד מהם לחדר אחר באותו בית. לחדר זה דואג המשכנע המקצועי להביא, מדי לילה, קבוצה רעשנית, אותה הוא אוסף בבארים. החבורה משתוללת, צועקת ומייללת; וכך משתדלים להפריע למנוחתם של שני הקששים.

לסבוב — או לזכת. המשטרה הוועקה כבר פעמים אין-ספור עלידי השניים. אולם, כיוון שהעבירה, אינה, מבחינת החוק היבש, מן החמורות ביותר — והטיפוסים המפריעים אינם מן הפלילים ביותר — גם הטיפול אינו החריף ביותר.

לכן חייבים השכנים לסבול ולשתוק — או לעזוב את הבית בתנאים שיוכתבו להם.

כזה החוק והסדר — וביצועם — בעיר גדולה, חסרת-הסנטימנטים.

נתגלה כנראה מוצא: הועלה שמו של יו"ר ועדת-המנגנון של עיריית-באר-שבע, דויד הרפז. אלא שלהרפז יש מתנגדים.
והמוכיר-המיועד של העירייה, שפריר, שהוא גם המוכיר היוצא של מועצת-הפועלים ושוב, מחכה — וסובל.

דרכי חיים

בירה

מרה

ברחוב פרישמן 15 קיים בניין מוזנח, שבקומת-הקרקע שלו פעל עד יום ב' לפני שבוע מיטבח-לניצרכים.

הוא חדל לפעול, כי הבניין נרכש על-ידי חברת לוינסון המפורסמת, העומדת להקים במקום בניין מפואר, שבחלקו יאכסן את משרדה — המפוארים אף הם — של חב' רמת-עופה.

המכשול האחרון העומד בפני מייפי פני העיר הוא — שני זקנים, המתגוררים בשכר חודשי בשני חדרים עלובים בקומתו העליונה של הבניין.

אגרוף להשכיר. היא — גברת

את הכל, בבאר-שבע: אנשי מזכירות סניף מ"י במקום.
עתה יושב המזכיר הרוצה להיות מזכיר — ומחכה להתפטרותו. אלא שבניתיים התעורר הספק, אם אומנם יוכל איש מועצת הפועלים להתפטר כלל.

כירוב מישורש

חברי יתר סיעות מועצת-העיר מאיימים בפנייה לבית-הדין הגבוה לצדק, טוענים שמינויו של שפריר נעשה על-פי מיכרז פיקטיבי, בבחישה-מ"ע טיפוסית.

● אנשי מועצת פועלי באר-שבע אינם שים לשחררו מתפקידו — מאחר והאיש אשר מינה שפריר כממלא-מקומו במועצת-הפועל לים אינו חבר מזכירות מועצת-הפועלים ומשום כך מינויו כמזכיר בלתי-חוקי.

ומיהו מיועד-למזכיר במועצת-הפועלים אם לא — — עובד משרד העבודה, אורי סבאג? סבאג יודע היכן מרוח לחמו, אינו שש להיכנס לתיסבוכת פוליטית בה יחליף מזכיר שחליף מזכיר — וכל זה תישעה חודשים לפני הבחירות למועצת-העיר.

אלא שכמעט, אין מועמד אלטרנטיבי, כדי לסתום את החור שיוצרת פרישתו של שפריר במועצת-הפועלים.

לחכות ולסבול. לאחרונה, בכל זאת

משהו קורה במדינה הזאת. כבר הרבה זמן לא היתה מלחמה ומלאי-האלימות שהצטבר באנשים מחפש פורקן. אז מה עושים? מרביצים מכות. כולם מרביצים לכולם. פעם היו הגברים מרביצים לגברים. לכל היותר היו הגברים מכים נשים. היום גם מכות בין נשים הן עניין שבשיגור. דו-קרב הנשים האחרון, שהפך לשיחת-היום מקפה רוול ועד לברית-אכדיה, התחולל ביום השישי שעבר, במסיבה שנערכה בבית הזוג צעורין ברמת-גן.

לחיה ואברהם צעורין, אחד הזוגות המעוררים בחיי-החברה הנקראת בפי עצמה „החברה הגבוהה“, היתה סיבה טובה לערוך מסיבה לכל מכריהם וידידיהם: רק לפני שבועיים חזרה חיה מאלג'יר. היא היתה אחת הנוסעות במטוס אג'על ההטוף ובעלה, בעל טחנות-קמח, המתין לשווא לבואה בלוד. כיוון שעבורם הסתיימה הפרשה עם חזרתה של חיה הביי תה, שיתפו בני-הזוג צעורין את חבריהם בשימחה.

בין שאר 70 המוזמנים היו שם כל הדמויות הכוכבות של חיי-הלילה התל-אביביים, האורחים הקבועים של הדיסקוטקים, מועדוני-הלילה והמסעדות הטובות — העשירים והשבעים שיש להם גם פנאי לעשות חיים. בקיצור, „החברה הגבוהה“, האצולה-החדשה של תל-אביב שמאז מסיבת-הבחירה המפורסמת של היהלומן ליואן קליינמן במאנדיס לא ניתנה לה הזדמנות להתפרק כראוי.

היו שם קליינמן-הבוחש, בעצמו, ידידו היהלומן פריץ חוצ'נר עם רעייתו העגלגלה, „הלורד טיילור“ הלא הוא חייטה-העילית ישראל צורן ורעייתו, ברוריה היפה — ועוד כל הדורשים כדי להפוך את המסיבה למיפגש סוער, מאלף ומרתק.

שמו שם הרבה כוסיות. חלק מהנוכחים כבר היו בגילוי פין, המעצורים הוכרו והשימחה החלה. לפתע התחיל

ברוריה - הידידה שקיבלה מכות

עורך-הדין דב ברזילי — לפעול — וזאת על-פי המסקנות שיגישו לו חברי ועד העובדים עם תום הבירור.

בינתיים אין פוצה פה ומצפצף.

לא רק בפני עיתונאים, אלא אף לא בפני נציגי החוק והמשפט: רב-פקד פז, ראש לישכת החקירות בנפת חדרה שמע על המיקרה, לראשונה, בעת חקירת העולם הזה.

יש סכנה לא מעטה בדרך טיפול שכזו — כי השמיעות פורחות, ועכברים מקבלים מימדים אדירים של פיל.

כך נפוצה, השבוע, השמועה הפאנטסטית והכוזבת — שאדם חשוב בעירייה „אנס בחורה בת 16“.

באר-שבע

שלוש פעמים מזכיר

משה שפריר היה מזכיר מועצת פועלי-באר-שבע. אבל משרת מזכיר-העיר קסמה לו יותר. וכיוון שהוא איש-מ"ע, ויש לו כל הסגולות הנכונות, הוא קיבל הבטחה ש'רצוני ייעשה'.

שפריר הפקיד מכתב-התפטרות — אבל לא למועצת-הפועלים אלא לאלה המסדרים

קולנוע

סרטים

מערבון אמיתי

הטוב הרע והמכוער (אופיר, תלי אביב, איטליה). הרע מופיע ראשון. רוצח כמה אנשים, שופך דם פה, דם שם, ומשיג אינפורמציה חשובה על מקום הימצאו של אדם היודע היכן נמצא מטמון יקר.

מתיר אסורים. הטוב עוסק במיקצוע הרבה יותר הגון. הוא תופס פושע מבוקש, מסגיר אותו לשלטונות, מקבל כופר-נפש, וכשהפושע מונה כבר על החבל, הוא משחרר אותו בכמה יריות-אקדח. המכוער הוא התלוי, המתחלק עם הטוב בסכום שהוקצב על ראשו.

הרע יודע, כבר בתחילת הסרט, שיש מטמון. הוא רק לא יודע את הכתובת שלו. המכוער מגלה את הכתובת — בית-קברות צבאי — במקרה, מפיו של גוסס, בדיוק כשהוא, המכוער, המתכוון להרוג את הטוב, אבל כשהמכוער הולך להביא לגוסס מים, מוציא ממנו את שם-הקבר בו טמון האוצר. וכשהמכוער חוזר, הגוסס כבר מת.

אין לו ברירה, למכוער, אלא לשמור על יריבו כמו על מיליון דולאר — וכך יוצאים שני חלקי-האינפורמציה לדרך ופוגשים, כמו בן, ברע שהלך באותו כיוון.

המתח הוא עצום. הפרצופים מרתקים.

העלילה מתרחשת על רקע התותחים של מלחמת-אזרחים מלאה רעיונות והומור, ודיאלוגים נהדרים, ושפע של יופי.

במאים

מערבוני הספגטי

הטוב, הרע והמכוער כבר שובר קופות וכיסאות בקולנוע אופיר, ויוצרו, סרגיו (בעבור חופן דולארים, ובעבור כמה דולארים נוספים) ליאונה, האיש שהמציא את המערבון האיטלקי, כבר מכין את המערבון הרביעי והאחרון שלו: "היה היה פעם המערב".

"אני רוצה להפסיק עם זה", הוא אומר, "אני מרגיש את עצמי אשם בשיטפון ה- מערבונים האיטלקים המזוייפים, הממלא עכשיו את העולם". לפני ההצלחה הראשונה שלו נעשו חמישה מערבונים איטלקיים.

מאז ועד היום נעשו כבר מאתיים. **זבנג וזמברנג**. "פעם היה קשה למצוא אנשים שיודעים לרכב. עכשיו יותר סוסים מאשר מכוניות", מספר ליאונה, "אנשים נמשכים לסריטה-המערב משום שהם משמשים להם אגדה גדולה ויפה, מיתוס. בשבילי, באופן אישי, המשיכה היא בהנאה של עשיית-צדק בלי לקבל רשות".

השפע המערבוני התחיל בגרמניה, בסרטי ווינסו, עבר לאחר-מכן ליתר ארצות אירופה. "האמריקנים", מסביר ליאונה, "הפסיקו לעשות מערבונים.

"המערבונים האמריקאים החדשים", הוא טוען, "הם מזוייפים ושיטחיים, הגיבור צריך להיות גיבור, לסוס צריך להיות כוכב לבן על המצח, וצריכות להיות נשים". לדעתי, יש הרבה נשים במערבונים האמריקאים. "המערבון הוא סוג קשה מאוד של סרטים", מסכם ליאונה, "כל מה שיש לך זה סיפור פשוט, סוס, קאובוי וכובע. כדי לעניין בזה את הקהל, אתה צריך להתמצא טוב-טוב בקולנוע".

תדריך

אמנות

אהבותיה של **אשה נשואה** (פרוי, תלי אביב) מתוארות בסרטו של גודאר, מעניין במיוחד, בגלל הרגישות הפלאסטית והגישה האישית-אמנותית של הבמאי.

פעולה

קצין-מישטרה כושי מפענח תעלומת-רצח בעיר דרומית של ארצות-הברית, על רקע הבעיה הגזעית בסרט **כחום הלילה** (הולד, תל-אביב). סירגיו פואטייה, רוד שטייגר, מישחק מצויין. רצח **כדום קר** (סטודיו, תל-אביב) מבצעים שני צעירים מופרעים. סרט דציני המבוסס על מיקרה שהיה. הרקע הפסיכולוגי מיותר. **הטוב, הרע והמכוער** (אופיר, תל-אביב).

השילוב המושלם

מיני

מחיר

מקסי

יתרונות

במכירת סוף העונה של אינר

ט י ב כל דגמי סוף העונה ממבחר האיכות הידועה של **אינר** מבחר עשיר ומגוון של מיטב דגמי האופנה לנשים וגברים שרוות אישי ויעוץ מקצועי בכל המחלקות וכל היתרונות הללו... **במחירי מיני!**

20% הנחות על כל דגמי האיכות

עד 50% הנחות על דגמים בודדים

אינר

בתי האופנה הראויים לאמונך

פרסים צימט-סטודיו בנגד-ליפ

בית-מנסיה ריאליז

הרשמה לשנת הלימודים תשכ"ט לכתות בוקר ט', י', י"א, י"ב

לבורנטים כימיים
גרפיקה-שרטוט
ציור אופנה
פקידות

תיכון מקצועי במגמות
רדיו-אלקטרוניקה
טלויזיה - תעופה

תיכון עיוני במגמות
הומניסטית
ריאליז

כולל הכנה לבחינות הבגרות הנערכות על-ידי משרד החינוך
הוראה על-ידי מורים אקדמאיים בעלי ניסיון * סטיפנדיות

פרטים והרשמה	תל-אביב	חיפה	רמת-גן	הולון	פתח-תקוה
9-1, 5-8	ברנר 17	שמריהו לוין 30	ביאליק 42	סוקולוב 56	ברכובא 1
מפנת אלגבי 55					

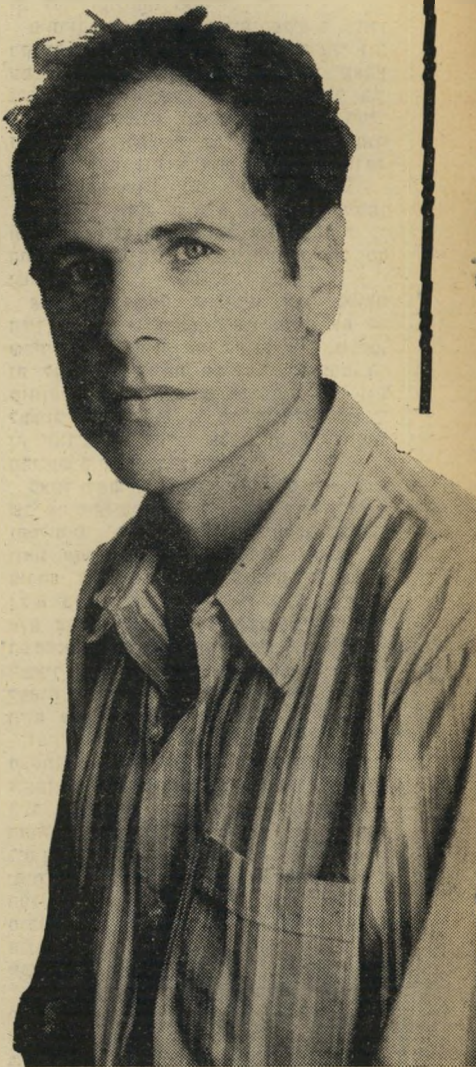
בסרטו הקצר, בן תציהשעה, של יהודה (גא'ד) נאמן, אין בעיות השעה הגדולות. שום גיבורים, שום מעשירצח. זהו סרט על בחורה עובדת, פשוטה, החולמת לקנות לי עצמה שימלה. זה הכל. היא קמה בבוקר, ואנחנו כבר אוהבים או תה. הראדיו צועק: "אתה שתיים שלוש ארבע! להרים רגל, שלוש ארבע!" והיא מוציאה רגל דקה מתחת לשמיכה, מרימה אותה קצת, מורידה אותה, מכניסה אותה מתחת לשמיכה ומכסה את עצמה בכר. הראדיו ממשיך בשלו, והיא קמה. בחורה דקיקה, עם עיניים גדולות ותמימות, ותנועת גסות ומרשלות. היא זורקת על עצמה סוודר, תצאית, ויוצאת לעבודה.

★ ★ ★

ביקורת חברתית

עוד לא יודעים עליה שום דבר, וכבר קשורים אליה. מחייכים אליה כל הזמן בחיוך אוהד. עוקבים אחריה בהתעניינות. היא ממהרת, אבל בדרך היא נעצרת פיתאום ליד חלון-ראווה, והעיניים שלה נדלקות. כמו ילדה קטנה. היא פותחת את הפה. היא פותחת שתי עיניים, ונשארת תקועה שם. כחלון עומד איש ומלביש שמלה יפה על בובה עירומה.

האיש רואה את הנערה וצוחק ממנה. הוא מראה לה על השמלה. "את רוצה לקנות?" הוא כאילו שואל. היא מראה לו על הארנק

גיא הרופא שהיה משורר, שהיה סופר, שהיה עיתונאי — ושעזב את כל מיקצועותיו הנוספים, כדי לעסוק, בזמנו הפנוי מבית-החולים, באמנות-הקולנוע. "בעבודה צוחקים עלי, אבל אני ממשיך."

בתנועה ילדותית חסרת-אונים, אין כסף. הוא מניח על הבובה שלט: עשרים אחוז הנחה על הסרט הזה שפון הומור, אהבה וחוש נהדר ליופי. צילומים בספרייה מאפשרים לי ג'אד להכניס לתוכו ביקורת חברתית. מנגינת (באך, ג'אז, יהיה) ניכנסות לסרט ויוצאות ממנו כמו יצורים חיים. הצילומים מכאיבים את הלב בידיים, והמשחק... היי משחק...

כמו בסרטים של גדולי הבמאים, אין כאן שחקנים רעים. ליאורה ריבלין דומה קצת לשחקניות של גודאר. היא לא נגישה כמוהן. היא טיפוס אחר. אבל היא מדישה תנועות של ראש, של ידיים, היא מניעה את עצמה בחינניות מיוחדת, וקשה להבדיל כי כל זה, כמו אצל גודאר, מה מכל זה שלה,

אסי דיין

בתפקיד הבחור היפה שמתאהב בשימלה — ומחליף בגללה את הבחורות שמתחלפות בבגד,

ומה של הבמאי. אסי דיין, הבחור המתחיל לחזר אחריה ואחרי שימלה החדשה, משחק נפלא, והי

השימלה

"קלודיאפס" וה"זומים" של המלצמה לא מכסים אותו, כמו בהוא הלך בשדות. אבל יש כאן פלא עוד יותר גדול. השחקנים מדברים, ומפיהם יוצאים, לא תאמינו, משפטים. משפטים פשוטים, ברורים, בעברית. בלי פאתוס, בלי אינטואיציות של בימה. בלי נאומים של התיאטרון. פשוט משפטים בעברית מדוברת. לא בצ'כית. לא באנגלית.

★ ★ ★

"הוא ניסה להתחיל איתי"

אחרי שהנערה קנתה את השימלה, היא מגיעה לספרייה, שם היא עובדת, ובחור צעיר מתחיל אחריה. היא מביאה אותו הביתה, משיבה אותו בסאלון וניכנסת לחזרה.

הוא הלך אחרי למחסן, וניסה לנשק אותי שם.

"ונתת לו?"

"כן, מה איכפת לי?"

"את יוצאת איתו הערב?"

"כן, הוא הזמין אותי לארוחת-ערב." ההמשך נעדר יותר בלחש, כי השתיים

המתחלפות

בכלל יפה, אבל רופא המתעסק בסרטים, זה נראה להם לא רציני.

הוא שקוע כבר בעולם הסרטים מזה כמה שנים. הוא היה מפקד בסרטים אחרים, הוא אפילו שיחק קצת באיזה סרט, ועם כל הי כסף שהרוויח בבית-החולים ובסרטים, בתור ספת מענק של אשר הירשברג, הוא עשה את סרטו הראשון, שעלה לו שלושים אלף לירות בסך הכל.

★ ★ ★

הרכה חברות

כשהוא היה צעיר, כתב שירים. כשהוא עשה את הסטאף שלו בבית-הספר לרפואה, הוא כתב רשמים מבית-החולים, ור פירסם אותם בעיתונים. הוא כתב גם סיפורים, וכשהוא התחיל לעסוק בקולנוע, עזב את הכל.

מניין הוא לקח את הסיפור לסרט שלו: "מהחיים". הוא היה נשוי פעם, והתגרש, ומאז היו לו הרבה חברות. הוא מכיר נשים, והוא מסתכל עליהן, ומתעניין בהן. התעניינות טבעית. וקרה לו לא פעם מה שקרה לגיבור הסרט. הוא הכיר בחורה אחת, הלך איתה לביתה, ופגש שם את חברתה הטובה.

אסי דיין רואה את גיוזי כן, שלבשו בינתיים את השימלה של ליאורה, וכל תשוקתו מתהלך שלו מופנית אליה. השניים משורחים על התעניין של גיוזי, ועל סרטים, ועל במאים, וליאורה עומדת בצד, בהתחלה מקשיבה, עוד מנסה למשוך את תשומת-לבו של הגבר שהביאה הביתה, ואחרי-כך היא מותירת. המוסיקה של באך ניכנס פיתאום לתמונה. היא מסתכלת בחלון. לילה. מכור ניות. אורות נעים בעיר גדולה. אינסופית.

השבוע הציעה חברת ישראלפילם לגיאד לממן את המשך הסרט. לא ברור מה יצא מזה. אם יצא מה שהוא, נוכח לראות בארץ סרט שהוא גם נפלא, וגם ישראלי.

ליאורה ריבלין

ממציאה בסרט הזה סיפור חדש של דמות קולנועית: משהו כמו שחקנית של ז'ילוק גודאר, אבל אחרת, בסיגנון ישראלי. ליאורה, בעלת הרגליים הדקות וההופעה המסוגננת, הקסימה את הבמאי.

חוששות שהוא ישמע, והוא שומע: "איך הוא נראה?" "הוא נורא נחמד. יש לו עיניים כחולות-כחולות." "מה, כן? ואיך היתה הנשיקה?" "בסדר."

בחדר יושבת החברה שלה, גיוזי כן — כוכבתית מתחילה. הן מתחלפות בשמלות, ומשוחחות ביניהן. "בחור אחד ניסה להתחיל איתי בספרייה," מספרת ליאורה. והמצלמה, במשך כל השיחה, מטיילת בין שתי הבחורות ובין אסי

(המשך מעמוד 12)
מרחב, התחייבות שתתבסס על פיקוח הדדי;
(ב) ערובה בינלאומית שנשק זר לא יחזיר
דור למרחב, ושאר יחזיר למרחב בכל זאת
— ינתן סעד לאותו צד שלא יצטייד בנשק
גרעיני.
התוצאה: הכנסת סירבה להעביר את ה-
עניין אפילו לוועדת החוקי הבסיסית.
● „הנאום המרכזי ביותר“.

עוד יותר רציני היה העניין הבא: הפלי-
טים. ארבעה ח"כים קואליציוניים הציעו
לדון על התחלת מיבצע לרוגמה ליישוב הפ-
ליטים בגדה המערבית. לוי אשכול התנגד
בתוקף, ורק לקבוצת העניין הציע להעבירו
לחצו. נימנענו מהצבעה כדי למסור הוד-
עה על עמדתנו:
אורי אבנרי: נאומי של ראש-הממש-
לה היום היה הנאום המדא ביותר ששמע-
תי אי פעם בבית הזה.
נאום זה מוכיח בעליל שאין כל טעם
לחיוכו בוועדה, וכוח שבו ראש-הממשלה,
המתנגד הקיצוני ביותר במדינת ישראל ובי-
ממשלת ישראל ליישוב הפליטים, יקבע את
המסקנות.

בעיית הפליטים היא המפתח לבעיית ארץ-
ישראל. בעיית ארץ-ישראל היא המפתח ל-
בעיית השלום במרחב כולו.
העולם כולו מגלה אהדה עמוקה לפליטים.
העולם כולו איננו מבין כיצד אנו, עמ"פ-
ליטים בהיא הידועה, נשאר אדיש לבעייה
זו, לפני המלחמה ואחריה.
פיתרון אמיתי של בעיית הפליטים ייתכן
רק על דעת שני העמים, העם הישראלי וה-
עם הפלסטיני, תוך מאמץ משותף. מאמץ
זה חייב להיות חלק מההסכם הכולל בין
שני העמים האלה, הסכם שיחל את המל-
חמה הלכה למעשה עליי כריתת אמנה
בין שתי המדינות הלאומיות, מדינת ישראל
והרפובליקה הפלסטינית שתוקם.
מעשה לדוגמה, שיוכיח רצון טוב ויסמן
תזונה, יש בו כדי ליצור את האווירה ל-
פתיחת הידברות בין שני העמים. על כך
יש לדבר.

א"מעשה בשטח הפליטים יוצר בעולם
חשד כי ישראל מתכננת גם לספח את ה-
שטחים וגם להזיז את האוכלוסייה שלהם,
גם לקיים בידיה את השלטון בשטחים ה-
מוחזקים, שבהם יושבים מיליון ערבים, וגם
לשמור על אופייה של מדינת ישראל כמדי-
נה יהודית — בעייה שבה מאנשי הפיפוח
מטשטשים אותה בהבלפה.

כאשר ראש-הממשלה אמר היום שאם ני-
שב את הפליטים אנחנו ניצור „פיצת זמן“
והפליטים יהיו כמו התורכים בקפריסין,
וזאת אחרי שארבעת הנאומים התכוונו ב-
פירוש ליישב פליטים בשטחים המוחזקים
ולא במדינת ישראל — אין לזה משמעות
אלא אם כן מתכוון מר אשכול לספח את
השטחים המוחזקים למדינת ישראל מבלי ל-
השאיר בהם את התושבים הערבים, או
לפחות את הפליטים. לא יכול להיות לדבריו
היום שום פירוש אחר.

גבירתי היושב-ראש, יישוב הפליטים וה-
מלחמה באירגוני-ההבלה אינם דבר והיפוכו.
להיפך, הא בהא תליא. בלי כיבוש ליבו של
העם הפלסטיני לא נשים קץ לאירגוני-
ההבלה. לא יהיה שלום עד אשר אחרון הפ-
ליטים הרוצה לחזור לפלסטין, יחזור אליה,
יחיה בה וישגשג בה. אגורה אחת ליישוב
הפליטים שזה ליה לצורכי-ביטחון, ולשחא
מנפנף ראש-הממשלה בדגל הוצאות הבי-
טח, ההולכות וגדלות, כדי להצדיק את אי-
יישוב הפליטים.

הקרב האמיתי הנטוש היום, מלחמת
היום-השביעי, הוא הקרב על ליבו של העם
הערבי הפלסטיני. האסון הוא שראש-הממ-
שלה אינו מבין אמת יסודית זו.

● **מוריירדן, נהגים ותלמידים**
רפואה.

מובן שחץ מזה עסקנו בשאר פעולותינו.
הגשנו שאילתות (בין השאר על: הקורסים
למוריירדן, סיוע ביתה של מורה צעירה
מפני שנמצאה בו מכונת-כתיבה שחיה ה-
לאומן השתמש בה). השרים ענו לנו על
שאלתות (בין השאר על: הרחבת לימודי
רפואה בישראל, התנגדותנו לשיטת-הנקודות
לנהגים, דחיסת בחינות-הבגרות של תלמידי
התיכון לתקופה של שבועיים).
הגשנו גם הצעה דחופה לסדר-היום —
„מניעת ביצוע מסקנות ועוד-החקירה בעני-
ין המרד על אבוקדור“ — אך מובן
שהנשיאות שללה את דחיפותה.

לוי אשכול

כמה פעמים בשנה את פותחת את דלת המקרר?

18.000 פעמים בשנה (לפי הסטטיסטיקה).

כל פתיחת המקרר מורידה את דרגת הקור בפריז
וגורמת להצטברות קרח, למרות שאם נזקקת
לפריז לא יתור מאשר מספר פעמים ביום.
במקרים קורעו 14 סופר אוטומטי
וקורעו 11 סופר אוטומטי את מונעת זאת
הודות ל-2 הדלתות המגנטיות (דלת נפרדת לפריז).
יתרונות נוספים:

- * הפשירה אוטומטית מלאה.
- * עיצוב ותכנון פנים אולטרה מודרני.
- * שרות קורעו המהיר והיעיל.
- * הקפאה עמוקה עד 18°C —
להשיג בכל סוכנויות "מפיצים"
וחנויות חשמל מובחרות.

קורעו משוכלל יותר

דורח / בהט

שכלול נוסף של „טלפונקן“ — דגם 2038 — המודל המיוחד לישראל

השם „טלפונקן“ הפך משך השנים לשם נרדף
למוצרי איכות בתחום הרדיו והטלוויזיה, לא מעט
בגלל שקדנותם של מומחי החברה לפתח ול-
שכלל את מכשיריהם במסגרת השרות אותו מגי-
שה החברה לקוחותיה.

במסגרת מאמצים אלה לא פסחו מומחי מעב-
דית „טלפונקן“ למחקר אלקטרוני, על ישראל
וכתוצאה מכך מצטרף עתה לשרות מוצרי ה-
איכות של ה„טלפונקן“ בישראל דגם ה-2038
ויזיה המיוחד לישראל!

דגם זה המותאם במיוחד לתנאי הארץ ותנאי
הקליטה כאן, הנו תוצאה של עבודת מחקר מיו-
חות שערכו בישראל מדעני „טלפונקן“.

מומחי החברה בדקו כאן את תנאי הקליטה
ומוג האויר, התחשבו בתנאים מיוחדים כמו:
רטיבות גבוהה יחסית ובדרישה וקליטה מטוח
מרוחק ביותר (כדי לקלוט תחנות שכנות) ובהת-
אם לתנאים ודרישות אלה יצרו את דגם ה-2038
של „טלפונקן“.

בנוסף ליתרונות ולתכונות המפורסמות של
מכשירי טלוויזיה „טלפונקן“ שהפכו אותו לשם
דבר משך 40 שנה, מצטיין מודל 2038 בבהירות
קליטה וקונטרסט מכסימאלי, בכך תמונות בי-
סינכרוניזציה אוטומטית מלאה, מסך פנורמי
(59 ס"מ) העשוי זכוכית פלדה בטחונית, בבזיר
אפיקים מיוחד לכוון עדין וכמובן עיצוב חיצוני
נאה ביותר של חיתת העץ המהודרת, ההופכת
את המכשיר לרהיט נאה.

מומחי „טלפונקן“ לא נחו גם את העתיד
והתאימו את מודל 2038 לחירושי התקופה בה
תשודרנה תכניות בגלי UHF ו-VHF.
בנוסף לידע ולנסיון שהושקעו בדגם זה של
„טלפונקן“ נהנים רוכשי המכשיר משרות מיוחד
הניתן להם ע"י המעבדות של „טלפונקן בישראל“.

ד"ר פריץ קאהן חיינו המינייים

מדריך ויועץ לכל איש ואשה

המחבר שם לו למטרה בכתיבת ספר זה, הכתוב
בסגנון פשוט ושווה לכל אדם, שישמש יועץ נאמן בכל
המקרים המצויים בדרך הגורלית של חיי המין,
וכדי שקורבנות הבערות יהפכו לנהני חדות החיים.
הספר הטוב ביותר בבעיה זו, מזה שנים!

הספר מלווה לוחות ותצלומים. המחיר 7.50 ל"י

להשיג בכל חנויות הספרים בארץ
או אצל אחיאסף בע"מ, ברונפמן בע"מ, תל-אביב.

שינוי כתובת

מנוי המבקש לשנות את כתובתו מתבקש
להודיע עליך שבועיים מראש, על-מנת
למנוע עיכוב במשלוח העתון למען החדש

מרהלי מרהלי מרהלי מרהלי

מה מראה לי מקלט טלויזיה MARELLI?

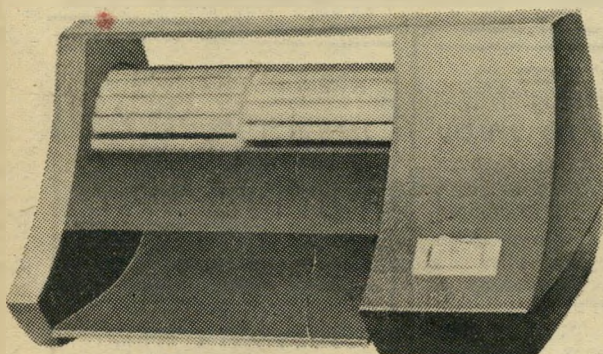
קליטה ברורה, איכות קול נפלאה, מבחר דגמים: מנורת מסך בגודל "19", "23", "25" במחירים החל ב-1485 ל"י ועד 2395 ל"י לדגם המהודר ביותר.

שרות מומחים במעבדות המשוכללות של "בני משה קרסו בע"מ" ומלאי חלפים מושלם. צפוי מיוחד נגד מליחות וחלודה לחיבורים הפנימיים. מרלי - דגם 1969 - מוצר איכות של אחד מגדולי יצרני מוצרי החשמל באירופה.

תצוגה: תל-אביב, אלנבי 111, מול קולנוע תמר, טל. 623828
חיפה, "בית אור" ג. משיח, הרצל 42, טל. 65081

בני משה קרסו בע"מ

תל-אביב: רח ריב"ל 26 טל. 33241
ירושלים: רח מ.ה.ס 4 טל. 22191

מה זה?

קשה להאמין, אבל זהו מאורר. זהו מאורר בעל צורה מהפכנית אשר הוצא זה עתה לשוק על ידי חברת "אמקור". מאורר קטן זה מצטיין בעיצוב מיוחד ואולגנטי, ובעיקר בתועלת הרבה שהוא מביא לך בימים לוחטים אלה. מאוררון "אמקור" (כך הוא נקרא בגלל גודלו) המיוצר לפי פטנט בינלאומי, עשוי מחומר פלסטי בלתי שביר, וניתן להפעלה על ידי לחיצת כפתור בלבד. הבטיחות בו היא מקסימלית. זרימת האוויר ניתנת להכוונה כך שאתה יכול להניחו על שולחן עבודתך מבלי שהניירות יתעופפו כתוצאה מפעולתו. הוא יציב, נוח, נאה ופועל על מהירות קבועה. זהו המאורר שאתה מעמיד מולך לשימוש האישי.

יתרון נוסף במאוררון "אמקור" הוא בעובדה שהוא מסוגל גם להפיץ ריח נעים סביבו, וזאת על ידי טפטוף קל של בושם במקום המיועד לכך. בקיצור, מאורר קטן זה מצטיין בכל המעלות הגדולות. הדגמות ותצוגה של המכשיר בפעולה בסניפי "אמפא", "ת"א, חיפה, ירושלים ואצל סוחרים מורשים בכל הארץ.

אנא - השתחררי מכל התחייבויותיך ש"לקחת על עצמך. את תזדקקי לכל אונג' ול' כל זמנך הפנוי, בקרוב. עשה חשבון! נוסה להתווכח עם אלה שרוצים לגרור אותך ל' פעילות נחפזת ובלתי שקולה. מצד שני, סיים את החובות ואם אתה יכול לקחת כמה ימי חופשה - אל תפחד ש' מא עסקיך יתמוטטו בג' לל זאת. בינתיים א' תה הוא זה הרוכב על הסוס, למרות שאינך יר' דע זאת. לבשי שחור וחום - והיהרי ממנו.

בתולה
22 באוגוסט - 22 בספטמבר

★ ★ ★

עכשיו הזמן להתקדם במלוא הקיטור. אל תתן להם לבלבל לך את המוח. אל

תתן להם להסיט אור' תך מהחלטותיך. אבל זכור שממצים מוגב' רים עשויים להיות כרוכים בהוצאות גדו' לות יותר ועל כן אל תיכנס לצרות כספיות. אם אתה סובל ממח' לתלב או מחולשת ה' איברים הפנימיים, מו' טב שתעשה את הכל כדי לא לאמץ את עצמך יותר מדי, תוך כדי עבודה. השבוע מוטב ללבוש סגול.

חצנים
23 בספטמבר - 22 באוקטובר

כאב מתוק מהול בצרות ובתוספת הפ' תעות רומאנטיות בלתי-שיגריות יבלב' לו, השבוע, את דעתך לחלוטין. לכן גם טוב תעשי אם תעסקי, כ' רגיל, בעניינים שברומו של עולם במקום ל' רדת למישור מעשי-כ' יכול. אין לך ברירה אלא להפעיל את מ' לוא-תוקפנותך, בן-עק' רב, כדי להיחלץ מ' ויכוח או מעימות מ' ביך עם אנשים קרובים לך. לעומת זאת, עליך להיזהר מידידים טובים יותר מדי.

עקור
22 באוקטובר - 22 בנובמבר

★ ★ ★

לא שבוע נאות לבילויים. בכלל, קשר עם אנשים זרים עשוי לעשות לך הרבה מאוד בעיות. לעומת זאת, שי' קול קר של מצבך הכל' כלי יכול להיות רק ל' טובה. מקומות סגורים וקרירים מביאים לך מ' זל, השבוע: מים ומרח' בים מוארים מסוכנים ב' מיקצת הישמרי מתאו' נות-עבודה ומרכילות ג' שית. אל תתפתי לצאת עם זרים למקומות בל' תי מוכרים. אם אתה איש-עסקים - אל תהסס השבוע להחליט החלטות מיוחדות.

קשת
23 בנובמבר - 20 בדצמבר

★ ★ ★

נדי
21 בדצמבר - 19 בינואר

נסיעות, טיולים, בילוי מחוץ לבית - כל אלה בהחלט לטובתך. השבוע על כן נסה לסכם ל' עצמך את העניינים ה' שוטפים והתפנה לצד ה' קל והנעים של החיים. מוטב שתקשיב לאדם מבוגר ששוחר את טו' בתך - גם כאשר הוא מעצבן אותך עד מוות. אין הוא מתכוון לזה - ולעומת זאת, מה שהוא יכול לתרום לך, לא תשיג בכוותך עצמך בשום פנים ואופן. לבשי בגדים מנומרים. גם אתה צריך ל' התהדר בלבושך השבוע: זה עלול להפתיע.

זני
20 בינואר - 18 בפברואר

כוח ההרגל עשוי להיות בעוכרייך, השבוע. את מחפשה לדון את המצב החדש כאילו והיה המ' שכו של הישן. לכן גם מוטב שלא תזלזלי ב' ידיעות שיגיעו לידייך, גם ב'מיקרה שהן באות ממקור עויין. עיסקה מ' סובכת עשויה לסבך אותך עם החוק. נהג בזהירות. מתנה נאה שתקבלי, השבוע, תעצב ידידות חדשה.

★ ★ ★

דגים
19 בפברואר - 20 במרץ

אל תהיה עיקש ואל תע' מוד על קוצו של יו'ד. בלאו הכי הדברים ית' פתחו לבסוף אחרת ל' גמרי ממה שציפית. ב' קשרים שבינו לביתה, אין מוצא מלבד היושר - וההתמדה. במקום להת' פזר על פני השטח, מו' טב שתשליך את ייבך על אובייקט חמוד אחד ומרכזי. הסרדות ה' מיקצועיות שלך, בת'דגים, מקורן באהבה.

★ ★ ★

סלה
21 במרץ - 20 באפריל

מילת-המפתח של הש' שבוע היא: טיפוח ק' שרים. אתה אולי נאה מדי כדי לבקש טובות או להסתבך בקטנוניות - אבל אם תהיה מ' סוגל, לפחות, לסתום את הפה ולתת לאח' רים להטיב עימך, ייתכן שתזדמן בדרכך הזדמנות בלתי-חוזרת. כוח-המשיכה של בת-סרסן עלול לעשות לך צרות בעתיד.

★ ★ ★

שור
21 באפריל - 20 במאי

הרומאן מוסיף לפרוח - ואתה סתם מדאיג את עצמך ללא תועלת. הקשר עימה הוא טוב בשבילה וטוב בשבילך. ענייני-פרנסה מוסיפים לחול, השבוע, אבל מו' טב שתעשה מאמצים כ' די להניח את היסודות לשינוי גדול בתחום ה' עיסקי. אם תריב איתה ביום ו' - היא תסלה לך על שהיא אינה צודקת הסעם.

★ ★ ★

תאומים
21 במאי - 20 ביוני

אם עדיין לא עשית ט' עות, בענייני-עבודה, הי' זהר שזה לא יקרה לך ביום ד' או ה'. אחר-כך תוכל לישון בשקט. ל' עומת זאת קשה מאוד לא להסתבך בענייני-פר' נסה או לא לעשות חו' בות. אז לפחות - צמ' צמי את הוצאותיך ו' את תוכניות-הבילוי המקיפות שלך. אכזבה עם אדם מבוגר תוסיף לך מרץ מחודש.

★ ★ ★

מגן
21 ביוני - 20 ביולי

כמו מתוך ערפילים ע' נוגים את חשה את עצמך בעולם לא לגמ' רי מציאותי. זה לא יעבור אם לא תעשי מאמץ רציני מאוד ל' צאת מחלומות-השווא וממיקסמיה-העבר. הני' תוק מאדם קרוב יש' פיע עליך גם בתחום העיסקי. על כן מוטב שלמשך שבוע' שבועיים אל תיקח על עצמך התחייבויות.

★ ★ ★

אריה
21 ביולי - 21 באוגוסט

זה שבוע של חשבון' נפש - אבל עם מס' קנות. שבוע של ע' שית דברים לאחר ש' חשבת בדיוק איך. מ' יום ד' משתפרים הסי' כויים שלך לנחש נכונה. בעניינים כספיים: ימי ה' ו' עשויים גם לסייע לך ברתחיי-טוטו או פייס. את עשויה לתקן את יחסייך החברתיים, ה' שבוע או בשבוע הבא, אם תשתמי מעולה.

ספרים

חיעוד

האנשים שמאחרי הרובים

אשת המפקד (מאת אורי אורן); הוצאת ביתן. בגל הספרים שנכתבו על מלחמת ששת הימים ומיבציה בולטים כמה כרכים בודדים, ה-

אורי

מיתוסים, המוגשים לסירוגין. יש סיפורי קרב כמו "אחרי בחורים", או "מפקד הסיירת", העוסקים בגיבורי החיל; ויש סיפורים כמו "שכר האמה" — העוסק בציפייה של משפחות החללים שבאוניה.

אורי אורן אינו סופר. לעומת זאת הוא עיתונאי-רגש מוכשר, החש ממש את מה שהוא כותב. הוא פותח בפני הקורא, המוכן בלאו הכי לקבל את הסיפורים על המצב והמלחמה באדה — את דלתות ההתרשמות כמו שחובש פותח בשדה תחבושת-קרב; ביד בטוחה, בלי בעיות, אך עם כאב עצור. מי שאוהב סיפורי-מלחמה או נכון יותר — סיפורים מסביב למלחמות — יאהוב את הספר הזה. ומי ששיכל משהו בקרב, או היה שותף לציפייה שלאחר אסון או לשמחה שלאחר ניצחון — יתייחס לסיפור של אורי אורן באהדה מוצדקת.

נשים

הכוח שבחן

בנות הנעורים (מאת שושנה אשמן); שגב; הוצאת יבנה ת"א; הביא לדפוס: פרץ פסור אשמן. שושנה שגב היתה עיתונאית ואשה. כל ימיה, עד לתאונה שקיפחה את חייה ואת חייו של הצלם שלה, גיורא רוכמן, היא עסקה בכתיבה נשית.

שגב

קובץ סיפוריה ורשימותיה, שנאסף כאן בידי אביה, ה' פרופסור אשמן, הוא דוגמה אופיינית של פועלה של אשה עם לב ענקי ועם שמי-חתמים בלתי-מרוסנים.

המנסה למצוא ב' קובץ יצירות מופת, יצא מאוכזב. אבל מי שזוכרת בהנאה את "הקישקושים הנהדרים" של שושנה, כפי שהגדירה פעם אחת מקורותיה הקבועות, תנשום לרחחה על פגישה אחרונה זו עם אשה שידעה להיות אקטואלית וקלילה — אך לעולם לא מרושעת.

שירה

התעלסות עם השפה

השירים (מאת האדולד שימל, הוצאת גמ דאט). זוהי אולי הפעם הראשונה שמי-שהו כתב ספר-שירים — או נכון יותר: קובץ שהוא פואמה ארוכה ומחולקת אחת — על השפה העברית.

ויש האדולד שימל, מרצה לאנגלית ב' אוניברסיטת ירושלים ומשורר אמריקאי מוכ' שר, סיבות טובות לכתוב שירי-אהבה ל' עברית: מאבקו עם השפה של הארץ בה בחר, היא, עבורו, אחד המומנטים המרכזיים. שימל, שפירסם קובץ שירה בחו"ל ו' השתתף בקובץ משוררים כותבי-אנגלית ש' הופיע בארץ היה מודע כל הזמן לעובדה שהוא כותב בחוץ, לאנשים שאינם דוברי השפה שמסביבו.

הוא היטיב לכתוב באנגלית — טוב יותר מאשר הוא כותב, לפי שעה, בעברית. ואף-על-פי-כן, כמו משוררים ישראלים צעירים לפניו, בחר בעיניים פקוחות בדרך הקשה, מבחינה זו, כניסיון, וכיצירה בזכות עצמה, מהווים השירים הישג וניצחון.

תענוג לגבר

KINGS MEN

סכין גלוח קינגסמן עשוי פלדת אל-חלד (סטיוונס-סטיל), החידוש האחרון בתעשיות סכיני הגילוח בעולם.

נסה גם את: קצף לגילוח
Luxury Shave
מי קולון
Cool-Off
מי פנים
After Shave Lotion
דיאודורנט
Cologne Stick
קרם שיער
Hairdressing Cream

תענוג לגבר עם קינגסמן - השם שכבש את הגבר האמריקאי

בביח"ר לסיגריות, "לוד" הופעל מתקן התערובת החדש בארץ עם תכולה של 1 מיליון סיגריות זהות בטעם

עם הפעלת מערכת ציוד זו הושלם השלב הראשון של ההשקעה במודרניזציה של ביח"ר לסיגריות "לוד" בסך 575,000.— ל"י שאושרה ע"י חברת העובדים.

מסחר שבח"ר "לוד" אינו מוכן לקפוא יותר על שמריו. במשך 19 שנים התלבט המפעל, מחוץ לכמה שנים טובות בתחילה, בית החרושת, שהוקם תחילה כקואופרטיב ע"י קצינים משוחררים, נכשל, חבריו עזבוהו. מרכז הקואופרציה ניסה להקימו על רגליו, אך ללא הצלחה. לפני שחזיים נטלה אותו לידיה קרן ההשקעות של חברת העובדים לשם הוצאתו למרחב. מר י. צמחי נתמנה כמנהל המפעל וה"ה ג. אופיר, ר. אמיץ-לב ואריה גבע מונו כחברי הנהלה, וכעת ניתן לסכם תוצאות חיוביות: יוצאו לשוק סיגריות באיכות מעולה, בצורה נאה וחדשה ובאריזה חדשה. התחזית לשנה הבאה: צריכה כמעט כפולה של טבק לייצור.

בית החרושת בלוד מייצר סוגים שונים של סיגריות כגון: "גובלס" ו"גובלס פילטר", שהן סיגריות וריגניות, מיראז', בן-חור, כנסת, כנסת 6 וסילון. גובלס פילטר נקלטה היטב בחצי השנה האחרונה בקרב האוכלוסיה הערבית והמכירות שלה הן בעליה. הוכח כי חלה ירידה במכירת סיגריות ללא פילטר ועליה במכירת סיגריות יקות ארוכות בקופסא עם מכסה-סובב. בימים הקרובים יוציא המפעל בלוד למכירה סיגריות בקופסא חדשה, ארוכה יותר ובמחיר 1.25 ל"י החפיסה.

לשם כך הביא המפעל מחו"ל מומחה בעל ניסיון של 48 שנה בתעשית הסיגריות האירופאיות. מומחה בינלאומי זה בשיתוף עם מומחי ביח"ה הכין כעת תערובת חדשה לסיגריות פילטר בעלת ארומה חדשה לגמרי, שהוצאה השבוע לשוק: "כנסת פילטר".

אין ספק כי סיגריות הפילטר דוחקת את רגליה של הסיגרית הפשוטה. ניתן לראות זאת ממכירת סיגריות מקובלות כגון כנסת, כנסת 6 וסילון. בסיגריות אלה שונתה הצורה והאריזה אך עדיין אין סימנים שישונו שיפור בביקוש. אם כל המעשנים יעברו לעשן סיגריות פילטר, לא היה מנוס לעבור לייצור מלא של סיגריות כאלה. אמנם הוכח כי עדיין ישנם רבים המעדיפים לעשן "סיגריות-גלגרים", ללא פילטר, אך מספרם של אלה יורד והולך. בית החרושת לסיגריות לוד בודק את כל האפי-שרויות. והוא נתכונן להגיע לייצור מלא בשנה הבאה, שיביא לו ריוח. המפעל מוכן עתה להתמודד בהצלחה עם דרישת המעשנים — לייצר סיגריות פילטר כמה שיותר, בטיב מעולה ובאריזה מודרנית ומקובלת על הכל.

אל תצא לאירופה ללא המדריך החדש לתייר באירופה

של סימה כוכבי

מהדורה חדשה מהודרת ומעודכנת הכוללת גם את סקנדינביה

ערוך וכתוב במיוחד לתייר הישראלי! מעל 10,000 ספרים נמכרו מהמהדורות הקודמות!

כולל תכניות טיולים מפורטות בכל רחבי המדינות ולא רק בערים הראשיות. כתובות ועצות מותאמות לכל תקציב, מפות ותמונות ומילון קצר ב-4 שפות.

בידי כל ישראלי באירופה — "המדריך החדש"

הוצאת ספרים אחיאסף בע"מ תל-אביב, יוסף הנשיא 13

המנוי

קיבלת חשבונך, נא פרע אותו בהקדם.

מסיבת הרווקים

חתונות צבאיות הן היום דבר שבאופנה. אז מה עושה נער השעשועים וקבלן צעיר כמו **נחום** ("תחש") **קפלן**, כדי לזכות ב"חתונה צבאית"? הוא נושא לאשה חיילת וזוכה לכך שרב צבאי בדרגת סגן-אלוף יערוך את חופתו ושכמה אלופים ואלופים-מישנה יבואו לחגוג איתו.

לרגע אחד, לפני כמה חודשים, היתה סכנה שלתחש לא תיערך חתונה צבאית. היה נד"מ מה לו שכלתו המיועדת, סמלת ראשונה **ציפורה ילובסקי**, בת אחת המשפחות המיוחסות של נסיציונה, אינה דבקה רק בו. תחש שלף אז אקדח במועדון **מרבד הקסמים** של מלון **שרתון**, וירה בתיקרה כדי להביע את מחאתו. דבר שגרם לו להסתבק קצת עם החוק.

הירות עשו כנראה את שלהן והשבוע יכול היה תחש לערוך את טקס נשואיו ל"ציפורה בצריף המהודר שלו בהרצליה. בין האורחים אפשר היה למצוא אלופים כמו **עזר וייצמן** ו**רחבעם** ("גאנדי") **זאבי**,

תחש בעת התקרית

אלופים-מישנה כמו **עמוס בנין** ושורה ארוכה של בעלי דרגות נמוכות יותר, חבריו של אחיה הבטחוני של ציפי.

חתונה צבאית זה חתונה צבאית, אבל לא צריך להגזים. לכן תפר לו תחש במיוחד לכבוד המאורע חליפת-ערב לבנה ונראה כמו אדמירל אמיתי מצוחצח ומהודר של הצי השוויצרי.

250 המוזמנים ("לעיתונאים הכניסה אסור רה"פ קדח תחש") שוטטו על המידשאות, לג'מו את הוויסקי וזללו סנדביצ'ים מעל השולחנות. הכל היה סולידי ונחמד מפני שאת המרץ שלהם כילו החתן וחבריו במסיבת רווקים שנערכה לכבודו לילה קודם לכן, בה חגגו את פרידתו מימי רווקותו ההוללים וה"סוערים".

זאת היתה מסיבת הרווקים המוזרה ביותר בעולם. כי בדרך-כלל עורכים לחתן מסיבת רווקים בה נוכחים רק גברים. הפעם היו שם גם נשים. הזמינו לשם רקדנית-בטן, שתי תיירות אמריקאיות וכאטרקציה מיוחדת גם את **גליה ארקין**.

ברור שהכלה המיועדת לא הוזמנה למסיבה כזו, הרי זאת מסיבת גברים. אבל לא היה לה מה לחשוש: כל מה שהיה שם נגמר בשעה אחת וחצי בלילה והנוכחים העידו בסופו: "לא עברנו את הגבול".

אבי עופרים נפרד

על הפרידה האמנותית בינו לבין **אסתר עופרים-רייכשטאט**. כתב, בין השאר, השבועון הגרמני **קוויק**: "אי אפשר להשתיק את השמועות. אסתר ואבי עופרים יפרדו בקרוב...". מלבה את השמועות הללו העובדה ש"אחיה הצעיר של אחי, **נועם זייד**, בן ה-17, שהוא זמר ישראלי, ואשר החליט ל"הישאר בגרמניה לצמיתות ולהופיע לצידה של אחותו אסתר. הנשואין בין אסתר לאבי מתנדנדים כבר מזמן. אסתר אינה מאושרת על כך שאבי מקדיש את זמנו הפנוי לשעשועיו הפרטי-

אבי

יים, ומשאיר אותה בבית. אבל עד עכשיו לא חשבו על פרידה, כי לאסתר לא היה בר-זוג". בינתיים נסעה אסתר, כמובן, ללונדון. אבל אחיה עדיין בחו"ל, והולכי-רכיל, המ"קנאים בהצלחתם הפאנטסטית של העופרים, אומרים שיש עדיין קשר אמיץ בין עובדה זו לבין העובדה כי אבי, בעלה הנאמן, נעדר תקופה ממושכת מצידה של אשתו.

השבוע נחקים נשף הפרידה **לאבי עופרים** בדיסקוטק של **פרדריקה סגל**, בו אמורים היו אמני ישראל ושחקניה ל"הפרד מן הכוכב הישראלי המצליח ביותר באירופה".

שאמפניה בשפע — היה; ויסקי בטונות — היה; פרחים על השולחן — היה; אבל אמנים כימעט ולא היו שם.

נכון, היה השחקן **כוכבי פלטה**, והיו כמה חיפאים ותיקים, מתאסרון חיפה ומ"מקומות אחרים, והיה גם **ראובן כרי יותם**. אבל החיפאים באו מתוך סנטימנטים לבן עיר-הכרמל, ובריותם משום ש"בדרכו למאלטה, שם הוא הולך לעשות סרט בינלאומי, הוא כבר מרגיש בעצמו כמו ישראלי המופיע בניכר, וזה מחייב אותו לאתחה מסויימת עם אבי".

אבי עצמו היה שקט, מאופק, ועצוב נורא. עלי-אף הסוללה המפורסמת עם העיתון נות והראדיו, הוא לא מרגיש כנראה שהפסיקו להתלבש עליו.

אבל אולי הוא היה גם עצוב מסיבה אחרת: אותו שבוע הגיעו ארצה ידיעות נוספות

אסתר ואחיה

רק לא גוי

מסעדה הכי יקרה בארץ, קאזה דל סול. היו המון אורחים, ביניהם שייכים בדווייס, חברי-צדהחתן, שהביאו כבש במתנה, אשר ניצלה במקום. את הטקס והחגיגות אירגן **מנחם** הידוע, מי שגם טיפל בחתונותיהם של **אבי דיין** ושל אחותו **יעל דיין** יל-דיו של שר-הביטחון.

כולם היו מרוצים, צהלו, רקדו, התנשקו ורקדו עד חמש לפנות בוקר. וכאשר התפרזו, בכתה אמא אתי דמעות של שמחה. בתה תישאר בארץ, לא הרחק ממנה, ולא יהיה במשפחה, חס וחלילה, מיליונר גוי.

בתיה ככירי ובעלה

"שלא תעזי לחזור עם גוי מאמריקה — גם אם הוא מיליונר!" אימה אמא **אסתר ככירי** על בתה, מלכת היופי של ישראל 1967, **בתיה ככירי**, לפני שזו יצאה לתחרות מלכות-היופי הבינלאומית במיאמי ביץ'.

בתיה היא בחורה טובה ובת טובה, ועל כן לא העזה להפר את הצו של אמא אסתי ואבא מוסה.

זאת אפשר היה לראות, בבירור, השבוע, כשהביאה לאמא-אבא דווקא צבר ועוד מ"חדרה: **רן רותמן** (26), סטודנט פשוט ל"משפטים אבל בנו של הפרקליט הראשון של העיר הקטנה חדרה, עורך-הדין **יעקב רותמן**.

רן ובתיה הכירו אצל חברים ומסתובבים כבר כמה חודשים. השבוע היתה החתונה והיא נערכה כיד המלך, וכיאה למלכה, ב"

יפה שריר

"הפעם הוא בסדר, העשיר שלי!" קראה השבוע בהתלהבות **יפה שריר**, נערת ישראל 1966, כשהיא מסובבת חברות מקריות ומעריצות, אשר אינן יכולות להתגבר על העובדה, שיפה'לה, מלכת-היופי עם הצי-רות, יצאה סוף-סוף מהן.

כי יפה עומדת להתחתן, והיא אפילו מאורסת רשמית. עם מי? עם אמריקאי, כמובן. לא מיליונר, אבל בכל זאת עשיר לא רע: כי **דויד ברנר**, תסריטאי, מפקד ובמאי, מרוויח בכל זאת 5000 דולאר לחודש, שהם משהו כמו 17 וחצי אלף לירות ישראליות.

אז הם הכירו בטלוויזיה הניו-יורקית, שם עסקה יפה בהדגמת בושם ושמלות, לאחר שברחה, לפני ארבעה חודשים או משהו כזה, פעם נוספת לחו"ל.

היתה ליפה סיבה טובה לברוח: כבר לפני כן נטעה לחו"ל, אם כי רק לאירופה. היה זה בעיקבות מסיבת-ראש-השנה של יפהפיות תל-אביב עם המיליונרים הזרים, בה נכחו גם המיליונר היהודי **נורמאן רוזוב**, ו**מילי יונר בלגני** רב-יתושייה. הבלגי הזמין או תה אליו, ואף נתן לה כרטיס-סירה חד-סיטרי, אבל כאשר היא רבה איתו, אחרי שלושה ימים בבלגיה, סירב לתת לה כרטיס בחזרה.

יפה בחרה בדרך הקצרה, עברה ללונדון ושם התגוררה, בהיעדרו, בזירתו של נורמאן רוזוב, יחד עם חברה. אבל כשחזר המיליונר התמים ומצא את הדירה במצב שלא מצא חן בעיניו, ביקש את השתיים בעדינות רבה ובכל הכבוד, לעבור למקום אחר.

יפה חזרה לישראל ומשם קפצה לאמריקה, שעוד לא הכירה אותה. עכשיו היא מתכוונת לשוב לשם — אבל רק בחזרת ארוסה.

תמיד אמרתי שהיופי סולל את הדרך למנצחת האומללות ביותר.

האם נכון ש...

● **סולחה חגיגית אך בלתי-רשמית נכרתה, השבוע, בין השחקן חיים בנאי לבין בעלה-דיסקוטק והצנחן-ל-שעבר משה ינוקא — אחרי שבשבוע שעבר עשה חיים צרות נוראות לינוקא, ודווקא לא בדיסקוטק שלו?**

● **שיהלומן מפורסם למדי, ה"ידוע גם כאיש-חברה, הסתגר קשות מ"בחינה כלכלית, ויש החוששים אפילו לעתידו בענף?**

זה נשאר במשפחה

גליה ארקין-כהן היא בחורה עקשנית.

היא רצתה לתפוס את **רפי שאולי**, היתה מוכנה אפילו להיאבק עם **מאנרי רייסי** **דיוויס-שאולי** ההרה, כדי לזכות בחברתו הקבועה, פחות או יותר — כל עוד היא בארץ.

זה לא הלך לה. מאנדי תקיפה מדי.

אז החליטה גליה להתנחם בדרכים אחרות.

השבוע, בשעות הקטנות של הלילה, נראתה גליה ושוב ושוב בחברתו של בחור גבוה ונאה שאינו אלא **טדי שאולי**, אחיו של רפי.

הזוג הצעיר נראה מאושר מאוד, ושקוע מאוד זה בחברת זו.

על זה אפשר רק להגיד: העיקר שזה נשאר במשפחה.

בעולם

בוליביה

תחת

לחץ

פסיכולוגי

רזי דבריי, המהפכן הצרפתי שנידון ל-30 שנות מאסר על שעזר לצה גוארה, הוא צל של עצמו. הוא חי, אומנם, בתנאי מאסר די נוחים: הוא מסתובב בחצר הקניסטו מיליטרי, מביצר צבאי בו הוא כלוא.

הוא גם עושה התעמלות, כשהוא רוצה, עם החיילים במקום, קורא רוב היום, ואינו חייב לעבוד.

לעומת זאת חי דבריי תחת לחץ פסיכוכי לוגי מתמיד. תמיד מאיימים עליו בכלי-נשק: הוא חושש ש"הסיריאיי ירעיל אותי", והוא לקה בקיבוכיבה בעת מאסרו.

על כך העיד, השבוע, עיתונאי אמריקאי — הראשון שהותר לבקר אצל דבריי, מאז נידון למאסר לפני יותר משנה.

להסתלק מייד. דבריי עצמו קיבל את העיתונאי בחשדנות: "איך אני יודע שאתה לא סוכן אמריקאי?" חקר, כשהכתב הופיע, בבית-הכלא.

במשך הראיון הוקל קצת לאסיר. אבל הוא הוסיף להסתכל בחשדנות לעבר מכשיר-ההקלטה אשר אחד השומרים הפעיל, בזמן הביקור.

בין דבריי של דבריי:

● כשנתפסה ונהרגה טנייה בורקה, חבר-תו של צ'ה גוארה, הוצא מכילאו, הובא לזהות אותה. "רצו שאראה מה קורה לי" אנשי-הגרילה, מוסיף דבריי ומספר.

● "טניה לא היתה מרגלת. איש מה-לוחמים לא היה מרגל. זהו חלק ממסע-השמצה, מעשה-הנקם נגד אלה שפגעו בשיל-טון בבוליביה."

● "הסיריאיי שולט על כל ממשלות אמריקה הלא-טינית. גם על ממשלות אחרות: לדוגמא — מה שקורה עכשיו בצ'כוסלובקיה."

● בריאותו רופפת ולא נותנים לאשתו ולאמו לבקר אותו. "אבל הן באות עכשיו לבוליביה, לנסות ישר אצל ממשלת-לה-פאס."

● "בזמן מישפטי גיליתי שורה של גילויים בקשר לסיריאיי — אך חתכו את זה מתוך העדויות."

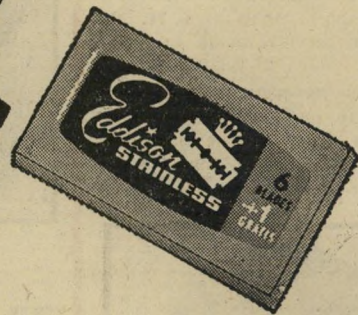
משפט זה היה האחרון בראיון. כששמעו השומרים את מה שדבריי אומר — סיירו את השיחה, הודיעו לעיתונאי שהוא "יכול

אמיר דבריי במאסר
זיהוי הגופה

הכסף!
שיפור מהפכני
בתהליך
TC 7

הינים

הציכוי הטרחני-כימי
של סכיני הגילוח
אדיסון
עתה בדיוספוסר ועוד
6 סכינים ועוד
סכין אחד הינים
מתנת "אדיסון" לחבר
כדי שגם הוא יהנה

על כל פנים "אדיסון" יותר נעים

פונדק הסטייקים
יוחנן המהלך

כביש תל-אביב-ירושלים, ליד בית-ספר מקוה-ישראל
ארוחות מצוינות • אוירה סולידית • מחירים עממיים

נסו ולא תתחרטו
להתראות

ב-יוחנן המהלך

אל יארש!

אם סובלת את מפצעי בגרות, הפוגמים במראך וגורמים לך סבל מיותר, דעי לך, ישנו פתרון יעיל וסופי לבעיית פצעי הבגרות.

טיפול יסודי בשיטה חדשה לנשים וגברים
אצל הקוסמטיקאית המדופלמת

אנילי

● הרחקה מוחלטת של פצעי בגרות באחריות מלאה!
● טיפול מהיר ויסודי, שיקנה לך עור חלק ונקי.

אנילי, תל-אביב, רח' פינסקר 4
(ליד קפה "נוגה") טל. 55690
(16-18, 10-13)

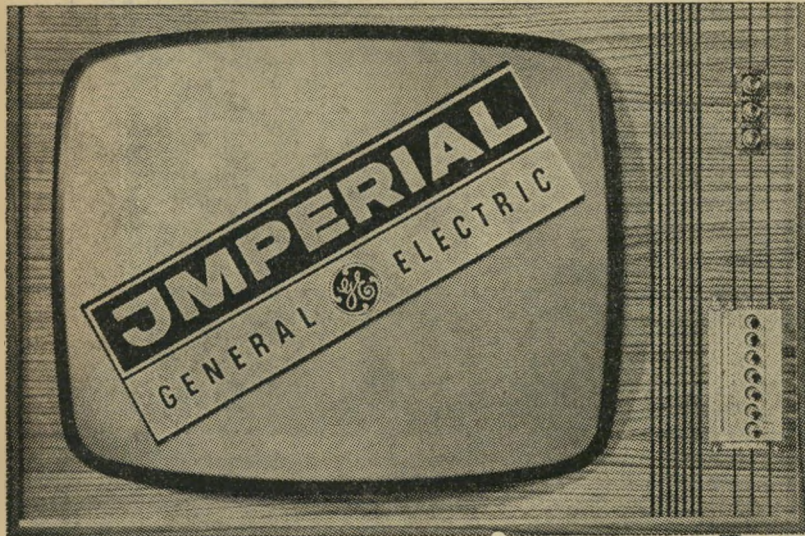
הקץ

לפצעי הבגרות!

מי רץ אחריו?

טלויזיה לא קונים בכל יום

היה זהיר בבחירתך

האם בדקת את מכשירי גנרל אלקטריק אימפריאל? הטלויזיה הנפוצה ביותר כיום בגרמניה. גנרל אלקטריק אימפריאל מיוצרת בגרמניה בידע של חברת גנרל אלקטריק מארצות הברית. גנרל אלקטריק מארצות הברית היא בעלת נסיון ומוניטין בין לאומי בייצור מכשירי אלקטרו-ניקה וחשמל. השילוב המוצלח של הידע והנסיון של חברת גנרל אלקטריק עם הדיוק וההקפדה בכל שלבי הייצור של חברת אימפריאל בגרמניה, הוציאו לשוק מבחר גדול של מכשירים, ביניהם בעלי מסך 65 ס"מ. נוסף לכך מותאמים המכשירים לאקלים ולתנאי הקליטה בארץ, וזאת לאור הנסיון הגדול של חברת אימפריאל בשוק במזרח הקרוב.

ולכן אל תמהר!

קנה לפי מיטב שיפוטך

דרוש הדגמה בחנויות המובחרות בכל רחבי הארץ

יבואנים: יוסף טוינה בע"מ, מונטיפיורי 32, תל-אביב ורחוב יפו 56, ירושלים.

חדש!

INTERNATIONAL PLAYMEN

יולי 1968

★ תמונות מקסימות ★ רשימות מרתקות
הקיבוץ וקוקה-קולה
רשימות מרתקות של מחברים ידועים, כגון:
פראנק הורוואת, מריו פולדאטי, אוטו ארנסט פוקס
עתה במכירה. להשיג בכל מקום
הפצה בלעדית: סוכנות ברונפמן בע"מ.

יאכטת המליונרים, "אולטימה II" מגיעה לישראל

התיירות בישראל משגשגת, בבתי המלון הגדולים והקטנים אין להשיג חדרים בכל מחיר. אולם קיימת קבוצת אנשים קטנה בעולם, אשר אינלה דאגות מסוג זה. אלה הם אותם המיליונרים אשר מחזיקים יאכטות פרטיות ומפוארות שהן למעשה בית צף על כל ציודו המודרני.

סנונית זו — יאכטה "אולטימה II" — היא ספינה מיוחדת במינה, שכן "אולטימה II" היא מבין המפורסמות שבין היאכטות, בגודלה, בפאר שבה וב... בעלה — מר צ'רלס רבסון.

מר רבסון, מיליונר, איש עסקים יהודי הידוע בכינויו "מר רבסון", שכן הוא משמש כיו"ר מועצת המנהלים של חב' "רבסון". לחברה זו עשרות מפעלים בעולם כולו, ביניהם גם בישראל.

קשריו של צ'רלס רבסון בישראל הם מיוחדים במינם. פרט למפעל הקוסמטי הגדול בישראל, "רבסון" — באשדוד, הוא ידוע בין התורמים הגדולים אך ה"שקטים" ביותר, מן המפורסמות כי במבצע ההתרמה הגדול שלאחר מלחמת ששת הימים, תרם מר רבסון אישית חצי מיליון דולר!

עצם עריכת חופשתו בישראל ובואו עם היאכטה הפרטית שלו, מהווה ציון דרך לבאים אחריו ותורמה נוספת ונכבדה לקידום ענף התיירות.

לקחת את המיסמכים שלו ולהסתלק תיכף ומייד מבוליביה."

גרמניה

יורשיו

של היטלר

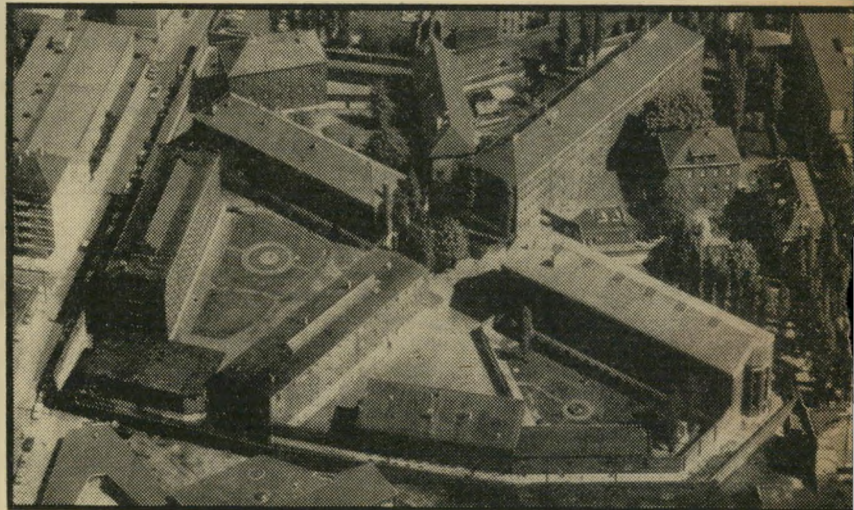
מחלונותיו של בית-הסוהר העירוני בקלן משתלשלים, מדי יום ביומו, חוטים ל"מירכת-הרחוב, 10 מטרים מתחתיהם. בדרך זו מבריחות החתיכות של האסירים וחברי-הם למיקצוץ כסף, סמים משכרים ואף מסוריות אל תוך חומות-הכלא.

זהו רק אחד מן הגילויים מסביב ל"מקום המבוהק ביותר בקלן" כפי שמתבטא העיתונות הגרמנית. זהו גם אחד המקומות הפרוצים ביותר לרווחה: "כל אדם עם חמישים מארק יכול לברוח מבית-הסוהר

ממוצע, יכול אמריקאי בינוני לחיות טוב עם אלף דולר לחודש — כשלושת אלפים חמש מאות לירות ישראליות. אבל יש גם אנשים החיים שם חיים-איך-כסף. חלק ניכר מן ההיפים, למשל, השבוע פירסמה תנועת ההיפים — הזרוע המאורגנת והמדינית של המחנה הבלתי-מגובש המתכנה היפים — מינר-שנור יחיד במינו.

אכול בחתונות. זהו סיפרון המפרט, בסעיפים מסוגים היטב, איך יכול אדם להיות מבלי להוציא כסף. למשל: **מזון:** "... קנה עיתון. בדוק איפה יש חתונה. בוא למקום שלוש שעות אחרי הטקס ממש. אכול כמה שתרצה. התלבש לשם כך בצורה נקיה. זכור לשון את שם הכלה לפני שתבוא — מתוך המודעה. ואז תגיד, מפעם לפעם: כמה שדורתי יפה, או משהו כזה..."

כן מפרט המדריך את מקומות-החלוקה

כלא קלינגנפיץ בקלן

הכאה עד מוות

של אוכל חיים, כגון כנסיות, מוסדות צדקה ועוד.

סיגוריות ושיחות-טלפון: "היפים זרים זקוקים לפעמים לסיגוריות או לטלפון. מטבעות זרים רבים מתאימים למכונות ל"מימכר סיגוריות ולתאי-הטלפון האמריקאיים. ניתנת רשימה מלאה של מטבעות כאלה." **מחלות-מוין:** רשימה מלאה של סימני המחלות — ואיפה לקבל טיפול חיים.

סמים משכרים: איך להיפטר, בשי-טות שונות, מן הסמים שברשותך, במיקרה של חיפוש משטרה. איזה תכשירים לקחת נגד זעזועים, כחוצאה מבליעת "לס"ד שלא עלתה יפה.

בצד שורה שלמה של מוזיאונים ומוסדות-תרבות בהם אפשר לבקר בחינם, מיעץ המדריך להיפי שאינו רוצה לבזבז: "דע שיש כמה תענוגות שאינם יכולים לעלות אף בפרוטת שחוקה. השמש — חי-גם; השיער שלך — חיים; תיכום — חיים; הגשם — חיים; ואפילו גופות עירומים אפשר לקבל בחינם."

מכל העולם

אסור לנגוע בתיירות

בשבוע בו נבחר ריצ'ארד ניקסון למועמד הרפובליקאים לנשיאות ארצות-הברית, קרה גם זה:

● **בכף קנדי,** ארצות-הברית, שילח חיל-האוויר לוייז-ריגול סודי, שמטרתו — מעקב אלקטרוני אחר הנעשה בארצות זרות. למרות הסודיות, ידעו כל עיתונאי-האיזור על השיגור: הלוויין מתנשא לגובה 11 ק"מ מות, זועק בעת ההמראה "כמו 11 קטרים מטורפים", כדברי דובר-הי"א.

● **בסופיה,** בולגריה, גורשה ממשלחת הסטודנטים הצרפתיים מפסטיבאל הנוער ה"בינלאומי הקומוניסטי, משום שחבריה "היו מהפכניים מדי, סיפרו את האמת על הפיכת מאי בפאריס" — כדברי דובר הממשלחת שחורה לפאריס.

● **ברומא,** איטליה, הקימה המשטרה יחידת-שיטור בבגדים אורחיים, שאנשיה מ"ציידים במכשירי-אלחוט ואשר מתפקדים ל"פוס את הפאפאגאלי: מחזורים לאטיניים נל"הסיים, הנוגעים בגופן של התיירות, מנסים לצבט אותן ופותחים בשיחה עם נערות המתנגדות לכך.

הזה" סיפר אחד האסירים, בשעת-חקירה. **אפשר לקנות הכל.** בחקירה היה בכלל צורך אחרי ש"11 קשוחים קשרו את סדיניהם ויררו לאורך החומה — בדרך המסורתית של סירי-הסוהר — אל החופש. קודם לכן שיחרו, כפי הנראה, את ה"סוהרים שלהם: "כל אחד משלם, אצלנו", העיר אסיר אחד.

עבור מה? עבור מזון מובחר, סמים, ואפילו — במיקרה של רועה-זונות אחד — עבור הכנסת מכשיר-אלחוט חיוש, ש"הוברת פנימה בסיוע אחד השומרים וש"באמצעותו פיקח העברייני על עבודת הבחורות שלו.

"הכלא רקוב כולו", מסר השבוע, דו"ח החקירה, "חלק מן הסורגים כה חלודים, שדי בסכין-מיטבח כדי לנסר אותם. במקום, המיועד ל-800 אסירים, יושבים לעיתים 1600.

"27 איש הצליחו מאז 1960 לברוח ולא לשו. שני נאשמים ברצח התיכו לעצמם מפתח-גנבים, בתור זעיר שהתקינו לעצמם בתא, בעזרת פחשימורים."

טרור וסאדיזם. בצד רשלנות זו שלט בכלא-קלן מישטר של טרור וסאדיזם.

"אסירים קשוחים הוכרחו לשבת, אויקים לידיהם, בצוואה של עצמם; אתרי-כך משליכים אותם לאמבטיה ומכים אותם במים עד שהמים מאימים." סיפר עיתונאי אחד.

ב"1964 נפטר בכלא קלינגנפיץ, כפי ש"מכונה בית-הסוהר של קלן, הפורץ אנטון ואסילנקו, ב"1965 — התורכי עלי סוק, שניהם הוכו למות.

עתה בונים בקלן בקדחתנות בית-סוהר ביטחוני חדש, שיוכל לאכלס 1100 אסירים. אבל כיוון שקלן היא עיר גדולה ותוססת, תמשיך גרמניה גם להבא להפעיל את ה"מקום שכונה בפי העיתונות "תיכורת של מתנות-האימים של היטלר."

ארצות-הברית

מדריך

לחיים

בחינם

אמריקה היא יבשת יקרה, וארצות-הברית היא החלק היקר ביותר של היבשת: ב"העולם הזה 1615

העולם הזה

אשת-החברה

החטופה שחזרה

מאלג'יריה

ערכה לכבוד שיחודיה

מסיבה שהסתיימה

בשערוריה רבתי

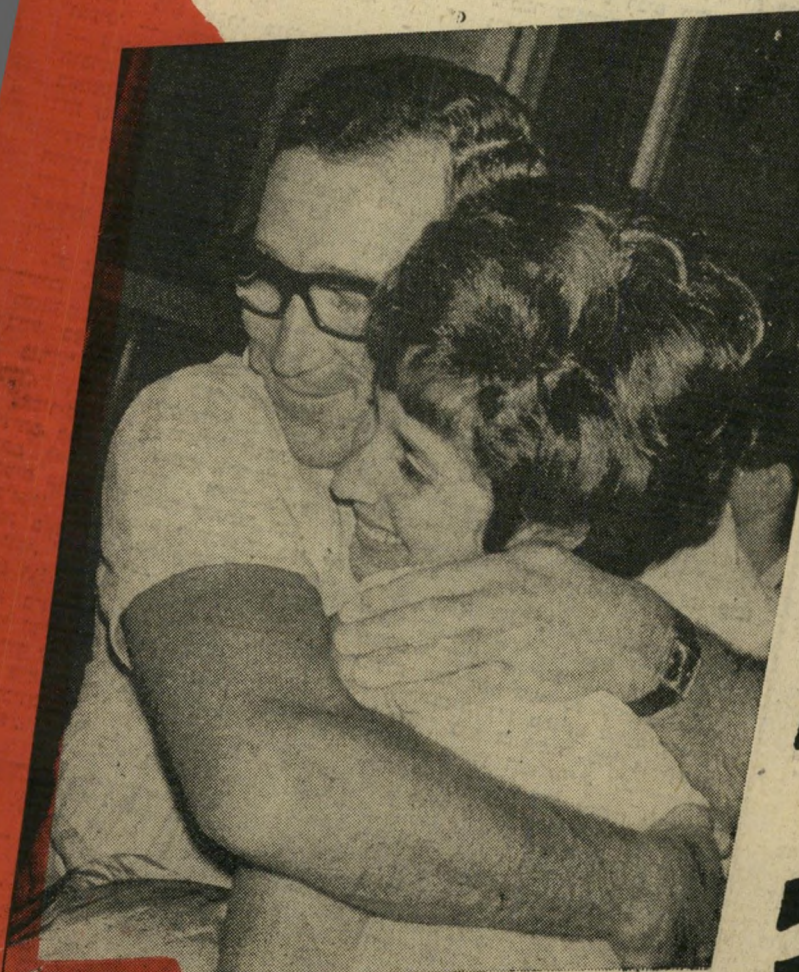

החולמת: ברוריה צורן

מכות

במזבדה

הגבוהה

תמארחים: חיה ואברהם קצורין